Amintirea a cinci vieţi

Dolores Cannon

Amintirea a cinci vieţi

J

Dolores Cannon

Amintirea a cinci vieţi

J

Amintirea a cinci vieţi,

9 7

de

Dolores Canno

nINTRODUCERE

începând cu anul 1979 am lucrat cu spor în domeniul reîncarnării, al cercetării vieţilor trecute şi al terapiei vieţilor trecute. Pe vremea aceea astfel de lucruri erau adeseori luate în derâdere de către profesionişti. Dar în ultimii ani explorarea vieţilor trecute a devenit un instrument valoros în tratarea problemelor de sănătate, a fobiilor, alergiilor, a problemelor de relaţionare în familie etc, care nu au putut fi vindecate prin metode convenţionale de terapie. Mulţi psihologi folosesc acum această metodă şi recunosc că nu contează dacă ei sau clienţii lor cred sau nu în existenţa vieţilor anterioare, ceea ce este important e că această terapie ajută clientul, fiind astfel un instrument valoros de explorare a

minţii subconştiente. S-a descoperit că rădăcina multor probleme se datorează traumelor din vieţile anterioare. De multe ori traumele nu sunt provocate de o singură viaţă trecută, existând un tipar repetitiv care s-a stabilizat şi este atât de puternic încât s-a transmis mai departe în viaţa curentă.
Acesta este genul de muncă pe care am făcut-o începând din anul 1979. Dar mulţi din cei care doreau să îşi exploreze vieţile trecute nu căutau răspunsuri pentru complicaţiile ivite în viaţa de zi cu zi. Mulţi oameni veneau la mine din curiozitate, dorind să afle dacă au mai trăit cu adevărat şi alte vieţi. Adeseori în cazurile în care nu exista un scop important sau o intenţie serioasă de lucru, subiectul primea accesul doar la vieţi trecute comune şi nesemnificative pentru el. însă atunci când exista un

motiv întemeiat de explorare a porţiunilor necunoscute ale minţii, rezultatele şi informaţiile obţinute au fost de multe ori extraordinare.
Interesant este faptul că majoritatea oamenilor obţin informaţii care arată ca au mai trăit şi alte vieţi. Cu cât este mai adânc nivelul de transa hipnotică, cu atât se accesează mai multe informaţii. Am descoperit că cei mai buni subiecţi pentru accesarea informaţiilor din domeniul reîncarnării sunt somnambulii, aceşti oameni putând să coboare cu uşurinţă la cel mai adânc
nivel posibil, identificându-se în detaliu cu personajul din viaţa trecută.
în cursul anilor de terapie şi cercetare am întâlnit toate situaţiile posibile şi uneori am dat de persoane care au trăit în perioade istorice interesante sau au cunoscut personalităţi istorice

importante. Astfel am scris mai multe cărţi despre aceste cazuri fascinante, rezultatul fiind Conversaţii cu Nostradamus, Isus şi esenieniiEi umblau cu Isus, între viaţă şi moarte, Un suflet îşi aminteşte Hiroshima. Ulterior mi-am extins activitatea şi asupra cazurilor care se refereau la extraterestri şi fenomenele OZN: Păstrătorii grădinii, Legenda lui Star CrashMoştenirea din stele, Custozii Pământului, ajungând în final la seria metafizică mai avansată – Universul convolut.

De-a lungul căutărilor mele, munca în domeniul hipnozei s-a extins şi mi-am dezvoltat propria tehnică, specializată în a ajuta oamenii să se vindece cu ajutorul minţii şi prin conectarea la Şinele lor înalt. Acum predau această metodă peste tot în lume. încă mai scriu cărţi

referitoare la aventurile mele prin portalurile de timp şi spaţiu.
Uneori în timpul interviurilor mele la radio şi televiziune, precum şi în timpul lecturilor mele, mi se pun întrebări ca următoarea: „Cum ai ajuns să lucrezi în acest domeniu?” „Cum ai început să faci hipnoză?” Dacă este timp, încerc să explic pornind de la începuturile mele, dar dacă nu este destul timp, le spun că este o poveste lungă prezentată în prima mea carte – Amintirea a cinci vieţi. Oamenii sunt derutaţi pentru că au auzit numai de celelalte cărţi ale mele, şi întreabă: „Această carte de ce nu a fost publicată?” Răspunsul este că am încercat de multe ori să o public, dar uneori cărţile apar înainte să le vină vremea, şi acesta a fost cazul şi cu această carte. Când am scris-o nu existau librării New Age, iar librăriile „normale” aveau foarte puţin spaţiu

pentru cărţile metafizice. Era un gen de literatură căruia încă nu îi sosise vremea. Am tot trimis cartea la edituri şi am primit numai scrisori de respingere. O editură a răspuns: „Poate că am fi acceptat să-ţi publicăm cartea, dacă ai fi scris despre regresia făcută unei vedete de cinema; atunci poate că ar fi interesat pe cineva”.
După ani de încercări eşuate în care nu am primit decât respingeri care mi-au frânt inima, am pus la o parte manuscrisul în dulăpiorul în care păstram dosarele cu cazurile la care lucram, şi mi-am continuat munca. Asta nu înseamnă că am abandonat scrisul. Dimpotrivă, când am început să lucrez cu adevărat în domeniul terapiei prin regresie, au început să curgă informaţii provenite de la diverşi clienţi şi am început să scriu alte cărţi, uitând de

Amintirea a cinci vieţi. Până la urmă au trecut nouă ani în care am avut multe dezamăgiri şi respingeri, înainte de a-mi găsi primul editor. în momentul acela terminasem deja de scris cinci cărţi şi experimentasem toate dezamăgirile pe care le poate trăi un scriitor. De multe ori îmi venea să strig: „Eu nu mai pot să continui aşa, doare prea mult!”
Dar de fiecare dată când ajungeam în abisul disperării şi simţeam că am să renunţ, că am să trântesc manuscrisul de un perete şi am să revin la viaţa normală, mă întrebam: „Ce am să fac acum cu viaţa mea?” Răspunsul care îmi venea în gând de fiecare dată era că nu îmi doream altceva în viaţă decât să scriu. Aşa încât îmi ştergeam lacrimile şi începeam o nouă carte, fără a avea certitudinea că va fi vreodată publicată.

Acum, când fac prezentări sau particip la conferinţe alături de alţi scriitori, le spun celor care doresc la rândul lor să devină autori de cărţi, să nu renunţe. Să scrie chiar dacă prima lor carte va rămâne nepublicată. Poate li se va publica doar a doua sau a patra carte, dar atâta timp cât ai scrisul în sânge, nu poţi să renunţi la scris. Este ca un drog. Mai curând renunţi la mâncare, decât la scris. Când ajungi în punctul acesta ştii care este misiunea ta. Energia din spatele scrisului va deveni atât de puternică, încât cărţile se vor materializa numai pentru că există o lege a Unversului care impune asta.
în final mi-au fost publicate numai cartea a cincea, a şasea şi a şaptea (din trilogia despre Nostradamus), apoi au urmat alte cărţi. Acum ştiu ca acea perioadă întunecată din viaţa mea a fost un test. Mi s-a oferit ocazia de a mă retrage dacă îmi

doream să trăiesc o viaţă normală, dacă asta alegeam. Am înţeles că odată ce o persoană s-a dedicat misiunii sale de viaţă, nu mai există cale de întoarcere şi nu va putea fi niciodată fericită altfel. De asta le spun oamenilor să nu renunţe la visul lor. Perioada mea de testare a trecut. Eu m- am dedicat complet lucrurilor pe care vreau să le fac în viaţă, iar acum cărţile mele sunt traduse în aproape 20 de limbi şi au propria lor existenţă, lucru care nu s-ar fi întâmplat dacă eu aş fi renunţat.
în cei patruzeci de ani care au trecut de când am intrat în acest domeniu, copiii mei şi cititorii m-au întrebat: „De ce nu editezi prima carte pe care ai scris-o, doar ştii că acum există interesul necesar pentru o astfel de lucrare?
Oamenii te întreabă mereu cum te-ai lansat în acest domeniu”. Dar s-au

petrecut atât de multe lucruri din 1980 când am scris cartea, încât mi se părea că era acum prea simplă şi naivă în comparaţie cu progresele făcute în cărţile care au urmat. Astfel manuscrisul a zăcut în dulăpiorul cu dosarele cazurilor studiate până în anul 2009 când l-am redescoperit odată cu renovarea casei, când am făcut curat în dulăpiorul cu dosare. Am luat atunci manuscrisul în mână şi el a început să vorbească, spunându-mi că a sosit în sfârşit vremea ca să fie publicat. L-am dat fiicei mele Julia ca să îmi spună ce crede despre el, dacă e prea vechi, prea simplu, prea demodat sau naiv.

După ce l-a citit, fiica mea mi-a răspuns că: „Această carte este ca o capsulă a timpului, este un fragment de istorie. Oamenii trebuie să ştie cum a început totul, să ştie că nu a fost o călătorie

uşoară”. Această carte este o prezentare a procesului care m-a lansat în neobişnuita mea carieră.
Da, este o carte simplă şi naivă, pentru că aşa eram eu şi soţul meu, atunci când am descoperit regresia în vieţile trecute. Pur şi simplu ne-am împiedicat de ea în timp ce el făcea hipnoză de rutină, în anul 1968. Nu aş putea să-mi deapăn povestea fără să pomenesc uimirea noastră şi chiar teama cu care am intrat în acest domeniu fascinant. Descopeream idei şi concepte care ne erau total necunoscute. Exista puţină literatură despre reîncarnare în acea perioadă şi nu se ştia aproape nimic despre efectuarea regresiilor în vieţile trecute cu ajutorul hipnozei, metafizica era un cuvânt necunoscut iar termenul „New Age” nu fusese încă inventat. Ideea de a conversa cu oamenii care au murit sau cu sufletul lor înainte ca ei să se

nască, era ceva şocant. Nu eram pregătiţi pentru ceea ce a urmat, de aceea povestea este spusă într-un mod simplu şi naiv.
Aceasta este povestea începutului meu în acest domeniu, deşi naraţiunea se concentrează mai mult asupra soţului meu decât asupra mea. Aşa se petrec lucrurile de multe ori în viaţă, o întâmplare ne poate schimba pentru totdeauna calea şi modul de a gândi. Adesea mă întreb ce cale aş fi ales în viaţă, dacă nu ar fi fost aventura noastră de explorare a reîncarnării, din anul 1968. S-a deschis atunci o uşă care nu s-a mai închis niciodată. Sunt recunoscătoare pentru asta. Uimitor este că, în cercetările care au urmat după aceea de-a lungul anilor, nici unul din lucrurile înţelese în prima carte nu a fost contrazis. Da, erau lucruri noi, uimitoare şi care ne

speriau, dar care au fost întărite în următorii ani de mii de cazuri care au confirmat în cuvinte diferite, aceleaşi informaţii.
Vă urăm prin urmare bun venit în lumea necunoscută a regresiei

.CAPITOLUL 1

Pregătirea scenei

Această carte este povestea unui experiment în domeniul hipnozei şi explorează fenomenul reîncarnării. întâmplările povestite în carte s-au petrecut în jurul anului 1968 şi au fost puse în mişcare de un grup de oameni extraordinari. A fost o aventură care a avut un efect profund asupra vieţilor celor implicaţi şi le-a modificat pentru

totdeauna modul de a gândi. Am avut convingerea că dacă vom împărtăşi şi altor oameni ceea ce ni s-a întâmplat nouă, acest lucru va avea un efect benefic. Informaţiile din carte pot să ajute şi alţi oameni care la fel ca noi bâjbâiau în întuneric, în căutarea unor răspunsuri privitoare la lumea haotică în care trăiau, şi nu găseau răspunsuri în exterior la problemele cu care se confruntau. Descoperirile noastre pe unii i-au ajutat şi pe alţii i-au speriat, schimbând pentru totdeauna viziunea noastră asupra vieţii şi a morţii. Astăzi nu ne mai temem de moarte, pentru că moartea nu mai este misterul terifiant de dinainte.
A fost o aventură în care au fost implicaţi oameni obişnuiţi, dar cum poate fi obişnuită o fiinţă creată de Dumnezeu şi pusă pe această planetă confuză, pe această planetă înzestrată cu

caracteristici unice care o deosebesc de toate celelalte planete. Cu siguranţă că Johnny Cannon avea multe trăsături care nu erau obişnuite.

Dacă această carte va fi primită cu încrederea pe care o merită, atunci va trebui să faceţi cunoştinţă mai întâi cu oamenii implicaţi în această poveste şi să aflaţi cum s-a petrecut totul. Dar cum ai putea să pui toată viaţa unei persoane într-o capsulă? Cum ai putea să o cuprinzi în câteva paragrafe? Deşi este greu, am să încerc să fac asta.

Johnny Cannon s-a născut în Kansas City Missouri în anul 1931, şi a intrat în Marina S.U.A. la vârsta de 17 ani. Chiar şi la această vârstă fragedă, el avea o carismă specială, o de căldură şi atenţie prietenoasă pentru binele celorlalţi, care îl făceau să fie privit cu încredere şi apreciere de aproape toţi cei din jurul

său. Pielea sa de culoare închisă, moştenire de la strămoşii săi amerindieni, contrasta în mod izbitor cu ochii de un albastru azuriu. Imaginea lui Johnny Cannon ar fi incompletă fără ceaşca de cafea într-o mână şi pipa în cealaltă.
M-am căsătorit cu Johnny în anul 1951, când era staţionat la St. Louis, Missouri. în cei 21 de ani petrecuţi în marina militară, am călătorit mult prin lume împreună cu el. L-am urmat la toate bazele militare unde a fost repartizat, şi căsătoria noastră a dat naştere la patru copii. Era controlor de zbor şi activitatea lui consta din monitorizarea radarului şi comunicarea cu piloţii la decolare şi aterizare, pe aerodrom şi pe port-avioane. în anul 1960 eram staţionaţi la Sangley Point în insulele Filipine, când el a început să fie atras foarte tare de studiul hipnozei. în acele zile, înainte ca S.U.A. să

se implice în războiul din Vietnam şi înainte ca preşedintele Marcos să preia conducerea ţării, Filipinele erau un loc fericit şi minunat. Era „un post bun” şi aveam mult timp liber. Făceam numeroase excursii în locuri de neuitat şi aveam mai mulţi servitori în casă. Perioada asta de doi ani a fost ca o vacanţă. Privind în urmă, îmi dau seama că acelea au fost cele mai fericite zile din viaţa noastră.
Ca din întâmplare, fusese repartizat acolo un specialist în domeniul hipnozei, care fusese instruit la Institutul pentru Studiul Hipnozei din New York. Pentru că avea mult timp liber, omul s-a hotărât să dea lecţii de hipnoză şi Johnny s-a gândit că ar fi distractiv să înveţe şi el cum să hipnotizeze. Dar cursul s-a dovedit a fi lung şi complicat, şi a durat şase luni. Mulţi dintre studenţi şi-au pierdut treptat

interesul şi au abandonat pe parcurs. Profesorul se concentra nu numai asupra tehnicii, ci şi asupra multor altor lucruri referitoare la hipnoză şi la lucrul cu mintea subconştientă, astfel încât atunci când absolveai cursul erai destul de conştient de pericolele care pot apărea şi de asemenea erai pregătit să eviţi capcanele acestui gen de activitate. Preocuparea principală era să protejezi subiectul în timpul lucrului şi să nu foloseşti această tehnică în scopul distracţiei. Johnny a absolvit cursul şi s-a dovedit a fi foarte bun la practicarea hipnozei, dar în anii care au urmat a avut arareori ocazia de a practica cele învăţate. Au apărut alte priorităţi – a început războiul din Vietnam.

Ne-am întors în Statele Unite şi a trebuit să ne ocupăm de creşterea şi educaţia copiilor, fără ajutorul servitorilor cu care

eram obişnuiţi. Apoi pe neaşteptate în anul 1963, Johnny a primit ordin să se prezinte la portavionul Midway, care se afla în portul San-Francisco şi se pregătea să plece în Oceanul Pacific. Ordinul a fost atât de neaşteptat încât am avut la dispoziţie numai două zile ca să vedem ce facem cu casa, să împachetăm şi să plecăm. Eu încă nu îmi revenisem după naşterea unui prunc mort cu o lună înainte, aşa încât această plecare a fost pentru mine încă un mare şoc. Când Johnny a sosit la San Francisco, portavionul deja părăsise portul şi a trebuit să călătorească cu avionul ca să se îmbarce. Portavionul său avea destinaţia Vietnam.

Au urmat trei ani de aşteptare aparent fără sfârşit, în care am încercat să îmi cresc şi să îmi educ copiii fără tată, cu veniturile limitate de care dispuneam,

poveste binecunoscută tuturor celor care au servit în armată. Portavionul trebuia să ajungă în Vietnam unde ritmul războiului devenise alert, pentru a efectua o serie de bombardamente. De altfel a şi fost citat ca fiind primul portavion care a doborât un avion inamic MIG cu reacţie.

După o perioadă de timp care mie mi s-a părut a dura o eternitate, Johnny s-a întors acasă şi a fost repartizat la o bază de antrenament pentru piloţii de avioane cu reacţie în Beeville, Texas. Era un loc torid unde am încercat să compensăm cei patru ani de separare şi efectele lor negative asupra copiilor. Acesta este momentul în care a început aventura noastră, în anul 1968.

Interesant este că experimentul nostru a început fiindcă apăruse moda „renunţării la fumatul de trabuc”. Multă lume dorea să se lase de fumat. Existau multe metode

de a scăpa de acest obicei nociv, dar nici una nu s-a dovedit eficientă. Unul din mijloacele despre care auzisem că ar da rezultate, era hipnoza. Nu a durat mult până când oamenii au aflat că Johnny putea să hipnotizeze şi a început să fie solicitat foarte mult. Mulţi oameni doreau să renunţe la fumat, să slăbească, să se îngraşe, să renunţe la diverse obiceiuri greşite, sau pur şi simplu să se relaxeze. Ne-am confruntat cu toate situaţiile pe care le întâlneşte un hipnotizator. De exemplu am avut un client care primise ordin de plecare în Vietnam şi era atât de deprimat din cauza asta, încât nu mai putea să doarmă. Johnny a încercat să îi ajute pe toţi şi unii au vrut să îl plătească pentru timpul oferit, dar el respingea întotdeauna plata. Eu eram de faţă la toate şedinţele lui şi mă fascina să îl privesc lucrând. Toate au mers lin câteva

luni, până când am întâlnit-o pe Anita Martin (pseudonim).
Anita era soţia unui ofiţer din marină, avea vârsta de 30 de ani şi avea trei copii. Am întâlnit-o pentru că amândouă eram membre active la Clubul Soţiilor de Ofiţeri din Marină, dar nu eram foarte apropiate. Anita era catolică, de origine germană, blondă, frumoasă şi foarte prietenoasă. Ea mai fusese la medicul bazei militare pentru tratament privind probleme la rinichi şi tensiune arterială ridicată, ambele agravate de faptul că era supraponderală. Nu reuşea să slăbească şi doctorul nu reuşea să îi scadă tensiunea arterială. Toate acestea combinate cu câteva probleme personale, au transformat-o într- o persoană care nu se putea abţine de la mâncare. Ne-a întrebat dacă suntem de părere că hipnoza ar putea să o ajute să se relaxeze

şi să îşi rezolve problemele privind tensiunea arterială, şi dacă am putea să o ajutăm să nu mai mănânce atât de mult. De obicei Johnny nu aborda cazuri cu probleme medicale fiindcă ştia că nu era calificat în acest domeniu, dar doctorul ne cunoştea şi atunci când Anita a discutat cu el despre ceea ce dorea să încerce, el a fost de acord că hipnoza nu putea să-i facă rău, ba chiar i-ar fi putut fi de folos. Oricum, doctorul urma să monitorizeze rezultatele.

Când am fost la Anita acasă pentru prima dată, Johnny a fost surprins să vadă cât de uşor a intrat ea în transă. A făcut mai multe teste, dar ea s-a dovedit a fi una dintre acele persoane neobişnuite care pot intra imediat într-o transă adâncă. Mai târziu ea ne-a mărturisit că a crezut întotdeauna că nu ar avea probleme în a fi hipnotizată. Nu avea nici o rezervă

mentală împotriva hipnozei. Acest tip de subiect se numeşte somnambul.
Johnny a lucrat cu ea multe săptămâni şi i-a dat multe indicaţii şi sugestii în ceea ce priveşte relaxarea. I-a sugerat de asemenea că dacă va fi tentată să mănânce prea mult, să-şi contureze în minte o imagine a felului cum ar fi dorit să arate – tânără şi slabă, şi această imagine o va împiedica să mai meargă la frigider. Părea să funcţioneze, pentru că doctorul ne-a anunţat că îi scăzuse tensiunea, iar rinichii funcţionau aproape normal. De asemenea, a slăbit în mod semnificativ. în urma şedinţelor cu Johnny, starea ei de sănătate
s-a normalizat.
în încercarea de a verifica veridicitatea transei ei, Johnny o aducea prin regresie în perioada copilăriei. în astfel de ocazii, am fost profund impresionaţi de cât de

bine decurgea hipnoza. Pacienta articula cuvintele foarte clar, descria totul cu detalii elaborate şi nu era nevoie să îi pui multe întrebări, spre deosebire de alţi subiecţi pe care erai nevoit să-i întrebi multe lucruri, pentru a le urmări reacţiile. Ea redevenea uşor copilul de altădată atât în vorbire, cât şi în comportament. într-o zi a remarcat că auzise că se pot face regresii şi în alte vieţi, şi s-a întrebat dacă ideea de reîncarnare are o bază reală. Noi auzisem despre asta, dar în anii 60 nu existau multe relatări despre acest subiect, aşa cum există în zilele noastre. Ideea era pe atunci încă nouă şi uimitoare. Singurele cărţi pe care le citisem pe vremea aceea, care se ocupau de reîncarnare şi de regresii în vieţile trecute erau în căutarea lui Bridey Murphy de Morey Bernstein şi Enigma reîncarnării de Brad Steiger. în căutarea

fetei cu ochi albaştri de Jess Stern, s-a publicat după ce ne-am terminat experimentul. Abia după anul 1970 au apărut cărţi importante pe această temă. De aceea, în 1968 era foarte greu să găseşti informaţii tipărite despre acest subiect, după care să te poţi ghida atunci când făceai o regresie.
I-am spus că ideea de regresie în vieţi trecute ni se părea foarte interesantă, dar că nu găsisem pe nimeni care să vrea să fie supus unui astfel de experiment. Ea era foarte curioasă să vadă ce s-ar întâmpla dacă am face acest experiment, dar în acelaşi timp era conştientă că bâjbâiam în întuneric, pentru că era primul experiment de acest fel pentru noi toţi. Johnny nu a beneficiat de nici un fel de instrucţiuni şi nu ştia la ce să se aştepte. Intram într-un domeniu total necunoscut. Aveam un magnetofon

excelent, mare şi greoi, care folosea nişte role cu benzi cu un diametru de 20 de centimetri. Când l-am cumpărat, aparatul ar fi trebuit să fie portabil, dar era foarte greu transportabil din cauza mărimii, şi din acest motiv o mare parte a muncii noastre a trebuit să o facem acasă.

Când a sosit ziua să începem, eram cu toţii plini de entuziasm şi emoţionaţi. Johnny a spus că este extrem de important să nu îi facem Anitei nici un fel de sugestii, pentru că acestea ar putea-o conduce într-o direcţie greşită, şi era foarte atent la cuvintele rostite. Nu ştiam la ce să ne aşteptăm

Astfel a început totul. Un experiment motivat de curiozitate pe care îl faci doar o dată şi despre care vei discuta mai târziu. Nu ne-am dat seama atunci că vom deschide de fapt o cutie a Pandorei. Magnetofonul era pregătit. Anita s-a aşezat pe o canapea confortabilă şi a intrat într-o transă adâncă. Cum mai făcuse de atâtea ori înainte, Johnny a călăuzit-o încet înapoi, prin anii copilăriei sale. Mergea foarte încet, de parcă i-ar fi fost teamă să treacă dincolo de ceea ce îi era cunoscut şi familiar.
Mai întâi am văzut-o ca o fetiţă de zece ani, vorbind despre noua ei casă în care se mutase împreună cu mama şi intrigată de un cuvânt nou – „apostrof,”, pe care tocmai îl învăţase în acea zi la şcoală. Apoi era o micuţă de şase ani care îşi despacheta cadourile sub pomul de Crăciun, cu o zi mai devreme decât ar fi

trebuit să o facă, speriată că va fi prinsă şi încercând fără succes să le împacheteze la loc. Un copil de doi ani jucându-se în albia de baie şi în sfârşit un bebeluş de o lună.

- Văd un bebeluş într-un leagăn alb, spuse

ea. Eu sunt bebeluşul? Johnny a respirat

profund şi a spus:

- Voi număra pâna la cinci şi atunci când o să termin de numărat, te vei întoarce la perioada de dinainte de a te naşte. Unu, doi, trei, patru, cinci... Acum spune-mi, ce vezi?

- Este doar întuneric

- Ştii unde te afli? Anita răspunse că nu

ştia.

- Atunci, a spus el, număr până la zece şi vom călători şi mai departe înapoi în timp. Acum spune ce vezi.

- Sunt într-o maşină, răspunse ea.

Ce a spus? Asta era o mare dezamăgire pentru noi, care sperasem că ea se va întoarce mult mai departe înapoi în timp, înainte de apariţia automobilelor. O maşină? Asta era prea modern. înseamnă că experimentul nostru a eşuat!

- Este o maşină mare şi neagră care străluceşte – un Packard! continuă ea. Abia l-am cumpărat.

- L-ai cumpărat? Şi în ce oraş te afli?

- Sunt în Chicago, Illinois.

- înţeleg. Şi în ce an te afli?

Anita se foi un pic în fotoliu, devenind în mod evident o altă persoană, apoi râse:
- Nu ştii ce an este? Ce prostie! Fieşte că suntem în 1922.
Aşadar reuşisem! Noi ştiam că în viaţa de astăzi, ea s-a născut în 1936. Deci era evident că făcuse regresie într-o altă viaţă, dar era o viaţă recentă. Johnny şi cu mine ne priveam uimiţi unul pe celălalt. El a zâmbit şi s-a gândit repede ce să facă mai departe. Acum că deschisesem această uşă către un trecut misterios, ce trebuia să facem mai departe? în lunile care au urmat, am inventat propria noastră metodă, deschizând calea către un tărâm necunoscut

.CAPITOLUL 2

Cortina se ridică

Nu voi încerca să explic cele ce urmează... cine suntem noi să cunoaştem aceste lucruri? Nu voi prezenta teorii despre reîncarnare. Există multe cărţi acum pe piaţă, care pot face asta mult mai bine. Ceea ce voi prezenta eu în capitolele care urmează este un fenomen pe care l-am studiat şi voi vorbi despre efectele lui asupra celor implicaţi.

Am pornit în această călătorie plini de scepticism, dar am ajuns în urma experimentelor noastre la convingerea că moartea nu este sfârşitul, ci mai degrabă începutul. Descoperirile făcute sugerează că noi ne continuăm existenţa în timp şi spaţiu experimentând multe vieţi, fiind nemuritori. Am ajuns la convingerea aceasta în urma aventurilor prin care am trecut. Nu ne aşteptăm ca şi alţi oameni

să reacţioneze la fel. Dar mulţi dintre cei care au ascultat înregistrările pe bandă din timpul sesiunilor de hipnoză, au spus că acestea i-au transformat profund în interiorul lor. Materialul ascultat era minunat şi plin de inspiraţie. Mulţi au ajuns astfel să nu se mai teamă de viaţă, de moarte şi de ceea ce urmează după ea. Dacă acesta este rezultatul fie şi asupra câtorva oameni, atunci merită ca aceste lucruri să fie povestite.

între primăvara şi toamna anului 1968 am ţinut în mod regulat sesiuni de hipnoză, în cadrul cărora Anita a retrăit un număr de reîncarnări. Am încercat apoi să verific o parte din afirmaţiile ei scriind multe scrisori şi făcând cercetări, dar deşi acea viaţă a ei s-a sfârşit în 1927, o dată destul de recentă, verificarea acurateţii datelor a fost dificilă, aproape imposibilă. Uneori eram surprinsă şi bucuroasă de

rezultatele obţinute, dar de cele mai multe ori mă simţeam frustrată. Când am reuşit să verific ceva, am menţionat acest lucru în povestire. Poate că cineva, undeva, ştie mai mult decât noi şi ne-ar putea aduce mai multe dovezi. Dar aşa spunea Johnny: „Vor exista în mod inevitabil persoane care vor presupune că întreaga carte este o farsă. Pentru că acei oameni nu ne cunosc. Ei nu se vor convinge oricâte dovezi am prezenta, iar pentru cei care cred nu este nevoie de dovezi. Noi credem şi ştim pentru că am fost acolo şi am experimentat în mod direct toate acestea.”
în timpul sesiunilor s-au făcut multe verificări şi răsverificări, iar acest lucru reiese din întrebările lui Johnny. El dorea să verifice dacă Anita se va întoarce în aceleaşi locaţii şi se va referi la aceiaşi oameni de fiecare dată. A pus-o de multe

ori la încercare, dar Anita nu a eşuat la nici unul dintre testele lui. Ea ştia întotdeauna cine este şi unde se găseşte, şi astfel fragmentele de informaţie reapar în mai multe înregistrări. Unele informaţii sunt precum piesele unui puzzle, explicând lucruri care au fost înregistrate mai demult. De dragul clarităţii şi pentru a se urmări mai uşor firul lecturii, am grupat pe capitole informaţiile despre diverse vieţi, şi am scris câte un capitol separat pentru fiecare viaţă. Este important să ne reamintim că lucrurile nu au fost scoase la iveală în mod atât de ordonat şi metodic; dar atunci când sunt puse toate fragmentele la un loc, ele au sens. Nu am adăugat nimic, decât comentariile noastre. Ca să simţiţi emoţia exprimată şi să auziţi diversele dialecte şi schimbarea vocii, ar trebui să ascultaţi

înregistrările, dar voi încerca să interpretez totul cum pot mai bine. Cortina se ridică şi aventura noastră începe.

Aşa cum am arătat în primul capitol, prima personalitate pe care am întâlnit-o în cadrul călătoriei noastre în timp, a fost o femeie care locuia la Chicago în anii 1920. Tonul vocii ei şi modul de a se purta, manierismele ei, sugerează un tip de persoană total diferită de cea aflată în transă pe canapea, în faţa noastră.

în continuare voi prezenta o parte din prima sesiune de hipnoză, astfel încât cititorul să poată face cunoştinţă cu acest personaj interesant, aşa cum l-am cunoscut şi noi. Alte părţi din această sesiune vor fi incluse în capitolele care urmează, pe măsură ce voi prezenta viaţa ei plină de culoare, într-o ordine cronologică.

Literele J şi A arată că este vorba de Johnny sau de Anita în conversaţie, iar uneori voi lăsa la o parte observaţiile de rutină din timpul regresiilor, pentru a uşura lectura.
A: Mă aflu într-o maşină mare şi neagră pe care tocmai am cumpărat-o. Este un Packard!

3: Ce frumos este să ai o maşină mare şi

neagră!

A: (Vocea ei devine foarte sexi). Am o

mulţime de lucruri frumoase.

3: în ce an ne aflăm ?
A: Nu ştii în ce an ne aflăm? Prostuţule, suntem în 1922. Toată lumea ştie asta! râse ea.

3: Uneori e uşor să pierzi noţiunea timpului. Şi ce vârstă ai acum?

A: Nu spun asta la toată lumea.

3: înţeleg, dar mie poţi să îmi spui.

A: Am aproape cincizeci de ani, dar arăt mult mai tânără.

3: Da, aşa este. Poţi să îmi spui în ce oraş ne aflăm ?

A: Chicago

3: Care este numele tău?

A: Toată lumea îmi spune June dar este doar o poreclă, pentru că el nu doreşte să se ştie numele meu adevărat.
3: Cine nu doreşte să ţi se cunoască adevăratul nume?
A: Prietenul meu, cred că nu vrea să afle nevasta lui cum mă cheamă.
Remarca aceasta m-a surprins. Nu se potrivea deloc cu ceea ce ştiam eu despre caracterul Anitei. Ce fel de persoană se afla acum în faţa noastră?
3: Care este numele tău adevărat?
A: Caroline Lambert.
3: Şi tocmai ai cumpărat această maşină?
A: De fapt mi-a adus-o el şi are să mă înveţe să o conduc. Dar acuma pentru început, am un şofer al meu.

3: Probabil că ai mulţi bani ?

A: Prietenul meu are şi îmi dă tot ce îi cer.

3: Pare a fi un prieten convenabil. Care

este numele său?

A: Nu o să spui nimănui?

3: Nu voi spune la nimeni.

A: îl cheamă Al şi mai are un nume italian, pe care nu îl pot pronunţa. Eu îi spun „drăguţul”. Asta îl face să râdă şi să îmi dea şi mai mulţi bani.

3: Unde locuieşte Al?

A: Are o casă mare de cărămidă, unde locuieşte împreună cu soţia şi cei trei fii.

3: Tu ai fost vreodată căsătorită?

A: Am fost, dar eram foarte tânără şi nu ştiam ce fac. Aveam aproape 16 ani. *3: Ai crescut aici, la Chicago?*

A: Nu. Am crescut la o fermă, nu departe de Springfield. *3: Şi când ai venit la Chicago ?* **A: Când l-am întâlnit pe Al.**

3: Ai divorţat de soţul tău?

A: Nu, l-am părăsit pentru că este un prost.

J: Ce fel de muncă făcea?

A: Era fermier, spuse ea cu dezgust.

J: Aţi avut copii?

A: Nu îmi plac copii. Te leagă.

Anita are sânge german, e foarte blondă şi are un ten deschis. Următoarea întrebare a lui Johnny încerca să verifice aspectul fizic.

J: Ce culoare are părul tău?

A: Sunt brunetă. Am şi ceva păr cărunt, dar nu îl las să se vadă. Lui Al îi place ca eu să arăt mereu tânără.

J: Ce vârstă are Al?

A: Nu vrea să spună, dar cred că este mai în vârstă decât mine. Când mergem în diferite locuri oamenii îmi spun că sunt frumoasă, iar lui îi place asta.

J: Şi în ce fel de locuri mergeţi împreună?

A: Mergem în tot felul de locuri, unele în care nu ar trebui să mergi. *J: Aţi fost la petreceri mari în ultimul timp?*

A: Ei bine, am fost la o petrecere mare care a avut loc în locuinţa primarului. ***J:***

Chiar a primarului ?

A: Aşa mi-au spus. Era o clădire mare, undeva la ţară. Erau mulţi oameni acolo şi Al părea să îi cunoască pe toţi.
J: Şi ce aţi băut la petrecere? întrebă Johnny, amintindu-şi că aceasta a fost perioada prohibiţiei.
A: Băutura avea un gust oribil. Era cea mai ciudată băutură pe care am băut-o vreodată.

J: Crezi că era din categoria „gin făcut în cadă”?
A: Al spunea că el crede că cineva a făcut pipi în băutura aceea, şi eu cred că avea dreptate, spuse ea râzând.

J: Eposibil să fi adus băutură de

contrabandă din Canada? A: Poate. Al se

pricepe la lucrurile astea. *J: Cu ce se*

ocupă Al?
A: Are tot felul de afaceri dar nu vrea să îmi spună, pentru că el crede că dacă eu ştiu prea multe, alţi oameni mă vor obliga să vorbesc. Iar el vrea să mă ştie în siguranţă.
J: Bine. Acum voi număra până la cinci şi atunci când voi termina, vei avea din nou 16 ani şi vei fi la Springfield în ziua căsătoriei tale. Ce fel de zi era?

Schimbarea a fost imediată.
A: Este iarnă şi îmi este foarte frig. Nu pot să mă încălzesc. Este un foc mare. Doamne, ce suflă vântul! Pur şi simplu nu te poţi încălzi.
Vocea ei se transformase. De la acea voce sexi, la tonul unei fete tinere de la ţară.

J: Unde te afli?

A: în sufragerie.

J: La ce oră te căsătoreşti?

A: După prânz.

J: Şi cât mai ai de aşteptat?
A: Până ajunge preotul, căci vine din afara oraşului şi calul lui este bătrân, de aceea se mişcă greu.

3: Şi pe bărbatul cu care urmează să te

căsătoreşti, cum îl cheamă ?

A: Cari, Cari Steiner.

3: Deci vei fi doamna Steiner?

A: (Dezgustată) Sper că nu pentru multă

vreme.

3: Deci nu vrei să te căsătoreşti. Atunci de ce o faci ? întreabă 3ohnny surprins.

A: Tata mi-a spus că trebuie să o fac dacă nu vreau să rămân fată bătrână, şi că acest bărbat este o alegere potrivită pentru că este bogat şi are mult pământ în regiunea Springfield, nu departe de oraş.

3: Tu ai fost la liceu?

A: Nu, eu nu am mers la şcoală. *3: Nu ai mers deloc la şcoală?*

A: Am mers una sau două clase, dar tata a spus că fetele nu trebuie să înveţe carte. Ele să stea naibii acasă, să facă copii şi să gătească.

3: Deci care este anul căsătoriei tale?

A: Anul 1907. Oricum dacă mă ajută Dumnezeu, eu sper să nu rămân mult timp împreună cu ăsta.

3: Lucrezi în oraş?

A: O nu, lucrez la blestemata asta de fermă. A spus ea plină de dezgust. E numai muncă, muncă şi iar muncă. Găteşti, lucrezi câmpul şi ai grijă de copii.

3: Ai mulţi fraţi şi surori?

A: O da! Suntem şapte fraţi şi patru

surori.

3: Cred că şi ei ar trebui să se ocupe cu

munca la fermă. Sunt încă mici?
A: Nu au crescut destul. încearcă să ajute, dar bănuiesc că sunt şi destul de leneşi...

3: Aşadar numele tău era Lambert. De

unde provine familia ta? A: Cred că

suntem de origine engleză. *3: Care este*

numele tatălui tău? A: Edward.

3: Şi care este numele mamei?

A: Mary.

3: Ei au locuit întotdeauna la fermă?

A: Eu m-am născut în casa asta. Ei cred că au venit din altă parte, cu mult timp în urmă.

3: Câte camere are casa?

A: Casa are trei camere.

3: Şi nu e aglomerat, dacă sunteţi atâtea

persoane în numai trei camere?

A: Mai stăm şi la mansardă şi în pod. Doamne, cum suflă vântul! Sper ca bărbatul ăsta să nu mai apară, şi să nu ne mai căsătorim.

3: Care dintre ei, preotul sau Cari ?

A: Nici unul din ei. *3: Cari încă nu a*

venit?
A: Stă de vorbă cu tata în hambar. (Cu tristeţe). îl plăteşte, ca să mă poată lua de nevastă.
3: Vrei să spui că te cumpără ?
A: Aşa cred. Un lucru e sigur. Nu m-aş căsători niciodată cu el dacă nu ar fi tata, care insistă.

J: Tatăl tău este un om sever?

A: E mai bine să faci ce spune el, dacă nu

vrei să o încurci. *J: Unde este mama ta?*

Ea este pregătită?
A: Da, e pregătită. îmi tot spune să nu plâng, pentru că toată lumea trebuie să se

căsătorească. Asta este ceea ce trebuie să facă o femeie.
J: Ea se bucură că te măriţi ?
A: Nu cred că se bucură. Nici nu cred că îi pasă.
în momentul acesta Anita a fost oprită şi dusă în timp până în momentul când Caroline avea deja 22 de ani. Johnny a întrebat-o ce făcea la vârsta aceea.

A: Mă pregătesc să fug din afurisita asta

de fermă veche.

J: Cari are încă toţi banii?

A: Cred că da. în orice caz, mie nu mi-a

dat nici un ban.
J: Nu ţi-a dat? Atunci îi ascunde undeva, poate în spatele hambarului, sau îi ţine îngropaţi?

A: Dacă aş şti unde a ascuns banii, i-aş lua cu siguranţă! spuse fata, căreia această obervaţie nu i se părea distractivă.

J: Să vedem... Deci te-ai căsătorit cu şase

ani în urmă?

A: Da. Se împlinesc şase ani acum în

iarnă.

J: Şi ai copii cu el?

A: Nu. Nu îl las să mă atingă, mă

dezgustă.
J: Şi cu ce te ocupi? Lucrezi pământul?
A: Da. Trebuie să fac o parte din muncă. Avem şi angajaţi, dar ei nu fac totul. Sunt nevoită să gătesc pentru ei.

J: Şi unde ai de gând să fugi de aici?
A: Mă duc într-un oraş mare. Plec la Chicago. (Dintr-o dată e plină de mândrie).

J: Singură?

A: Nu, plec împreună cu Al. ***J: Unde l-ai***

cunoscut pe Al?

A: Ne-am întâlnit la un magazin în

Springfield. *J: îţi făceai cumpărăturile*

acolo? A: Mai mult mă uitam la mărfuri. *J:*

Şi el ce făcea acolo?
A: (Chicoteşte) El se uita la mine. Apoi a venit la mine, mi-a spus că sunt frumoasă şi m-a întrebat cum mă cheamă.

J: Se pare că te-a plăcut din prima clipă, de vreme ce vrea să te ia cu el la Chicago.
A: Da, şi mă va duce la un bal.
Când Anita s-a trezit mai târziu, a spus că încă îşi mai amintea scena aceea. Era ca rămăşiţa unui vis, care încă mai rămâne în memorie chiar după ce persoana s-a trezit, fragmente de imagini care dispar apoi. A spus că avea părul negru lung şi era desculţă. L-a văzut pe acest bărbat care stătea acolo, frumos, brunet, îndesat, purtând un costum dintr-un material cu dungi. Era genul de bărbat care ar fi impresionat în mod sigur orice fată simplă de la ţară. Se pare că atracţia a fost reciprocă.

3: Şi cât de curând vrei să fugi ? A: în seara asta, când se întunecă. *3: Al vine să*

te ia de la fermă ? A: Da. Ne întâlnim la

poartă. *3: Are maşină?*
A: Da. Sunt foarte puţini oamenii care au maşini în aceste vremuri. Aşa mi- am dat seama că are mulţi bani. Şi se îmbracă elegant. O să vină curând, e deja foarte întuneric.

3: Dar ce face Cari ?

A: Doarme în camera lui.

3: Cred că o să se mire când se va trezi şi

o să vadă că ai plecat.

A: Bătrânul prostănac afurisit. (Râde).

3: Ţi-ai pregătit hainele?

A: Amândouă rochiile. (Râde sarcastic).

Ha ha...

3: Cari ţi-a cumpărat cele două rochii?

A: Nu, eu mi le-am făcut. (E furioasă).

3: Deci te pricepi la cusut?

A: Nu foarte bine, dar nu pot sta fără haine, nu? Omul ăsta al meu nu vrea să cheltuie nici un ban... (O pauză lungă). Sunt atât de nerăbdătoare!

3: Bine, deci în curând vei fi la Chicago şi te vei simţi minunat.

Urmează o pauză, apoi cu o voce tristă ea adăugă:

A: Ştiu că e însurat, dar nu îmi pasă. Mi-a spus deja că nu se poate căsători cu mine.

3: De cât timp îl cunoşti?

A: L-am întâlnit ieri, dar am simţit imediat dorinţa de a fugi cu el. (A urmat o pauză, apoi dintr-o dată Anita a devenit atât de agitată încât aproape s-a prăbuşit din fotoliu). Iată-l că vine. îşi flutură mâna în aer. Sunt aici! Sunt aici!

3: A aprins farurile?

A: Da, le-am văzut.

3: Poţi să îmi spui ce maşină are Al?

A: Este un Stanley Steamer. El nu cumpără decât cea mai bună maşină. *3: Probabil că l-a costat o grămadă de bani.* A: El are o mulţime de bani şi îi cheltuieşte

Pe vremea aceea nu aveam nici cea mai vagă idee despre această maşină Packard, dar am făcut cercetări şi am descoperit imagini care o reprezentau. Am văzut că avea faruri asemănătoare unor lanterne. Maşina se deplasa cu ajutorul aburului, astfel că nu făcea foarte mult zgomot şi de aceea era uşor de condus la o fermă fără a trezi oamenii care se odihneau.

3: Aţi plecat deja?

A: Da, dar drumul este lung. Ştiu că trebuie să mergem spre nord. Ne vom şi opri două nopţi. El are nişte afaceri de făcut pe drum. Trebuie să se întâlnească cu anumite persoane.

3: Unde?

A: Nu ştiu. Eu voi aştepta la hotel. Este un oraş mic şi mie mi se pare un loc ciudat pentru afaceri. Acolo vom petrece o noapte. Mi-a spus să îl aştept şi să nu vorbesc cu nimeni.

3: O să mergeţi apoi la Chicago?
A: De îndată ce plecăm de aici. Al a spus că mă va învăţa tot felul de lucruri. Cum să merg frumos, cum să vorbesc frumos, îmi va cumpăra chiar şi un corset.
3: (Surprins.) Ai nevoie de corset ?
A: Nu cred. Sunt slabă, dar toate doamnele fine şi elegante poartă corsete sub haine. Iar eu am să fiu ca ele. Voi avea totul!
3: Crezi că Al va avea grijă de tine cum se cuvine?
A: Sunt femeia lui şi nu o să îmi lipsească nimic.
în acest punct, după o pauză, ea a făcut un salt în timp, fără să i se indice acest lucru. După o perioadă de confuzie, am reuşit să stabilim unde se afla.
A: Acum nu mai trebuie să gătesc, nu mai trebuie să fac nimic. Peste tot în casă sunt servitori negri. Trăim într-o casă mare. El

nu poate sta mereu cu mine, dar este aici în majoritatea timpului.

J: Cât de mare este casa voastră?

A: Are 18 camere.

J: La ce adresă locuiţi?

A: Este o proprietate privată în afara oraşului, astfel încât nimeni nu poate veni sau pleca de aici. Ăsta e singurul lucru care nu îmi place. îmi plăcea când locuiam în oraş. Atunci puteam să mă plimb pe jos până în centru ori de câte ori doream, dar Al spune că e mai bine să nu fiu văzută prea mult.

J: Unde locuiaţi în oraş?

A: Stăteam la hotelul Casa Gibson, chiar în centrul oraşului. Mai târziu când am făcut cercetări, am descoperit în arhivele oraşului Chicago că existase un hotel cu

acest nume în anul 1917, pe West Street, la numărul 63.
A: Mergem la petreceri private, doar că nu am voie să mă duc în oraş de câte ori vreau.

J: Petrecerile private sunt în case

diferite?

A: Da, dar mai organizez şi eu nişte

petreceri grozave aici.

J: în ce an ne aflăm ?

A: Cred că suntem în 1929.

J: Aţi cumpărat casa aceasta?

După o întrerupere:

A: Noi nu am cumpărat casa. El a

construit-o pentru mine.
J: A făcut asta... în timp ce locuiaţi la hotel?
A: Da, de asta stăteam la hotel. A fost în timp ce el construia casa.
3: Ai văzut progresul lucrărilor în timp ce era construită ?
A: Da, obişnuiam să merg şi să privesc. El spunea că nimic nu e prea bun pentru mine. A pus chiar şi marmură la baie. E cea mai frumoasă casă de pe Lake Road.
3: Şi poţi vedea din casă acel lac?
A: Da, se poate vedea de pe terasă. Luăm masa de multe ori acolo. Este o terasă acoperită cu sticlă. Putem mânca acolo chiar şi iarna.

3: Şi terasa are vedere spre lac?

A: E destul de departe de lac, dar îl poţi vedea destul de bine de pe terasă. *3: Ce vârstă ai tu acum, Carol ?*
A: Nu îmi place să vorbesc despre vârsta mea. Mă străduiesc din greu să arăt tânără, îmi doresc ca Al să nu mă părăsească niciodată pentru altă femeie.
3: Nu cred că Al ar putea să te părăsească. A mai fost şi cu alte femei?
A: El nu vrea să recunoască asta, dar eu sunt sigură că da. Nu mai vine să stea cu mine atât de multe nopţi cum făcea altă dată. E în continuare foarte bun cu mine şi îmi dăruieşte foarte multe lucruri, haine frumoase. Pot să merg în orice magazin şi să cumpăr tot ce vreau. Toată lumea mă cunoaşte.
3: Şi el plăteşte pentru toate astea?

A: Cred că da, eu doar mă duc acolo şi le spun ce doresc.Uneori doar dau telefon să le spun ce să-mi aducă, iar dacă nu îmi place, le dau marfa înapoi. Asta e viaţa adevărată. La fermă nu a fost niciodată aşa.
3: îmi dau seama că nu. Cari te-a căutat vreodată?
A: Bineînţeles că nu. Al şi cu mine credem că el nu era decât un prost bătrân. Vroia doar ca eu să muncesc pentru el în timp ce mă atingea sau se uita la

mine. Era chel şi foarte bătrân. Avea în

jur de 65 de ani. *3: Atunci probabil că a*

murit deja? A: Da, probabil că a murit.

3: A venit cineva din neamurile tale în

oraş să te caute?

A: O, ar fi fost ceva extraordinar pentru ei să vină şi să facă cumpărături la Springfield. Biata mama a muncit până la moarte. Şi-a dat toată forţa pe care o avea. Eu nu am vrut să fac asta. Nu mi-am dat viaţa muncind la fermă.
Restul acestei sesiuni va fi inclus pe bucăţi, în capitolele care urmează.
După ce Anita s-a trezit, a fost surprinsă să asculte povestea pe care a relatat- o. A mers în bucătărie, a băut o cană de cafea şi noi am discutat amănuntele, în timp ce ea ne privea fără nici o expresie pe faţă. A fost prima dată când am realizat că acest gen de subiecţi somnambuli intră atât de profund în transă încât nu îşi mai amintesc nimic atunci când se trezesc. Pentru ei era ca şi cum ar fi tras un pui de somn. Nu era deloc conştientă de faptul că a experimentat un alt tip de personalitate.

Ne gândeam că s-ar fi putut simţi ruşinată sau insultată, pentru că June-Carol avea un caracter atât de diferit de al ei. Dar Anita a spus că nu avea astfel de sentimente şi că era capabilă să înţeleagă motivele aflate în spatele acţiunilor lui Carol, care au determinat-o să procedeze aşa. Ea nu a fost decât o fată nefericită de la fermă, confuză şi exploatată. Deci nu e de mirare că a fugit cu Al. Anita avea compasiune faţă de Carol şi nu o judeca. Ceea ce o deranja era perioada de timp trăită în acea viaţă. Nu o interesa deloc perioada anilor 20 şi nu vroia să ştie nimic despre ea. Aceasta datorită bandelor de gangsteri care existau la Chicago în acea perioadă. Anita avea o aversiune teribilă faţă de orice formă de violenţă, o teamă inexplicabilă care a urmărit-o toată viaţa şi care nu părea să

aibă sens. Aceasta o determina să se uite numai la comedii la televizor.
în anul 1968 rula la televizor un serial intitulat Cei de Neatins. Serialul prezenta exact perioada de timp în care Anita făcuse regresie, şi era genul de film la care ea refuza să se uite. Dacă vreun membru al familiei ei se uita la acest serial, ea îşi găsea ceva de făcut la bucătărie. Să fi fost motivată această aversiune de vreo întâmplare dintr-o viaţă trecută? Fusese ea expusă unor acte de violenţă într-o viaţă trecută? Era o persoană foarte liniştită şi nepretenţioasă care nu fusese expusă la violenţă în viaţa actuală, aşa că ar fi fost foarte interesant de investigat acest aspect în sesiunile următoare, acum când uşa către trecut fusese deschisă. Trebuie precizat că Anita nu fusese niciodată la Chicago; ea s-a născut şi a crescut în Missouri.

în seara aceea atunci când a ajuns acasă, Anita a scos toate cărţile, chiar şi pe cele pe care le ţinea împachetate, căutând în ele ceva care ar fi putut să îi trezească o amintire despre acea perioadă. Dar nu a găsit nimic. Ne-a spus că dacă noi vroiam să facem cercetări despre acea perioadă de timp, ea nu dorea să audă de ele. Şi nici nu dorea să citească ceva care ar fi putut să o influenţeze la următoarele sesiuni de lucru. Era confuză dar şi curioasă, astfel încât a decis ca cercetarea noastră să continuie

.CAPITOLUL 3

înregistrarea de pe banda de magnetofon - comparaţii

La sesiunea următoare, Johnny a vrut să verifice dacă Anita s-a întors cu adevărat la aceeaşi personalitate pe care a o explorase în săptămâna precedentă. A vrut să revină şi să pună întrebări despre perioada de timp, chiar să creeze confuzie pentru a vedea dacă ea continuă să dea aceleaşi răspunsuri, dacă este coerentă. De asemenea, perioadele de timp înregistrate pe prima bandă nu se potriveau. Nu era posibil ca ea să aibă 16 ani în 1907, dacă avea 50 de ani în 1922. Aşa încât în această sesiune doream să clarificăm această problemă. Mai târziu în practica mea, am descoperit că aceasta

este o problemă comună a pacienţilor, mai ales atunci când este vorba de regresii în vieţi anterioare. Pacienţii sunt de multe ori confuzi în ceea ce priveşte timpul aşa cum îl înţelegem noi, mai ales atunci când fac prima dată regresie într-o viaţă anterioară. Unii cercetători spun că în hipnoză se foloseşte o altă parte a creierului, care nu recunoaşte timpul.
Ni s-a părut interesant să vedem dacă putem obţine informaţii care pot fi verificate şi documentate. La urma urmei, viaţa lui June-Carol se referea la o perioadă destul de recentă, cu numai 40 de ani în urmă, şi ar fi trebuit să existe dovezi certe cu privire la acea perioadă. Dar ne aşteptau nişte surprize.
Anita s-a aşezat comod în fotoliu şi s-a pregătit pentru a doua sesiune de înregistrări. Noi eram nerăbdători să vedem cum se va prezenta de această

dată June-Carol. Astfel, Anita a fost din nou dusă prin regresie din ce în ce mai departe în trecut în viaţa prezentă, până când la un moment dat i s-a sugerat că se găseşte în anul 1926.

J: Unde te afli?

A: Mă aflu în curte. *J: Şi unde locuieşti?*
A: Stau în casa asta mare din cărămidă roşie cu multe zone albe, obloanele şi terasa sunt albe, e toată numai roşu şi alb.

J: în ce oraş te afli ?

A: Chicago.

J: Care este numele tău?

A: Doar vreo doi sau trei oameni îmi cunosc adevăratul nume. Toată lumea îmi spune June.
J: Este un nume frumos.
A: Da, frumos ca o zi de vară. Era în luna iunie, o zi frumoasă. Mă simţeam frumoasă şi eu. Aşa ne-am hotărât ca June să fie numele meu.

J: Şi care este numele tău de familie?

A: Eu nu mai am un nume de familie. Sunt

doar June.

Se pare că revenise aceeaşi personalitate

J: Spune-mi, te rog, numele tău real.

A: Mă numesc Carol Steiner.

J: Deci locuieşti în casa aceasta de cărămidă roşie cu obloane albe. Care este adresa la care stai ?
A: Nu are nici un număr. E pe Lake Road. E o casă frumoasă înconjurată de copaci şi se vede lacul de pe terasă.
3: De cât timp locuieşti la Chicago?
A: A trecut mult timp. Să vad... 15 ani... sau 16. Cred că se împlinesc 16 ani în toamna asta.

3: Este o perioadă lungă de timp. Ai venit

la Chicago din altă parte?

A: Am venit de la o fermă...

3: Şi unde sa afla ferma asta în Chicago?

Johnny încerca să creeze confuzie.

A: Nu, Chicago este un oraş mare.

3: Şi atunci unde era ferma?

A: Lângă Springfield.

3: Asta este în Illinois?

A: Da.

3: Am auzit că ar mai fi un astfel de oraş şi în Missouri. A: Nu am auzit de el în viaţa mea. (Râde). *3: Dar ai auzit de Missouri?*

A: Cineva mi-a spus că s-ar afla lângă Illinois, dar nu am fost acolo niciodată, în viaţa actuală, Anita a crescut în statul

Missouri. *3: Şi cu ce îţi ocupi timpul?*

Lucrezi?
A: O nu, am casa asta, socializez mult, primesc oamenii care mă vizitează şi am grijă de flori.
3: Organizezi multe petreceri acasă?
A: Da, dau foarte multe petreceri şi mă duc la rândul meu în multe locuri. Sunt destul de ocupată.

J: Cine vine la petrecerile tale?

A: Prietenii de afaceri ai lui Al,

evident.

J: Şi cine este Al?

A: Al locuieşte aici cu mine.

J: Este vorba de domnul Al Steiner?

Din nou încerca să creeze confuzie.

A: (Râde) Numele lui nu este Steiner.

J: Atunci care este numele lui?

A: Are un nume italian. Nu am voie să îl

spun nimănui.

J: Numele de familie a lui Al este Capone,

nu-i aşa?

Johnny se gândea la vestitul gangster din Chicago din perioada anilor 20. June a intrat imediat în defensivă.

A: Nu trebuie să-i spui niciodată pe nume. El mi-a spus să nu îmi fac probleme, dar să nu vorbesc cu nimeni despre asta. Să

nu pun întrebări şi să fac ce îmi spune, şi atunci totul va fi bine.

J: Foarte bine, dar mie poţi să îmi spui.

A: (Ezită) Sigur nu o să spui nimănui?

J: Nu am să spun nimănui.

A: Este Gagiliano.

J: Gugiliano. Pronunţ corect?
A: Gagiliano. Este un nume italian ciudat, nu-i aşa? Nici eu nu l-am putut pronunţa la început. Trebuie să fii italian ca să îl poţi pronunţa, spune Al. Şi eu nu sunt. (Chicoteşte).

3: Al este un bărbat frumos?

A: Da, arată foarte bine.

3: Ce vârstă are el?

A: Nu îmi spune niciodată. Dacă îl întreb, râde şi îmi spune că este destul de bătrân.

3: Şi tu ce vârstă ai?

A: Cred că sunt cam de vârsta lui Al. (Devine tristă.) Nu sunt foarte bătrână, dar încep să îmi arăt vârsta. Chiar trebuie să spun asta?

în vocea ei se simte durere.

3: Dacă te deranjează, nu trebuie.

A: Nu vreau să ştie Al ce vârstă am.

3: Bine, nu am să-i spun lui Al. Asta e

numai între noi.

A: Ei, am aproape 40 de ani. Nu vreau să îmbătrânesc, dar cred că nu am încotro.

Cuvintele acestea sunau a minciună. Din motive evidente, minţea.
A: Da, mint în privinţa asta. Nu îi spun niciodată când este ziua mea de naştere.

3: Hai să ne oprim atunci la 29 de ani.

A: Da, voi rămâne la vârsta de 27 de ani

toată viaţa mea.

3: Preferi să îţi spun 3une sau Carol?

A: Mai bine spune-mi June. Al s-ar înfuria

dacă ar auzi că îmi spui Carol. *3:* O/c.

3une.

Johnny a încercat apoi să treacă la alt subiect, care putea fi verificat. *3: Tu mergi la filme?*

A: Nu, nu trebuie să ies afară din casă în timpul zilei, nu foarte des oricum. ***3: Dar seara mergi la teatru sau la un spectacol?***

A: Da, mai mergem să vedem vodeviluri. Astea îmi plac cel mai mult. Luna trecută am mers să îl văd pe Al Jolson.
3: La ce teatru ai fost?
A: La Palace.
Am verificat asta şi corespundea realităţii. Teatrul Palace exista şi mai

există şi în zilele noastre, pe Strada Randolph la numărul 159, la Chicago.
3: Costă mult să mergi la un astfel de spectacol ?
A: Nu ştiu, eu doar îl întreb pe Al dacă putem merge, iar el mă duce acolo atunci când poate. Uneori e foarte ocupat, dar de obicei obţin ceea ce vreau.
3: La cinematografele publice din Chicago sunt prezentate filme?
A: Am auzit că sunt două sau trei cinematografe. Am mers la câteva, dar oamenii se prostesc, nu arată bine în film. (Râde.) Nu se mişcă aşa cum o fac oamenii normali.
3: Se vorbeşte în filme?
A: Asta este ceva nou. Am auzit despre asta. Da, în ultimii ani actorii au început să şi vorbească în filme. înainte apăreau doar câteva cuvinte scrise pe ecran, dar acum chiar vorbesc.

3: Ai fost la vreun film din acestea?

A: Da am fost. Era ceva nou şi am vrut să

văd despre ce este vorba.

3: Ai vreun fonograf în casă?

A: Da, sigur. Avem toate discurile apărute.

3: Şi care este favoritul tău?

A: îmi plac cele în care se vorbeşte.

3: Despre ce se vorbeşte?

A: A, despre negri. Unul din ei întreabă cât costă untul, iar celălalt îi spune că este prea scump pentru el, mai bine să cumpere nişte untură de uns osiile. (Toate astea sunt povestite cu un accent de negru).

3: (Râde) Da. Toate astea par a fi luate

dintr-un vodevil?

A: De acolo vin toate glumele astea. Al

Jolson a făcut înregistrări.

3: îţi place Al 3olson ?

A: Nu îmi place că şi-a vopsit faţa în negru. Nu înţeleg de ce un om alb ar vrea să arate aşa. Dar când îşi şterge vopseaua de pe faţă, arată destul de bine.

3: Dar un aparat radio aveţi acasă?

A: Da, avem. Ascult muzică la el.

3: Şi ce program îţi place mai mult?

A: Nu ştiu ce program este, dar eu aşez butonul în dreptul numărului 65. Acolo e

muzica aceea care îmi place mie. (în acest punct, Anita ridică mâna ca şi cum ar fi întors un buton.)
A: Există multe butoane, dar eu îl întorc pe acesta mic şi îl fixez la 5 sau 6. Acolo se aude cel mai bine.
Am verificat. Radio-difuziunea din Chicago înfiinţată în 1922 emitea pe 65 de megahertzi.

3: Şi ei transmit muzică tot timpul?

A: în cea mai mare parte a timpului.

3: Ce muzică îţi place cel mai mult?

A: îmi place charleston, pentru că e nou şi

distractiv.

3: Ce e acela?

A: E un dans nou şi antrenant, o muzică care îţi dă o stare de bine şi de fericire. Eu dansez mult. Când încep să dansez, toată lumea se opreşte să mă privească. Sunt o dansatoare foarte bună.
3: Şi ce dansuri ştii?
A: Charleston, Hoochie-Cooch în care te cobori până la pământ apoi te ridici ca un şarpe, ondulându-te. E mai distractiv decât alte dansuri precum fox- trotul. Valsul este atât de încet, iar mie îmi place muzica rapidă.
3: Ai auzit de un dans numit Black Bottom?
A: Da acesta este dansul despre care vorbeam. Eu îl numesc dansul Hoochie-Cooch. Te laşi în jos până la duşumea iar apoi te mişti ca un vierme, până te ridici. Nu ştiam dacă are dreptate sau nu, dar descrierea corespundea numelui acelui dans.

3: Bun. Şi charlestonul cum se dansează? Poţi să mi-l cânţi?
Ea intonă câteva măsuri din muzica tradiţională a acestui dans. Poţi să dansezi după Charley Boy (Charley Iubitul Meu). Este o melodie potrivită pe care să dansezi. Stai pe loc, pui un picior în faţă apoi celălalt mai în spate, apoi un picior în faţă şi celălalt înapoi, şi poţi să faci astfel tot felul de mişcări. Eu acum îl învăţ, dar deja am devenit destul de bună şi cu timpul voi

dansa şi mai bine.

3: Nu cred că am văzut dansul ăsta. A: Nu

l-ai văzut ? Dar nu ieşi în societate ? *3:*

Da, ieşeam pe vremuri.

A: Şi nu se dansa asta la petrecerile

la care ai fost?

3: Nu. Spuneai că e nou.

A: Dar toată lumea a auzit despre el! E cel mai cunoscut dans, se vorbeşte peste tot despre el. (Exasperată). Eşti sigur că nu l-ai auzit?

3: Poate că l-am auzit, dar nu ştiam ce

este.

A: Doamne, tu nu ştii să trăieşti!

El râde foarte tare şi ea îşi dă seama că o

tachina.

3: Deci îţi place să dansezi. Poţi şi să

cânţi?

A: Nu. Al râde de mine. Spune că eu nici măcar nu vorbesc ca lumea, că spun lucruri care nu sunt corecte, că ar trebui să vorbesc mai bine, iar eu îi răspund că oricum eu nu am accent italian ca el. (Râde) Eu ştiu să îi dau replica. Nimeni nu mă poate pune pe mine cu botul pe labe.

3: Şi ce fel de rochii porţi atunci când dansezi Charleston?

A: Rochia mea favorită e aurie şi are şiruri de dantelă pe ea. Se unduieşte în timpul dansului. Am şi pantofi asortaţi aurii.

3: Cât de lungă este rochia?

A: Nu este prea lungă, poţi să fii sigur de asta. Nu îmi plac rochiile lungi. Dacă ai

picioare frumoase, e cel mai bine să le arăţi. îmi place să mi se vadă genunchii.

3: Cum vine asta? Te dai cu ruj pe

genunchi? A: Toată lumea face aşa. Doar

e la modă. *3:* ***Te machiezi?***
A: Sigur, îmi pudrez faţa, pun un pic de ruj. Pentru că nu vreau să par palidă. Toată lumea face aşa.

3: Şi ce culoare are părul tău ?

A: Sunt brunetă.

3: E culoare naturală sau...

A: (Indignată) întotdeauna am fost

brunetă!

3: Ştii că unele fete îşi pun ceva pe păr

pentru a schimba culoarea naturală...

A: Eu nu îmi schimb culoarea. Doar mai acopăr pe ici pe colo, unde a început să încărunţească. Dar părul meu a fost întotdeauna închis la culoare.

3: Am citit undeva că dacă mănânci din când în când un ou crud, părul tău va arăta bine. Ai auzit despre asta?

A: Ah, ce scârbos! Eu mai pun ouă în

şampon.

3: Asta este cea mai bună metodă?

A: Da, bat ouăle şi apoi le pun în şampon.

3: Şi asta face ca părul tău să arate

frumos?

A: Sigur, este moale şi strălucitor.

3: Şi cum îţi coafezi părul ?

A: Eu mă tund scurt. îl pieptăn. Port breton şi îl buclez uşor în dreptul urechilor. Când m-am tuns prima dată lui Al nu i-a plăcut, pentru că înainte toate femeile purtau părul lung. Eu a fost printre primele care s-au tuns. Mi se părea ceva foarte modern.

3: Dar bijuterii porţi?

A: Da, am o mulţime de bijuterii. Favoritul meu este un inel cu smaralde. Este un inel mare, îl port chiar acum. îl vezi?

Anita îşi ridică mâna stângă.

3: Nu l-am observat Probabil nu mai văd

bine.

A: Ajunge până la încheietura degetului.

Cum de nu îl vezi?

3: (Cu un umor ascuns) Ai dreptate, doar că nu am fost destul de atent. Şi nu îţi este teamă că îl vei pierde?

A: A nu, este destul de bine fixat pe mână. Ea scutură de mai multe ori mâna ca şi cum ar fi avut un inel invizibil pentru noi, pe care îl învârtea pe deget.

A: îl port aproape întotdeauna. Mai ales dacă am o rochie roşie. Al spune că nu se asortează dar eu râd şi îi spun că e al meu şi îl port când şi cum vreau. Dar acum mă aflu aici în grădină şi culeg trandafiri. Vreau să îi pun pe pian.

3: Ce fel de pian ai?

A: Unul alb, îmi place ca toate lucrurile

din cameră să fie albe. *3: Ştii să cânţi la*

pian ?

A: Da. Ştiu să cânt la pian. Noi am fost o dată la un club şi i-am rugat să mă lase să cânt. Toată lumea a râs, pentru că ei credeau că nu ştiu. Dar am cântat destul de bine. Am cântat un cântec vechi despre... O, e un cântec vechi despre lună şi trandafiri. Asta a fost prima dată când am ajuns aici. Al a fost atât de încântat încât mi-a cumpărat un pian şi mi-a spus să exersez la el. Nu doream unul din acele piane care cântă singure. Nu îmi plac, nu sunt deloc distractive. Vreau să învăţ să cânt chiar eu.

3: Asta este foarte bine. Acum povesteşte-mi te rog despre casa ta.
A: Este o casă mare cu 18 camere şi îmi place foarte mult să trăiesc aici. Nu are să mă gonească nimeni niciodată de aici! Nu îmi place să fiu plecată de aici nici măcar în timpul nopţii. Al a construit această casă pentru mine. Uneori avem oaspeţi care vin şi stau o vreme aici. Dormitorul meu este la etaj, într-o cameră care are o uşă spre terasă.
3: Descrie camera ta. Eu nu am văzut-o niciodată.
A: Are satin pe pereţi. I se spune de fapt damasc. Este ca satinul, dar are nişte modele pe el. E de fapt un tapet. Am şi perdele asortate, iar covorul este alb. Este o cameră frumoasă, cu nuanţe de roz, albastru şi alb. Am şi un pat mare cu baldachin, acoperit cu o cuvertură de satin.

Dicţionarul defineşte damascul ca fiind o ţesătură bogată cu tipare, confecţionată din bumbac, mătase sau lână.
3: Deci Al ţi-a construit totul exact aşa cum doreai. Şi nu ai mai vrut să schimbi nimic...
A: Mai schimb culoarea la câte un perete sau mai adaug ceva nou. Din când în când Al mai cumpără mobilă nouă. Dar mie îmi place aşa cum e. Şi nu vreau să mut mobila. Vreau ca patul meu să fie exact unde e. Pentru mine e ca un vis frumos...
3: Ai baie în cameră?
A: Da, este lângă camera mea. Este pavată cu marmură albă, are mânere din argint la lavoar, iar cada este tot din marmură. îmi place să mă îmbăiez în lapte şi îmi plac băile cu spumă şi bule de aer, băile fierbinţi sau reci.
3: Adică vrei să spui că tu chiar faci baie în lapte?

A: Ei, nu e chiar lapte... I se spune „baie cu lapte”. Este de fapt o substanţă care face ca apa să arate ciudat, arată ca laptele. Se spune că este foarte bună pentru piele.
Johnny face încă o încercare de a o trage pe sfoară.
3: De la cine aţi cumpărat casa ?
A: Casa a fost construită special pentru mine. Al mi-a făcut-o. A angajat un arhitect pentru ea. Trebuia să iasă perfect. I-a luat aproape un an ca să o construiască. Nu ne-am putut muta prea curând în ea.
3: Şi în ce an aţi construit-o ?
A: Asta a fost acum câţiva ani. Când ne-am mutat nu era mobilată decât o singură cameră. Restul mobilei trebuia să vină după două zile. Eu am vrut să mă mut imediat. I-am spus lui Al să mă ducă cât mai repede acolo, pentru că voi rămâne în

ea aşa cum este. El a râs şi a spus că nu putem dormi pe canapea. (Râde) Am dormit pe duşumea.
3: Şi ce cameră a fost asta?
A: Nu o mai folosim atât de mult acum. Este camera din faţă, în dreptul uşii de la intrare. Chiar în partea dreaptă.

3: Este salonul?

A: Da. Şi mai este un salon mai mare pe

partea cealaltă.

3: Şi care au fost primele lucruri pe care

le-aţi cumpărat?
A: Nişte scaune şi un obiect numit şezlong. Am râs când l-am văzut. I-am spus că omul care l-a făcut a fost un nebun care nu se putea decide dacă îşi

doreşte un pat sau un scaun. Al l-a aşezat într-unui din dormitoare. Apoi am cumpărat nişte mobilă nouă.
3: Pun pariu că asta a costat o grămadă de bani.
A: Avem bani. Am cumpărat şi nişte scaune care au picioarele mici şi sunt tapetate cu un imprimeu cu dungi. Cred că sunt „antichităţi”. Eu am râs de ele, pentru că nu am crezut că sunt cu adevărat antichităţi. Dar astăzi toată lumea trebuie să aibă mobilă veche pentru că este la modă, iar Al a vrut să am şi eu. Eu nu îmi doream deloc, dar dacă el a vrut şi dacă este la modă, am acceptat. Dar i-am spus să îmi lase dormitorul aşa cum e. Este aranjat exact cum îmi place. El a râs şi a spus: „Bine, aşa să fie!”
3: Al vrea să schimbe şi partea din casă unde vin oaspeţi?

A: Da. Toate acestea – canapelele, scăunelele, taburetele... nu arată foarte confortabil. Avem o mulţime de camere iar când le numeri, dacă adaugi şi camerele servitorilor, în total sunt peste 20.

3: Cred că este foarte mult de muncă într-o casă cu 20 de camere. Cum reuşeşti să păstrezi curăţenia?

A: Am multe servitoare negrese. Unele se ocupă de etajul de sus, altele de parter. Ele gătesc, fac curăţenie, practic fac totul în casă. E adevărat că unele lucruri prefer să le fac eu, dar sunt destul de puţine.

3: Ce anume preferi să faci tu?

A: în unele seri pregătesc masa pentru mine şi Al. Lui îi place să îi gătesc ouă cu sos picant, spaniol. Alteori vreau să fac spaghetti dar nu îmi iese, şi atunci preferă să gătească chiar el. Mama lui l-a învăţat cum să le facă. Trebuie să ţii

chifteluţele într-un anumit mod în mână atunci când le dai forma şi să ştii cum să le prăjeşti, altfel nu vor avea gustul potrivit (făcea mişcări cu mâinile prin aer, ca şi cum ar fi dat formă unei mingiuţe din carne tocată).
3: Acesta este secretul ?
A: Nu ştiu. Trebuie să mai fie şi alte secrete, pentru că eu am încercat şi nu mi-a ieşit. Nu reuşesc să gătesc mâncarea asta.
3: Ce îţi place să mănânci?
A: E foarte bun ficatul tocat, mai ales dacă adaugi un pic de ceapă. Bucătăreasa mi-l pregăteşte foarte bine. Lucrează aici chiar de la început, de când ne-am mutat. Acum e bătrână, dar a gătit pentru noi foarte mulţi ani.
3: Se poate mânca şi pe terasă?
A: Da. E foarte frumos. Mâncăm de multe ori acolo. Şi lui Al îi place foarte mult.

J: în ce parte este situată terasa? în ce direcţie poţi să priveşti de acolo? Spre est, spre vest? Ce se vede de pe terasă?
A: Pot zări apa. Cred că este spre est, pentru că dimineaţa devreme eu ţin perdelele trase şi nu îmi iau dejunul afară, dacă e soarele prea strălucitor. Nu îmi place. Mi se văd ridurile de pe faţă. De aceea am trei rânduri de perdele la fereastră. întâi este o perdea subţire şi ondulată, apoi vin perdelele mai grele. Pot să îmi fac camera cât de luminoasă sau de întunecată vreau.
J: Vrei să spui că ai trei rânduri de perdele suprapuse? Cred că opresc toată lumina!
A: Avem foarte multe perdele, dar nu şi la luminator. Acesta permite să pătrundă foarte multă lumină. Cu el nu pot să fac mare lucru. Dar am comandat nişte vitralii drăguţe pentru luminator.

J: Seamănă cu o biserică?
A: Nu, nu este ca într-o biserică. Le-am comandat cu modele de flori şi frunze. Când soarele străluceşte, modelul este proiectat pe duşumea şi arată frumos. Parcă toată camera este înobilată.
J: îmi imaginez că este destul de frig acolo la voi. Purtaţi pardesiu sau palton ?
A: O, da! Avem tot felul de haine groase. Vrei şi tu una?
J: Ce fel de haine groase ai? Ai cumva o haină de blană?
A: Da, am o haină din blană de castor şi una de hermină. îmi place hermina pentru că are blana albă. Asta îmi face părul şi mai negru, şi ochii şi mai albaştri.
J: Dar maşină ai?
A: Am şi un şofer, care conduce maşina pe care a cumpărat-o Al pentru mine. Este o maşină neagră şi strălucitoare, un Packard.

J: Asta este cea mai scumpă şi mai confortabilă maşină?
A: Nu ştiu dacă este mai confortabilă. Nu am mai fost decât cu un Steamer, dar Al spune că aceasta costă cel mai mult şi probabil că este cea mai bună. El cumpără numai lucruri de bună calitate, iar mie îmi place

J: Şi şoferul o lustruieşte tot timpul?

A: Nu are rost să ţii o maşină bună, dacă

nu ai grijă de ea. *J: Tu ştii să conduci?*
A: Pot să conduc dacă trebuie numaidecât, dar prefer să stau pe bancheta din spate şi să las şoferul să îşi facă treaba. El este plătit pentru asta. în felul ăsta, Al este informat unde mă duc. Mai ales că sunt locuri unde nu am voie să merg.
J: Unde anume?
A: în anumite zone situate în centrul oraşului. Nu trebuie să merg acolo unde lucrează el.
J: Şi unde lucrează Al ?
A: Nu îmi spune explicit. (Dintr-o dată devine foarte serioasă). Dacă îl întreb, se enervează. îmi spune să îmi văd de treabă şi să îmi ţin gura. Nu îmi place când îmi

vorbeşte astfel. Aşa că mai bine nu îl întreb.
J: Mai sunt şi alte locuri unde nu ai voie să mergi?
A: Nu pot să merg acolo unde se întâlnesc persoanele de vază din societate. La unele restaurante sau la hotelul Barlett House, unde se întâlnesc cei din înalta societate ca să îşi etaleze ţinutele.
J: Al nu vrea ca tu să apari la astfel de întâlniri?
A: Nu. El spune că ştiu prea multe şi că aş putea scăpa din greşeală informaţii care nu trebuie. Dar Chicago este un oraş mare, care se dezvoltă continuu. Al spune că oraşul s-a dezvoltat mult de la Marele Foc.
J: Despre ce Mare Foc este vorba ?
A: Cu mult timp în urmă a fost un incendiu care aproape a distrus oraşul, cvartal după cvartal de clădiri. Dar acum

aproape în fiecare zi se înalţă o clădire nouă.
Ea se referea la Marele Incendiu din Chicago din anul 1891, care a distrus o mare parte din oraş.
3: în jurul tău sunt multe clădiri noi?
A: Când merg în centrul oraşului, le pot vedea. Este un cartier întreg de clădiri cu locuinţe şi magazine, dar se vor construi şi mai multe magazine în zonă.
3: Pe ce stradă este asta?
A: Nu pot să îmi amintesc. E lângă State, după colţ. Mai înainte nu era o stradă deosebită, dar s-a dezvoltat şi devine din ce în ce mai frumoasă.
3: Mergi şi prin parcuri?
A: Da. Se fac picnicuri frumoase lângă lac şi sunt foarte multe parcuri. Dar lui Al nu îi place să meargă la picnic. Eu mă pot duce, pot să merg acolo la plimbare şi chiar să conduc maşina uneori.

3: Ai spus că poţi să conduci maşina uneori, dar cum rămâne cu şoferul?
A: Am voie să conduc maşina uneori. Când mi-a dăruit Packard-ul, Al mi-a spus că va trebui să învăţ să-l şi conduc. Chiar şoferul m-a învăţat.
3: E maşina ta. îi schimbi viteza folosind pârghia aceea de pe podea?
A: Da, dar detest asta. Tot uit să o fac şi greşesc. Şi atunci pot să o stric. Iar dacă o stric, costă bani ca să o repar.
3: Şi cum porneşti maşina?
Johnny se gândea că pe vremea aceea maşinile trebuiau pornite cu o manivelă.
A: Dau un telefon şi le spun că vreau să conduc, iar ei îmi aduc maşina la uşă. Nu îmi amintesc să o fi pornit eu vreodată.
Johnny încerca deja să se gândească la alte întrebări.
3: Spune-mi, ştii ce este un avion?
A: Am auzit vorbindu-se despre ele, dar nu am văzut niciodată unul. Am auzit că

în viitor avioanele vor putea să facă lucruri extraordinare, că se va călători cu ajutorul lor pretutindeni în lume. Dar pe mine nu mă vor face niciodată să urc într-un avion. îmi este frică de ele. Nu cred că este bine să fii acolo sus, într-o drăcovenie din asta.
O afirmaţie surprinzătoare dacă te gândeşti că venea de la o persoană al cărei soţ era momentan staţionat la o bază militară, unde erau pregătiţi piloţi de avioane!

3: Bine 3une, voi număra acum până la 5 şi vei merge în anul 1910. A numărat şi a condus-o înapoi în timp, în 1910. *3:*

Acum ce faci?

A: Este ziua mutării. Plec în sfârşit din

hotelul ăsta afurisit. ***3: Care hotel?*** **A:**

Am locuit la Hilton.

3: Pe ce stradă este?

A: Este pe strada principală de aici din

oraş. ***3: Şi unde te muţi?***

A: La casa pe care am construit-o. Am tot lucrat la ea şi parcă nu se mai termina. Dar astăzi este gata, în sfârşit.
3: Şi aveţi multe bagaje la hotel, pe care trebuie să le luaţi cu voi?
A: Nu. Am ales nişte piese de mobilier şi deocamdată le luăm pe acestea.
3: O/c. *Astăzi cu ce eşti îmbrăcată?*
A: O, este rochia mea verde şi lungă, făcută special pentru mine, cu mulţi

nasturi şi cu mâneci largi, în stil retezat. Aceste mâneci cred că se numesc „picior de oaie”.

3: Şi ţi se văd genunchii?

Era un alt truc al lui Johnny, care avea un

umor puţin răutăcios.

A: Nu, domnule.

3: Ce fel de pantofi porţi?

A: Pantofi cu nasturi, bineînţeles.

3: Crezi că va veni o zi când pantofii nu or

să mai aibă nasturi?

A: Nu îmi imaginez aşa ceva. Atunci oamenii ar putea să îţi vadă glezna. Trebuie să fii atentă când cobori din

maşină, pentru a nu ţi se vedea glezna. Bărbaţii încearcă întotdeauna să o vadă. Iată cât s-au schimbat lucrurile în 16 ani! Comparaţiile între cele două perioade de timp sunt incredibile şi distractive.
Johnny se distra.
3: Şi cum îţi aranjezi părul?
A: E foarte lung, iar pe vârful capului e coafat foarte înalt. Nu mi-am tuns părul de mult timp şi e destul de greu de coafat şi periat. îmi ia o zi întreagă să îl spăl.
3: Te-ai gândit vreodată să îl tunzi scurt?
A: Dacă toată lumea ar adopta un astfel de stil de coafură, aş fi printre primii care s-ar tunde. I-am spus lui Al că aş vrea să mă tund bărbăteşte măcar la spate, dar el a răspuns că părul meu arată foarte bine aşa cum e, şi nu ar vrea să îl vadă arătând ca dosul lui. A râs şi a adăugat că dosul lui nu arată foarte

bine, iar el nu ar vrea ca eu să port o coafură care să îi amintească de fundul lui.

Johnny râse la gluma ei. *J: Tu te fardezi?*

A: Puţină pudră de orez îmi face faţa să

arate mai netedă şi mai frumoasă. ***J:***

Foloseşti şi ruj? Anita pare şocată.
A: Doar îmi ciupesc obrajii din când în când şi îmi muşc buzele foarte tare, dacă vreau ca buzele mele să rămână roşii pentru mai multă vreme.
J: Şi nu te doare?
A: Ba da. Mă doare, dar trebuie să arăt frumoasă. Mai folosesc făină pentru a mă da pe piele. O păstrez la mine, într-o punguţă.

Şi cu mâinile făcea gesturi, căutând să

îmi arate cum îşi dă cu făină pe obraji. *J:*

Şi nu rămâne praful ăsta în apă atunci

când te speli? A: Nu, doar astupă ridurile.

J: Praful acesta e făcut din ovăz crud sau

copt?
A: (Râde) Prostuţule, nu ai cum să pui praf de ovăz copt într-o punguţă. Ce absurditate! Nu prea ştii mare lucru despre femei, nu-i aşa?
J: Nu prea ştiu.
A: Vorbeşti ca unul de la ţară, de la Springfield. Nici ăia de acolo nu aveau habar de nimic.
J: De acolo eşti tu? De la fermă?

A: Da, nu m-am născut în oraş, ci la o fermă.

3: Cât de departe era ferma de orăşelul Springfield?

A: Era drum de o zi cu căruţa spre sud, cred.

3: Nu erau maşini pe vremea aceea cum sunt acuma, nu-i aşa?

A: Da, acum sunt maşini pentru că suntem în 1910, dar tatăl meu nu va avea niciodată maşină, pentru că nu are bani.

3: Acum tu ai maşină?

A: Al are o maşină.

3: Deci tu nu ai maşina ta?

A: Nu. Mă duc cu Al cu maşina, atunci

când mă ia cu el.

3: Şi dacă Al nu este acolo ca să te ducă

cu maşina, tu nu mergi nicăieri?

A: Prima dată m-am speriat şi Al m-a tachinat, spunându-mi că mă comport ca o fetişcană speriată de la ţară. Mi-a spus că acum am pantofi, cu care aş putea să merg pe trotuar.

Johnny râdea în gura mare.

3: Ce fel de maşină are Al?

A: Are un Stanley Steamer.

Johnny şi-a amintit de ilustraţiile găsite în

enciclopedii. *3: Este o maşină acoperită?*

A: Mergem cu ea cu capota coborâtă. *3:*

Poate fi dată jos?
A: Nu cred, mai degrabă se împătureşte. Apoi poţi să călătoreşti cu vântul suflând în obraji.

A: (îşi netezi obrajii). Dar îţi cam

zburleşte părul... *J: Şi ce se întâmplă dacă*

plouă?
A: Păi un om normal ar trebui să aibă destul de mult bun simţ pentru a se feri de ploaie.

Johnny râse.

J: Şi maşina face mult zgomot?

Citisem în enciclopedie că aceste maşini

nu făceau mult zgomot. A: Nu, nu...

J: Ce viteză poate atinge maşina lui Al?
A: Este cam imprudent, uneori merge cu 15 mile pe oră, alteori chiar mai mult... I-am spus la început că într-o zi curentul o să îi scoată ochii din cap. Dar el mi-a răspuns că asta nu se va întâmpla. Am fost foarte speriată la început.
în acest punct Johnny a adus-o la alte scene, pe care le voi prezenta în capitolul următor.
Am lăsat intactă această scenă, ca să arătăm diferenţa dintre cele două

perioade de timp. Ce schimbări au putut să se petreacă în numai 10 ani! Chiar dacă încercăm să ne imaginăm că mintea Anitei a creat o fantezie, pare dificil să păstrezi aceste diferenţe fără să modifici, cu timpul, datele. Este remarcabil că ea a păstrat aceleaşi caracteristici de personalitate, chiar în scene separate de perioade lungi de timp. Ea şi-a păstrat personalitatea în cadrul fiecărei perioade. June/Carol ne apărea ca o persoană reală, cu un simţ al umorului aparte. Era clar că ea nu era o siluetă de carton, nu era un zombi care se supune orbeşte la tot ce i se spune să facă.

CAPITOLUL 4 Viata lui June Carol

9

Am adunat mai mult material despre viaţa lui June Carol, decât despre alte personalităţi pe care le-am întâlnit făcând regresii cu Anita. Aceasta era viaţa ei cea mai recentă, şi prin urmare era cea mai aproape de conştiinţa sa. Sesiunile au continuat timp de câteva luni şi de fiecare dată când Anita era dusă în regresie, primul personaj pe care îl întâlnea era June sau Carol, în afară de situaţiile când primea alte instrucţiuni.

M-am hotărât să aranjez fragmentele din viaţa ei într-o ordine cronologică, astfel încât cititorul să îi poată urmări povestea fără să se creeze confuzii şi fără să mai caute înainte şi înapoi. Deşi întâmplările au fost accesate în decursul unei perioade foarte lungi de timp, este uimitor cât de bine se potrivesc împreună. Este de asemenea interesant că oricâte întrebări

i-am fi pus nu reuşeam să o derutăm, deşi de multe ori eram noi derutaţi. Ea ştia întotdeauna exact cine era şi unde se afla. Nu există nici o modalitate de a şterge aceste întâmplări, fără a strica imaginea acestei persoane devenită pentru noi atât de reală încât eram foarte siguri că ea a existat cândva, a trăit şi a iubit. Ea nu putea fi doar o zămislire a imaginaţiei. Am început să o îndrăgim şi să aşteptăm cu nerăbdare să o auzim povestind, cu umorul ei caracteristic. Eram nerăbdători să vorbim cu ea. Ne gândeam că poate nu vom găsi niciodată dovezi despre existenţa sa, dar cu siguranţă ea a fost foarte vie pentru noi, în acele luni din anul 1968.
Estimând naşterea lui Carol prin anul 1880, Johnny a dus-o pe Anita în anul 1881 şi a întrebat-o unde se afla.
A: Stau pe duşumea.

3: Te joci cu ceva?

A: Da, cu nişte linguri, ca să mă facă să

păstrez liniştea. *3: De ce? Faci mult*

zgomot? A: Fac multă gălăgie. *3: Ce*

vârstă ai ? **A: Nu ştiu.**

3: Atunci cât de mare eşti?
A: Nu sunt destul de mare ca să port pantofi. Pot să umblu. Ştiu câteva cuvinte.
3: Ce cuvinte poţi să spui?
A: Pot să strig pe mama sau pe tata, şi să toate sunetele pe care le scot animalele.

3: Aveţi multe animale în preajmă? A:

Suntem la o fermă.

3: Foarte frumos. Acum voi număra până la trei şi vei merge în 1885. Unu, doi, trei... Te afli deja acolo. Spune-mi... ce faci?
A: Sunt în curte şi mă joc cu bebeluşul. încerc să îl fac să nu mai plângă. Micuţul se află într-un leagăn.

3: Tu mergi la şcoală?

A: Am să merg la şcoală anul viitor.

3: Ce vârstă ai ?

A: Am cinci ani, voi împlini şase ani în

prima zi din iunie.
Asta coincidea cu ceea ce povestise mai înainte. Al îi spunea June pentru că ea se născuse în luna iunie şi era frumoasă ca o zi de vară.

3: Cât mai este până la ziua ta?

A: Nu îmi dau seama. O să îmi spună

mama când este.

3: Crezi că vor face un tort ca să

sărbătorească ziua ta de naştere?

A: Mama coace uneori o prăjitură.

3: Crezi că o să facă una pentru ziua ta?

A: Este necesar să facă asta?

3: Unii oameni fac o prăjitură ca să îşi sărbătorească ziua de naştere. Alţii coc prăjituri în alte zile.

A: Da... Noi mai facem prăjituri duminica, atunci când este posibil. *3: Bine. Acum spune-mi te rog, despre casa ta. Cât de mare este?* **A: Are trei camere mari şi un pod.**

3: Şi tu unde dormi?
A: Eu dorm în pod. Mama face o saltea din paie, apoi aranjează un pat frumos şi moale, în care mă pot strecura. Când am să fiu bogată, am să dorm într-un pat de pene. Mama are o saltea de pene în patul ei. De aceea mi-a spus că atunci când o să cresc mare, voi avea şi eu una.

3: Da. Ar fi frumos. Acum hai să privim înainte şi să vedem ce se întâmplă în 1890.

Anita a fost dusă înainte în timp. *3:*

Spune-mi ce faci?

A: O ajut pe mama. Am încălzit apă în

curte, ca să spălăm mai multe scutece.

în fiecare an mai apare un bebeluş. *J: Ce*

fel de săpun folosiţi? A: Săpun făcut de

mama. *J: Şi spală bine rufele?*

A: Păi tot freci la ele, şi freci şi freci...

până când sunt curate.

J: Foloseşti o scândură pe care freci

rufele?

A: Uneori. Alteori le freci una de alta.

Anita îşi mişcă mâinile ca şi cum ar spăla

rufe.

A: Uite aşa, şi mai pui şi săpun pe ele.

J: Pare o muncă destul de grea.

A: Da, muncesc toată ziua, atunci când este ziua de spălat rufe. Şi dacă am noroc să bată vântul în acea zi, se usucă repede.

J: Unde este pusă frânghia de uscat rufe?

A: Este întinsă de la casă până la copacul

de colo.

J: Carol, ce vârstă ai tu acum?

A: Am nouă ani, aproape zece, aşa spune

mama.

J: Şi mergi la şcoală?
A: Nu. Am mers o vreme, dar mama avea nevoie de ajutorul meu. Acum am foarte multă treabă în casă.
J: Deci ai mers la şcoală doar pentru puţin timp ?
A: Da, am mers numai doi ani la şcoală.
3: Unde se găseşte şcoala ?

A: O, e drum lung până acolo. *3: Şi*

mergeai pe jos la şcoală?

A: în fiecare zi, dar dacă ningea foarte

tare nu puteam să merg. *3: Ştii să îţi scrii*

numele?

A: Da, îl pot scrie cu litere de tipar şi scriu destul de bine. Mai fac exerciţii de scriere cu un băţ pe pământ, atunci când pot.

în mod neaşteptat, Johnny a avut ideea de a testa dacă Carol poate să îşi scrie numele pentru noi. Nu ştiam dacă asta este posibil, dar merita să încercăm. Pe vremea aceea eram deschişi către orice noi încercări.

3: Uite un creion şi o bucată de hârtie. Vrei te rog să îţi scrii numele pentru mine?
A: Nu ai o tăbliţă?
Johnny a rugat-o pe Anita să-şi deschidă ochii. Era foarte dificil şi ea se uita la hârtie cu ochi ca de sticlă. Apoi i-a dat creionul în timp ce eu ţineam hârtia ca să nu se mişte, şi am privit în timp ce ea scria foarte greoi şi cu litere mari: „CAROLINE LAMBERT”. Era un scris foarte neregulat şi copilăresc.
A: Am învăţat asta anul trecut, dar trebuie să mai fac exerciţii pentru că nu sunt foarte bună la scris. Mama spune că odată ce ai învăţat ceva, nimeni nu poate să îţi mai ia ceea ce ştii. Nici ea nu ştie multe. M-a rugat să o învăţ şi pe ea să îşi scrie numele.
3: Mama ta nu a fost la şcoală?
A: Nu cred că a mers vreodată.

Şi în alte două ocazii, atunci când am dus-o pe Anita în anul 1890 ca să îi verificăm orientarea, ea a relatat aceeaşi situaţie şi aceleaşi condiţii. O singură dată a spus că culegea roşii.
A: Culeg roşii până se va umple coşul.
J: Şi ce vei face cu toate aceste roşii?
A: Trebuie să le gătesc, apoi le pun în conserve, şi mai fac şi un fel de sos dulce şi aromat.
Apoi ea a oftat profund.
J: Ce s-a întâmplat?
A: E foarte cald, aş vrea să plouă. E prea mult praf pe aici. Nu a mai plouat de multă vreme. E foarte cald.
J: Ce vârstă ai acum, Carol ?
A: Nu ştiu sigur. Mama spune că nu contează, dar eu sunt curioasă şi aş vrea să ştiu. Nu mai merg la şcoală.

J: Cât timp ai mers la şcoală?

A: Aproape doi ani.

J: Şi ce ai învăţat la şcoală?
A: Am învăţat să scriu cu litere mari, am învăţat să număr şi ştiu alfabetul. Pot să număr până la zece, la douăzeci, dar apoi mă zăpăcesc. Profesorul spune că e uşor, dar tata crede că nu am un cap potrivit pentru numere. Fac exerciţii.
Dacă tot am explorat această perioadă din viaţa lui Carol, i-am pus multe întrebări despre ceilalţi membri ai familiei. Se pare că avea aproximativ şapte fraţi şi surori. Interesant este că a menţionat existenţa unui frate numit Cari, care a primit numele unui prieten al tatălui său. Acest prieten este fără îndoială acel Cari cu care s-a căsătorit ea mai târziu. într-o altă sesiune de regresie a fost dusă înapoi în anul 1900 şi a fost întrebată ce făcea.

A: Gătesc. Coc păpuşoi pe plită. Se pregăteşte mâncarea pentru angajaţii care ne ajută la fermă. Sunt mulţi care treieră grânele. Aceştia mănâncă foarte mult, sunt foarte flămânzi. ***3: Unde te afli?*** A: Sunt la ferma soţului meu. *3: Cum îl cheamă pe soţul tău ?* **A: Se numeşte Steiner, Cari Steiner.** *3: Unde se află ferma voastră?* A: Aproape de Springfield. ***3: în ce direcţie?***

A: Când mergem la oraş dimineaţa,

avem soarele în faţă.

3: Şi e lung drumul până la oraş?

A: Ajung acolo înainte de prânz. Doar

câteva ore, nu e lung.

3: Cum călătoreşti acolo?

A: Cu calul şi cabrioleta.

3: Şi îţi place?

A: Mă zgîlţâie prea mult.

3: Acum ce vârstă ai?

A: Acum? (Pauză) Mă apropii de 20

de ani. ***3: De cât timp eşti măritată?***
A: Cred că de patru ani. Timpul trece. *3: Şi eşti fericită*
?**A: Nu! Cine ar putea să fie fericit în locul ăsta? Munceşti în fiecare zi, şapte zile pe săptămână.**

J: Dar din când în când mai mergi la oraş.

A: O! Dacă am noroc ajung la oraş de două, trei ori pe an... *J: Câţi angajaţi aveţi la fermă?*

A: Cam cinci oameni care lucrează la câmp şi mai fac şi alte treburi. *J: Ce cultivaţi la fermă?*

A: Ce le trebuie la vite şi o mulţime de porumb. Trebuie să ne cultivăm propria hrană şi de asemenea trebuie să avem fân pentru vaci.

J: Câte vaci aveţi ?

A: Cam patruzeci-cincizeci.

J: Porci aveţi?

A: Nu avem.

J: Dar pui? Câţi sunt?
A: Of... eu trebuie să am grijă de toate găinile astea afurisite. Să le curăţ coteţul şi să dezinfectez cu praf de var şi creozot. Cercetările ulterioare au demonstrat că asta era o practică comună în acea perioadă. Dar Anita era o fată de la oraş, care nu ştia multe despre găini sau despre munca la fermă.

J: De ce nu se ocupă angajaţii de asta?

A: Asta e muncă pentru o femeie.

J: Cât de mare este ferma?

A: L-am auzit pe Cari vorbind despre o parte a ei. Spunea că va fi a mea dacă voi avea un fiu.

3: Dar tu eşti soţia lui. Nu îţi revine ţie

jumătate din fermă?

A: El spune că totul îi aparţine.

3: Şi vei avea un fiu?

A: Nu, el încearcă să mă momească.

3: Cât de bătrân este soţul tău ?

A: Are aproape 60 de ani. Este un bărbat

bătrân.

3: Iar tu ai numai 20 de ani. Este o

diferenţă foarte mare de vârstă între voi.

A: Da, e mult prea bătrân. Asta nu-i drept.

3: Şi nu vrei să ai copii?

A: Nu vreau să se apropie de mine.

3: Are camera lui ? Stă în camera lui?

A: Eu am camera mea.

3: Iar Cari unde doarme?

A: El doarme la etaj. E jenat, pentru că nu vrea să afle ceilalţi bărbaţi că dormim separat. Toţi râd pentru că noi nu avem copii.

3: Ce fel de haine porţi?

A: Nu am aproape deloc haine.

3: Nu ai, dar oare nu are să îţi cumpere

Cari haine de la oraş? A: El spune că are

să îmi aducă haine, dacă îl las să doarmă

cu mine în
cameră. I-am răspuns că eu nu îmi doresc o rochie chiar atât de mult. Am tăiat un cerşaf şi mi-am făcut singură o rochie.
J: Ce fel de pantofi porţi?
A: Acum sunt desculţă. Am avut o pereche de pantofi atunci când m-am căsătorit, dar s-au uzat. Sunt desculţă în marea majoritate a timpului.
J: Şi ce faci când este frig afară?
A: I-am cerut o pereche de pantofi şi mi-a dat nişte pantofi vechi de ai lui.

în altă sesiune, Anita a fost dusă prin regresie în aceeaşi perioadă şi a revenit imediat la acelaşi personaj. Abilitatea ei stranie de a se regla consecvent la o anumită perioadă şi de a se plasa într-un anumit loc, ne uimea de fiecare dată. De data aceasta am dus-o pe Carol înapoi la ferma pe care o ura atât de mult. Johnny a întrebat-o ce făcea.

A: Nu fac nimic.

J: Unde te afli?

A: Sunt în camera mea. Ar trebui să frec duşumelele, dar încă nu m-am apucat de treabă. O să fiu foarte ocupată în scurt timp.

J: Ce vârstă ai ?

A: Nu ştiu. Cred că am în jur de 20 de ani.

J: Unde este Cari? A: Este pe câmp. Ară.

J: Ce vreţi să însămânţaţi?

A: Acelaşi lucru: grâu, porumb. Dar în

curând voi avea grădina mea. *J: Ce vrei să*

pui în grădina ta?
A: Legume pe care să le putem mânca toată iarna. Dacă nu vrei să îţi fie foame, trebuie să plantezi. Am pus cartofi. Anul trecut am avut o recoltă bogată. Şi cred că şi anul ăsta va fi la fel.

3: Faci şi conserve?

A: Sigur. Doar trebuie să mănânc, nu-i

aşa?

3: Mulţi oameni îşi pun proviziile pentru

iarnă în pivniţă.

A: Da, dar nu poţi face asta cu toată mâncarea. Ce crezi că s-ar întâmpla cu un porumb de lapte dacă l-ai pune în pivniţă?

3: S-ar strica ?

A: Cu siguranţă nu ar mai fi bun de nimic,

decât să faci floricele. *3: Nu cumpăraţi*

nimic de la magazin?

A: (Râde) Nu cumpărăm nimic decât ceea ce nu putem face noi. *3: Dar zahărul şi făina?*

A: Făină facem la moară când mergem cu grâul şi porumbul, iar zahăr cumpărăm.

3: Dar cafea consumaţi?

A: Nu bem cafea. Uneori cumpăr puţin ceai. îmi place ceaiul. Altădată ne-am întâlnit cu Carol, care se afla la fermă în anul 1905. ***3: Ce faci?***

A: Sunt atât de obosită! Este o zi grea, nu

m-am odihnit deloc. *3: Ce ai făcut astăzi ?*

A: Am lucrat în grădină.
3: Ai plantat?
A: Nu, am curăţat buruienile cu o săpăligă. E singura modalitate de a scăpa de ele.
3: Unde este soţul tău?
A: Nu ştiu, nu este în casă. Am venit doar să mă odihnesc puţin înainte de a pregăti masa de seară.

3: De cât timp eşti căsătorită?

A: Doamne! Parcă ar fi de o viaţă

întreagă...

3: Povesteşte-mi despre grădină. Ce anume cultivi în grădină?

A: A crescut porumbul şi am plivit cu săpăliga în jurul lui. A trebuit să tai buruienile din jurul lui, ca să crească mai înalt. Am cules primele roşii şi de asemenea roşiile verzi, pe care le prăjesc.

3: Şi îţi plac gogonelele prăjite?

A: Da. Sunt bune, dar îmi plac mai mult cele coapte. însă detest să le pun la conservă. Nu îmi place că trebuie să le pun fierbinţi şi aburinde la conservă. Aş vrea să se inventeze o metodă de a se coace roşiile în timpul iernii.

3: Altceva ce mai cultivaţi?

A: Mai cultivăm dovlecei, castraveţi şi bame. Cartofii au ieşit destul de bine şi mai avem nişte pepeni pe care îi vom mânca bucuroşi atunci când se vor coace.

Cred că am aproape tot ce aş putea dori să mânânc: fasole, mazăre.
3: Se pare că nu vei suferi de foame.
A: Nici nu am de gând. Dacă trebuie să plantez, să cultiv, să culeg şi să pun conserve, am să fac asta.
3: Sigur că da!
A: Mai avem două vaci de muls şi nişte vite pe care soţul meu vrea să le ducă la abator la Springfield. Este acolo un om care şi-a transformat casa, curtea şi grădina în abator pentru animale şi taie vitele destul de ieftin, mai bine decât în altă parte. Uneori vindem o parte din carne, dar de cele mai multe ori tăiem ce nu mai vrem să păstrăm.

3: Şi cum faceţi ca să nu se strice carnea?

A: O atârnăm în afumătoare.

3: S-a stricat carnea vreodată ?

A: De când folosim afumătoarea, nu. O atârnăm în afumătoare sau o punem la fiert la fel cum fac cu legumele, şi se păstrează foarte bine.

3: Şi e bună la gust?

A: E mai aţoasă, dar se poate mânca. O poţi pune la conservă cu tăieţei şi sos, o sărezi. Nu are un gust foarte bun, dar se păstreză mai bine. Uneori dacă se termină carnea, poţi să tai o vită şi iarna. întotdeauna m-am gândit că iarna e o perioadă potrivită pentru aşa ceva. Dar în general nu se taie vitele iarna. Are legătură cu viţeii, eu nu mă pricep la asta şi nu înţeleg de ce. Gătesc cu ceea ce am la dispoziţie. îmi plac şi puii la cuptor sau puşi la conservă. Au un gust asemănător cu al puiului proaspăt.

3: Dar nu îţi place să curăţi coteţul?

A: Nu, asta chiar nu îmi place.

3: Ai tăiat vreodată pui? A: Eu le sucesc

gâtul.

Toate povestirile astea cu munca de fiecare zi la fermă pot părea repetitive, dar ele demonstrează că nu este vorba de cineva care îşi imaginează ceva. Nu este o fantezie despre viaţa la ţară. într-o înregistrare anterioară Carol, abia sosită la Chicago, era entuziasmată de faptul că se găsea în marele oraş. Ea spunea: Nu am visat niciodată să trăiesc într-un oraş ca Chicago. Nu voi mai pleca niciodată de aici!

în momentul acesta Johnny s-a gândit să obţină mai multe informaţii despre viaţa la fermă.
3: Voi număra până la trei şi când voi termina, vei fi înapoi în anul 1905. Unu, doi...

Anita îl întrerupse aproape plângând: Nu vreau să mă întorc acolo! Johnny nu a conştientizat ce se întâmpla şi a continuat să numere. *3: Trei. Ce faci?*

A: (Morocănoasă) Nu îmi place aici! ***3: Ce anume nu îţi place?***

A: (Furioasă) Nu îmi place nimic la această fermă. Urăsc locul ăsta! *3: Care*

este numele tău? A: (Răspunde răstit)

Carol! *3: De cât timp locuieşti aici?*

A: Nu îmi amintesc să fi locuit în alt loc

decât la fermă.

3: Ce faci la ferma asta, Carol?

A: Mă prostesc! Ce ţi se pare că fac?

3: Eşti căsătorită?

A: Ai putea să spui şi aşa.

3: Şi ce face soţul tău?

A: Nu ştiu şi nici nu îmi pasă.

3: Aveţi copii?

A: (Urlă) NUUU!
3: Bine, Bine. Voi număra iarăşi până la trei şi vom merge...
Johnny nu şi-a dat seama de semnificaţia reacţiei ei din această regresie, până când nu am ascultat mai târziu înregistrarea. Amândoi am fost profund impresionaţi de disperarea cu care ea se împotrivea să fie trimisă înapoi la fermă, după ce descoperise oraşul Chicago pe care îl iubea. Era clar că în mod subconştient ea se temea că nu va mai reuşi să scape de la fermă, aşa că a încercat să reziste întoarcerii acolo dar a eşuat, ceea ce în final a condus la proteste, ţipete şi frustrare.
Până în acest moment viaţa lui Carol a fost nefericită şi ştersă. Mai întâi munca de rutină din fiecare zi, viaţa la ferma părinţilor, apoi mizeria vieţii ei alături de un bărbat pe care îl dispreţuia. Fără nici o

îndoială era disperată şi dorea să evadeze. Al i-a apărut ca un cavaler în armură strălucitoare trimis să o salveze, atunci când a apărut pe neaşteptate şi i-a oferit o şansă de a evada. Părea să fie împlinirea tuturor visurilor sale nebuneşti de a ajunge în îndepărtatul oraş Chicago, despre care auzise lucruri incredibile şi unde toate speranţele sale puteau deveni realitate.

3: Ce faci ?

A: Sunt la hotel.

3: De cât timp eşti aici?

A: De trei zile. Am fost atât de ocupată!

3: Cum ţi se pare locul acesta?

A: Nu am mai văzut ceva atât de mare.

3: Oraşul se întinde cât vezi cu ochii, nu-i

aşa?

A: Da, şi sunt multe magazine frumoase, cu o mulţime de lucruri interesante în ele. Unele obiecte nici măcar nu ştiam că există.

3: La ce hotel stai acum, 3une?

A: Nu ştiu.Vrei să aflu? ***3: Poţi?***

A: Când se va întoarce Al acasă, are să

îmi spună. *3: Da, află numele hotelului. îţi*

place camera ta ?

A: Am un pat moale. Prima dată când l-am văzut am sărit în mijlocul lui, apoi în sus şi în jos. Nu am mai văzut un pat atât de pretenţios.

3: Este cu adevărat confortabil?

A: Da, sigur arată mai bine decât paiele!

3: Şi ai şi baia ta acolo în cameră?
A: Da, am intrat acolo şi am tras de lanţul de la W.C. Când apa a început să curgă mi-a plăcut atât de mult, încât am tras iar. îmi place să mă uit la spectacolul ăsta.
3: Apa curgea în continuare, nu-i aşa? Nu era nevoie să o pompezi mereu, ca la ciuşmea.
A: Nu ştiu cum ajunge acolo. Al spune că apa curge prin nişte ţevi, să nu îmi fac griji. De acuma am terminat cu grijile. Al spune să mă bucur de tot ceea ce am, să nu pun întrebări şi să nu mă îngrijorez.

3: Şi cum ai ajuns aici?

A: M-a adus maşina lui Al.

3: A fost o călătorie lungă?

A: Da, a durat ceva timp. Ne-am mai oprit pentru afaceri, de câteva ori. *3: Ai văzut o mare parte din ţară?*

A: Da, am văzut destul cât să îmi ajungă pentru toată viaţa. Oricum nu vreau să mai plec niciodată din Chicago.

3: îţi place cu adevărat aici, nu?

A: Nu voi mai pleca niciodată din locul ăsta.

3: Crezi că vei trăi aici pentru tot restul

vieţii?

A: Da, aşa cred şi aşa vreau. Voi trăi ca

Alice într-o ţară a minunilor.
Ştim că a locuit la hotelul Gibson în timp ce Al construia casa cea mare de pe Lake Road. Cercetările noastre nu au descoperit un loc cu numele acesta pe hărţi, dar este posibil ca acea clădire să fi primit între timp un alt nume. Am mai descoperit că în jurul anului 1900 erau multe proprietăţi ale celor bogaţi construite pe latura nordică a lacului Michigan, în zona numită Coasta de Aur. Aceste construcţii au fost stopate în timpul primului război mondial, ceea ce coincide cu perioada de timp în care

spunea ea că a fost construită casa. Un alt indiciu ne-a confirmat că acea zonă este cea corectă. Am descoperit ceva la arhivă, în microfilmele cu ziarele din acea vreme. Poliţia a găsit un crematoriu în care erau arse cadavrele gangsterilor rivali. Era ascuns pe una din proprietăţile de pe Coasta de Aur, pe malul de nord al golfului.
Dar chiar şi după ce Al şi June s-au mutat în noua casă lucrurile nu au mers întotdeauna foarte bine, fapt ilustrat de întâmplarea care urmează. Am dus-o înapoi prin regresie pe pacienta noastră, în anul 1918.

3: Ce faci ?

A: Nu fac mare lucru. încerc să citesc cartea asta, dar este foarte greu. ***3: De ce?***

A: Nu citesc foarte bine.

3: încerci să îţi îmbunătăţeşti capacitatea de a citi ? A: Nu vreau să spună nimeni că nu ştiu să citesc. *3: Care este numele cărţii?*

A: Biblia

3: Tu mergi la biserică, 3une? A: (Plină de dezgust) Nu. *3: Dar citeşti Biblia, nu-i aşa?*

A: îmi amintesc că oamenii citeau din Biblie, când eram fetiţă mică. Nu am vrut să cer de la nimeni o carte, iar aceasta se găsea aici.

3: Unde te afli?

A: în camera mea. *3: Eşti la hotel?*

A: Nu. Sunt în casa asta şi am găsit o Biblie. *3: în a cui casă te găseşti?* **A: Este una dintre casele lui Al.**

3: Şi ce anume citeşti din Biblie? Alegi la întâmplare şi citeşti de acolo? Sau ai început să citeşti cartea de la început?
A: Când m-am aşezat aici, m-am gândit că prima pagină va fi mai uşor de citit decât ultima. Dar oricum nu înţeleg nimic, oriunde m-aş uita. Aşa că am citit la întâmplare din carte. Oamenii ăştia sunt foarte ciudaţi. Oriunde deschid, sunt alte personaje. E o carte ciudată.
3: Este greu de înţeles?
A: Am mai înţeles câte ceva şi îmi dau seama despre ce e vorba. Dar oricum cartea asta este o nebunie şi o prostie.
3: (Râde) Da? Aşa ţi se pare?
Asta chiar părea ciudat, ţinând cont că Anita a fost crescută în credinţa catolică şi copiii ei au mers la o şcoală catolică. Ea ar fi trebuit să fie familiarizată cu Biblia, în viaţa prezentă. Johnny s-a gândit apoi că anul 1918 era în

timpul Primului Război Mondial şi i-a pus câteva întrebări, ca să vadă ce ştia despre asta. Dar răspunsurile ei ne-au arătat că războiul a avut un impact foarte mic asupra vieţii ei. A vorbit despre parade în centrul oraşului, dar nu s-a conectat la ideea că ţara ei era implicată într-un război.

3: Ieşi de multe ori din oraş?

A: Eu nu călătoresc foarte mult. Al o face.

Uneori mai ieşim cu barca pe lac. ***3: Este barca lui Al?*** A: Da, are o barcă mare. *3: îţi place să mergi cu barca?*
A: Da, dacă nu mergem prea departe. îmi place să rămân acolo unde pot să văd ţărmul, pentru că eu nu sunt peşte. Nu

vreau să merg colo unde nu se mai zăreşte pământul.
3: Tu ştii să înoţi?
A: Nu, dar pot să plutesc.
3: Ambarcaţiunile mari au pe ele nişte bărci mai mici. Dacă se întâmplă ceva, te poţi urca într-una din ele şi te poţi întoarce la mal.
A: Ştiu, aşa mi-au spus. Dar eu prefer să văd pământul oriunde m-aş afla. Nu vreau să mă îndepărtez prea mult de el.

Urmează o pauză. Anita îşi scutură capul.

3: Ce se întâmplă?

A: Nu pot să înţeleg unele dintre

cuvintele acestea.
3: Poţi să le spui cu voce tare?

A: Nu contează cum le pronunţ, pentru că

oricum nu ştiu ce înseamnă.

3: Ai un dicţionar în preajmă?

A: Un ce?

3: Un DICŢIONAR.

A: Nu ştiu ce este acela „dicţionar”?
3: Este o carte care are în ea toate cuvintele, şi îţi explică ce înseamnă aceste cuvinte.

A: Da? Nu am auzit niciodată despre

dicţionar.

3: Ai mers vreodată la librărie? Este o

librărie în centrul oraşului?

Nici un răspuns.

3: Un magazin de cărţi...

A: Da, am văzut în oraş o fereastră plină de cărţi. Probabil era un magazin unde se vând cărţi... o librărie, cum spui tu.

3: Da, acolo vei găsi un dicţionar şi în el sunt aşezate toate cuvintele şi ce înseamnă ele.

A: Măi să fie! Nu ştiam asta.

3: Şi dacă citeşti această carte şi găseşti un cuvânt pe care nu îl cunoşti, poţi să îl cauţi apoi în dicţionar. Cauţi cuvântul şi vei vedea ce înseamnă sau ceea ce se spun alţii că înseamnă acel cuvânt.

A: Aha! Da, cred că am nevoie de un dicţionar din acesta... dic-ţi-o-nar. Oricum, nu înţeleg jumătate din carte.
3: Citeşte următorul paragraf la care ai ajuns.
A: (Se concentrează ca şi cum ar citi greoi şi cu mare efort). „Domnul mă face să îngenunchez pe păşuni verzi...” Vezi? Nu are nici un sens. Pentru că eu nu vreau să merg la păşune şi nici să îngenunchez acolo. Ştii ce se află pe păşune?
3: Purici de praf?
A: Grămezi de bălegar. Nu vreau să merg acolo! Nu văd sensul acestei cărţi. Nu are nici un sens. Nu ştiu de ce se spune că ar fi o carte bună.

3: Aşa este numită Biblia... „Cartea cea bună”?

A: Nu am auzit niciodată să fie numită

altfel, în copilăria mea...

3: Şi toată lumea are o astfel de carte?

A: Da. Avem şi noi una.

3: Vrei să spui că atunci când erai fetiţă

ai încercat să o citeşti ?

A: Nu. Tata o putea citi. Găsea acolo pasaje ca să poată să demonstreze tot ce vroia. Mie îmi plăcea replica de „taci din gură", de la sfârşit.

3: Replica de „taci din gură"? Ce e asta?

A: Da, când cerea cuiva să facă ceva şi acela nu vroia să facă şi argumenta de ce nu vrea, atunci tata deschidea cartea şi citea: „Ascultă pe mama şi pe tatăl tău". Apoi trântea cartea închisă şi spunea:

„Ştiţi ce înseamnă asta? înseamnă să tăceţi din gură!” spuse ea râzând până la urechi.
J: Şi spunea des asta?
A: O da! Aproape în fiecare zi. Prin urmare citea mult din Biblie. Ha, ha, ha, ha!
3: Unde se află casa în care staţi? Stai în oraş? Stai înafara oraşului?în centru?
A: Ei bine, casa asta nu e prea departe în afara oraşului... Poliţia venea des la cealaltă casă. Ne-am mutat aici, până se mai liniştesc lucrurile.
J: Poliţia vă supără mult?
A: Au venit, au pus întrebări, au făcut-o pe deştepţii, au ameninţat, dar mie nu îmi este frică de ei.
J: Despre ce au întrebat?
A: Vroiau să afle totul despre Al. Unde mergem, ce vedem, cu cine ne întâlnim, tot felul de lucruri. Dar eu nu pot să spun

nimic nimănui. Al mi-a spus să păstrez tăcerea şi asta fac. Nu le-am spus nimic când m-au întrebat. Au venit acasă la mine şi vroiau să ştie despre pachet.

J: Despre ce pachet este vorba? Ce fel de

pachet aveai?

A: (Cu un ton aspru). Nu ai să spui la

poliţişti, nu-i aşa?

J: Nu.

A: L-am aruncat în lac.

J: Bine ai făcut. Nu au să îl găsească

acolo. Ce era în pachet?

A: Era un revolver. L-am înfăşurat cu multe benzi adezive într-un prosop şi am

pus cărămizi, până am făcut un pachet mare. Apoi am ieşit cu o barcă şi l- am aruncat în lac.

J: Cu ce fel de barcă ai ieşit?

A: Era o barcă pentru plimbare.

J: Ai idee de ce căuta poliţia această

armă?

A: Nu au vrut să îmi spună despre armă. Căutau un pachet. Ei spuneau că l-au urmărit pe Al şi au văzut că mi-a dat un pachet. Eu le-am spus că nu ştiu despre ce vorbesc. Eu nu sunt o turnătoare. Al s-a purtat frumos cu mine, iar eu îmi ţin gura.

J: Foarte bine faci.

A: Nu trebuie să gătesc, nu trebuie să fac nimic.

Când s-a trezit din această sesiune, Anita a spus că secvenţa cu revolverul avea asupra ei un efect ciudat. Ani de zile a avut un vis repetitiv despre un drum cu barca şi un obiect aruncat de ea peste bord. A crezut atunci că acest vis se referă la ceva care se va întâmpla în viitor, pentru că nu înţelegea de unde vine. Şi-a mai amintit şi o altă întâmplare interesantă, care s-a petrecut pe când locuia la New York. Călătorea pe un feribot cu un grup de femei, când deodată Anita s-a simţit rău şi s-a rezemat de balustradă, privind în apă. Simţea impulsul copleşitor de a arunca ceva în apă. Exasperată, i-a cerut uneia dintre femei să îi dea geanta, pentru a o arunca în apă. Evident că nu a fost lăsată să facă asta, dar ea nu putea să înţeleagă de unde îi venea acest impuls.

De ce ar deranja-o astfel de lucruri atât de tare încât să o urmărească pe Anita în altă viaţă? Nu cumva, deşi June era înconjurată de oameni implicaţi în crime, fusese prima dată când ea a participat direct la ceva ilegal? Dacă de obicei reuşea să privească în altă parte şi să pretindă că lucrurile urâte nu există, când a fost implicată direct, asta a deranjat-o profund. Şi mai era şi aversiunea Anitei faţă de violenţă, acea violenţă care pândeşte din umbră...

Următoarea secvenţă ne duce în perioada

nebună a anilor 1920.

J: Ce faci?

A: încerc să mă simt mai bine. J: Ai fost bolnavă?

A: Nu chiar bolnavă, cred că am mâncat sau am băut ceva. *J: Se pare că ai fost la o petrecere. Ce ai băut?* A: (Se ţine cu mâna de cap). Nu ştiu ce era, dar a avut un gust oribil. ***J: Unde a fost petrecerea?***

A: Am organizat-o la hotel. (Geme) Mă simt ameţită.

3: Despre ce hotel este vorba?

A: Hotelul Gibson. Au un salon mare, unde se dau petreceri. *3: Acum locuieşti la hotelul Gibson?* **A: Nu, am casa mea.**

3: Unde?

A: E chiar aici. Ne aflăm înăuntru.

J: La ce adresă se află casa ta?

A: E pe Lake Road (Drumul Lacului).

3: Are un număr?

A: Nu, este doar Lake Road.

3: Vrei să spui că dacă îţi trimit o felicitare pe Lake Road, o vei primi?

A: Ar fi minunat. Nu am primit niciodată o felicitare. Eu nu primesc nimic prin poştă.

3: Dar trimiţi vreodată ceva prin poştă? A:

Nu. Cui i-aş putea scrie? *3: Cunoşti mulţi*

oameni.

A: îi văd în fiecare zi, dar nu le-am scris

niciodată. *3: Şi nu te-ai gândit niciodată*

să le scrii la ai tăi?

A: Nu, pentru că vor vrea să fac ceva pentru ei sau să mă întorc la ei. Dar eu nu vreau asta. Vreau să stau aici, unde sunt. Am o viaţă frumoasă şi nu vreau să o pierd.

J: Ce vârstă ai acum, June?

A: Aş vrea să nu mă întrebi aşa ceva. Nu

vreau să vorbesc despre asta.

J: O/c. *Al te-a mai vizitat în ultima vreme?*

A: Da, m-a dus la petrecerea de seara

trecută.

J: în dimineaţa asta a trecut să vadă ce

mai faci?

A: Nu m-am sculat din pat. Cred că Al este în camera lui. Este posibil ca astăzi să nu mă dau jos din pat.

J: Da, cred că ar trebui să o iei mai uşor. Ai stat la petrecere toată noaptea? Ai cunoscut pe cineva?

A: Da, am întâlnit două persoane. Erau şi poliţişti la petrecere. *J: Poliţişti la petrecere? Ce căutau acolo?*

A: Este unul din motivele pentru care am organizat petrecerea. Poliţiştii se uită la toţi invitaţii şi vor şti pe cine nu mai trebuie să supere. Eu nu ştiu mare lucru, dar sper să nu mă mai deranjeze. Văd că mă lasă în pace.

J: Ţi-au fost prezentaţi de către cineva?

A: Nu. Al mi i-a arătat. întotdeauna mă deranjează asta. Am vorbit cu ei, dar nu am fost prezentată. Al a spus că nu trebuie să vorbesc cu ei, pentru că este sub demnitatea mea. Ei trebuie doar să ştie cine sunt, ca să nu mă mai supere niciodată.

Perioada istorică s-a schimbat evident faţă de episodul anterior, când erau hărţuiţi de poliţie atât de mult încât au fost obligaţi să se mute, pentru a scăpa, în 1920, Prohibiţia a fost legiferată şi poliţia încerca să o impună cu forţa. Mai târziu, când bandele de gangsteri au început să controleze oraşul, lucrurile s-au schimbat. Umbla vorba că Big Bill Thompson, primarul oraşului Chicago din aceşti ani turbulenţi, se afla pe lista de plată a gangsterilor. Acest lucru pare să coincidă cu ce a spus June mai devreme, anume că a participat la o petrecere în casa primarului. în 1930 când a început declinul bandelor de gangsteri, au ieşit la iveală înţelegerile secrete. Atunci a apărut pentru prima dată termenul de „triplă alianţă” între bandele de gangsteri, poliţie şi autorităţi.

Cu altă ocazie când i-am vorbit lui June, ea tocmai se întorsese de la o petrecere şi dormea. De data asta nu a cooperat şi nu a mai vrut să vorbească cu noi. Dorea să fie lăsată în pace, ca să îşi termine somnul. Când apar astfel de situaţii ciudate, ele demonstrează că nu poţi şti niciodată unde va merge o persoană în timpul unei sesiuni de regresie. A fost încă o dovadă că vorbeam cu o fiinţă umană vie şi demonstrează de asemenea cât de mult se identifica Anita cu cealaltă personalitate a sa. Apoi Johnny a dus-o în altă perioadă, în anul 1920.
întâmplarea aceasta conţine şi o descriere a modului în care opera banda de gangsteri. Apare şi un prim indiciu că ea începe să se îmbolnăvească.
A: Azi nu fac nimic. (Vorbeşte pe un ton repezit). Am să încerc să iau lucrurile cu binişorul.

J: Ce ai făcut ieri ?

A: Am mers la cumpărături.

J: Ce ai cumpărat?

A: Am cumpărat pălării şi pantofi. Pantofi argintii. *J: Ai o rochie care să se potrivească cu ei?*

A: Voi avea o rochie care se asortează cu ei. E dată la comandă la croitor.

J: Cred că pantofii au costat o mulţime de bani...

A: Poţi să fii sigur de asta, am plătit pe ei

nouă dolari.

J: Nu mai spune! Ar trebui să te ţină

multă vreme.

A: Nu mă vor ţine mult. Am să îi port când dansez, până ce mi se taie respiraţia. Din păcate, asta se întâmplă tot mai des în ultima vreme. Dar îmi
place mult să dansez.

J: Ce vrei să faci mâine, June?

A: Nu ştiu. încă nu a venit ziua de mâine. Poate merg undeva diseară, iar mâine mă odihnesc. Nu ştiu niciodată dacă merg undeva sau nu. Stau acasă mult seara şi îl aştept pe Al. Când vine ieşim în oraş, dacă vrea el. Alteori ne petrecem noaptea aici.

J: Te-a vizitat des în ultima vreme?

A: Da, chiar noaptea trecută a fost aici.

J: îi plac pantofii şi pălăriile pe care le-ai

cumpărat? I le-ai arătat?

A: Nu îi arăt nimic, eu doar le port. Pe vremuri eram ca un copil şi îi arătam tot. Acum doar îi spun ce vreau sau mă duc şi îmi iau acel lucru. Dacă nu îi este pe plac, îmi spune.

J: Dar nu ştie despre pantofii ăştia de 9 dolari?

A: Nu îi pasă. Odată mi-a adus chiar el nişte pantofi pentru care a plătit 30 de dolari. A spus că sunt mai scumpi la acel magazin decât în alte locuri. Mi-a spus că pot să primesc tot ce vreau.

J: 30 de dolari pentru o pereche de pantofi? Mie mi se pare că poţi cumpăra foarte mulţi pantofi cu suma asta.
A: Ei bine, el a râs şi a spus că fraierii săraci cheltuie suma asta pentru mâncarea pe o lună.

J: Da, unii oameni muncesc mult pentru

30 de dolari.

A: Dar eu nu fac asta.

J: Ai mai fost la petreceri în ultima

vreme?
A: Da. Are să fie o petrecere luna următoare, care va fi „bunica petrecerilor”, ai putea spune. Am să angajez mulţi servitori suplimentari pentru petrecerea

asta.
J: Se va ţine acasă la voi ?
A: Da. Nu fac asta foarte des, dar de data asta va fi un moment potrivit pentru o petrecere colosală.
J: Şi ce fel de petrecere va fi?
A: îi spunem Petrecerea de 4 Iulie, deşi nu pică exact atunci. Vom avea focuri de artificii şi altele, dar totul este de fapt o acoperire.

J: Ce anume trebuie acoperit? Ce se

întâmplă?

A: Vor să omoare doi oameni lângă garaj.

J: Ţi-a spus Al asta?

A: Nu mi-a spus, dar l-am auzit

vorbind cu subordonaţii. ***J: Cum? Doi***

din prietenii lui sau...

A: Mi se pare foarte ciudat să îţi ucizi propriii prieteni, dar trebuie să îţi spun că Al ar ucide-o şi pe mama lui, dacă asta i-ar fi de folos. Nu poţi să fii de amândouă părţile într-un conflict.

J: E vorba de oameni cu care lucrează el? Care vor veni la petrecere?

A: Da. El a spus că are să îi lase o vreme să se simtă bine, apoi are să îşi facă treaba.

J: Ce au făcut ei?

A: Nu ştiu sigur. E ceva legat de bani şi de

o fată. ***J: Poate au furat bani de la Al?***

A: Da, asta bănuiesc că s-a întâmplat. Au fost cu două feţe, au făcut joc dublu şi au lăsat-o pe fata acea să meargă unde nu trebuia.
J: Şi vrei să spui că Al va înfăptui omorul?
A: La început făcea asta, dar acum nu mai este el cel care înfăptuieşte. Nu mai vrea să rişte.
J: Vrei să spui că angajează pe altcineva care să o facă pentru el?
A: Tot ce trebuie să facă este să spună – „îl ştii pe cutare...” Şi angajatul va răspunde: „Da, şefu'!” „Cred că nu va mai fi mult timp printre noi”. L-am auzit vorbind cu un angajat de al lui şi i-a spus că persoana respectivă va veni la petrecerea de pe 4 iulie, şi că va suferi un accident. Iar angajatul a râs şi a răspuns că da, fiul ăsta de căţea nu se mai întoarce acasă.
J: Ce fel de accident crezi că se va produce?

A: Mă gândesc că avem focurile de artificii anume ca să acopere zgomotul. Cred că or să-i împuşte.

J: Dar apoi vor trebui să facă ceva cu

trupurile lor, după ce au fost ucişi... A:

Asta nu este o problemă. E foarte uşor să

scapi de un cadavru. *J: Cum faci asta?*
A: îi arunci într-o groapă, torni var nestins peste ei şi laşi varul să îşi facă treaba. Nu durează mult.
Asta m-a surprins. Presupunerea mea era că aruncă corpul în lac, mai ales că se aflau atât de aproape de apă. Dar se pare că foloseau alte metode, mai profesioniste.

J: Varul dizolvă cadavrul?

A: Da, distruge totul. Aşa mi-au spus.

J: Au mai făcut asta şi înainte?

A: Da, aşa am aflat despre metoda asta. Când căţelul meu l-a muşcat pe Al, el mi-a spus că are să-l arunce într-una dintre gropile cu var nestins. Dar mai întâi are să îşi facă milă şi are să-l împuşte în cap. Dar până la urmă nu a făcut-o.

3: Ce fel de căţel aveţi?

A: A trebuit eutanasiat acum un an, dar era un căţel tare drăguţ. Era un pui găsit pe drum şi adus acasă. Lui Al nu i-a plăcut niciodată câinele, pentru că lătra şi mârâia la el tot timpul. Dacă Al era acasă, trebuia să ţin câinele închis în garaj. într-o zi a venit pe neaşteptate. Câinele era cu mine în cameră şi a sărit la el să îl sfâşie. Atunci m-a ameninţat că are să omoare câinele.

3: Era un cățel mic?
A: Era un câine de talie mijlocie, nici prea mare, nici prea mic. Nu îmi plac câinii aceia care arată ca nişte şobolani.
3: Câinele avea un nume?
A: Da. îi spuneam Peter. Nu ştiu de ce, dar mi se părea un nume potrivit pentru el. Al a spus că este un nume vulgar, dar mie mi se părea un nume drăguţ şi potrivit pentru el. îmi plăcea câinele ăsta. Nu lăsa pe nimeni să mă atingă. Stătea lângă mine, iar dacă îl închideam în garaj, plângea.
3: Spui că l-ai găsit pe drum?
A: Da. Treceam cu maşina şi el stătea plângând pe marginea drumului. Stătea întins şi am crezut că a fost lovit de o maşină. Am vrut să opresc şi să îl duc la doctor, dar când l-am ridicat, am văzut că era doar foarte flămând. Era slab, numai piele şi os. îi cădea părul. Al a spus că

este cea mai jalnică privelişte pe care a văzut-o vreodată. Câinele a început să latre la el din prima clipă. Mi-a spus mie tata... animalele cunosc oamenii şi îşi dau seama care sunt buni şi care sunt răi.
3: Şi Al ce a spus când i-ai povestit asta?
A: Mi-a spus că dacă potaia mârâie la oamenii răi şi îi poate recunoaşte, înseamnă că este la fel de rău ca ei.
Eu am râs pentru că nu are rost să mă supăr pentru astfel de glume. Uneori ne mai încontrăm, dar câinele s-a făcut bine şi alerga vioi şi bucuros, iar părul lui era acum neted şi lucios.
3: A pierdut mult păr?
A: Nu. I-a căzut pe porţiuni, aşa cum se întâmplă cu un câine care are jigodie. Eu îl spălam într-o căditţă şi îi dădeam ouă şi lapte în fiecare zi. Tocam carnea special pentru el. Al spune că mă purtam mai frumos cu câinele, decât cu el.
3: Ai spus că a trebuit să îl eutanasiaţi?

A: A ieşit pe drum şi a fost lovit, i-a fost strivit un picior. Era bătrân şi medicul a spus că nu va rezista. Nu puteam să îl văd suferind. Sper ca cineva să mă eutanasieze şi pe mine, dacă va fi cazul.
3: De ce, 3une?
A: De obicei mă simt foarte bine, dar în unele zile nu pot să respir. Tuşesc şi tuşesc şi tuşesc... până când simt că îmi sare capul de pe umeri.

3: Şi uneori scuipi sânge?

A: Da, uneori... Nişte stropi mici, din când

în când. *3: Şi doctorul ce spune?*
A: Doctorul spune că e din cauză că tuşesc atât de mult, îmi fac răni în gât. Dar pe mine mă doare în piept.
3: Tuşeşti de mult timp?

A: A început acum câţiva ani în urma unei răceli, apoi tuşea a rămas. E din ce în ce mai rău şi detest când se întâmplă asta. Mă simt din ce în ce mai slabă.
3: Poate că ar trebui să mergi să te odihneşti câteva zile.
A: Da, dar nu pot rămâne în pat zile întregi. Fac escare pe spate dacă stau în pat cât spun doctorii. Mă odihnesc mai mult. Asta este tot.

Vocea îi devenea din ce în ce mai

răguşită. *3: îţi afectează şi vocea?*
A: Da, uneori îmi este greu să vorbesc. Nu mai pot vorbi atât de mult cum o făceam când eram tânără.

Vocea ei se auzea acum mai tare.

A: Dar eu nu sunt bătrână.

3: O nu, nu arăţi bătrână. Arăţi de 35 de

ani.

A: Da? Mulţumesc.

3: Ai mai mult de 35 de ani?

A: Arăt că aş avea?

3: Nu.

A: Atunci nu am. Omul este atât de bătrân cât se simte, iar o femeie este atât de bătrână pe cât arată.
Pauză.
3: Te vei pregăti pentru petrecerea de 4 iulie?
A: Ştii că au să fie focuri de artificii. Va trebui să cumpărăm de băut. Au să vină foarte multe persoane plăcute, şi va cânta muzica.

3: Angajaţi o orchestră?
A: Da, o orchestră de 4-5 oameni. Am să angajez şi bucătari suplimentari, care să gătească.
3: Ce veţi servi la masă?
A: Pastramă şi şuncă, însoţite de tot felul de gustări. Toată lumea iubeşte şunca. Mă întreb cum vor pleca acei doi oameni de la petrecere, pentru că şi lor le place şunca. Al i-a întrebat ce doreau să mănânce. Ei cred că vor fi oaspeţi de onoare. Al le-a zis că nimeni nu va fi tratat aşa cum vor fi ei trataţi, în acea noapte.
3: (Râde) Dar nu le-a spus cum vor fi trataţi?
A: Nu. Erau atât de umflaţi în pene, credeau că au să fie promovaţi. Al spune că dacă ei s-ar fi comportat cum trebuie, ar fi avansat în carieră.
Toate informaţiile acestea erau interesante şi relaxante, dar vocea Anitei

se încordă deodată şi nu mai avea putere. Gemu.

A: Au, mă doare în piept...

Vocea ei deveni şi mai răguşită.

3: Ţi se înrăutăţeşte tuşea vara sau iarna?

Vocea ei părea că vine din adânc.

A: Este mai rău iarna.

Vorbea ca un om aflat în suferinţă, ca şi cum o durea ceva. *3: Poate că dacă stai la soare, asta te va ajuta.* A: (încearcă să îşi dreagă vocea). Ei spun...

Vocea îi este atât de răguşită încât este dificil să mai înţelegi ce spune. Apoi începe să tuşească.
3: Se pare că medicii au medicamente care pot să vindece asta.
A: Nu prea funcţionează. Uneori mă simt mai bine, alteori mai rău.
Părea foarte slăbită. Johnny s-a hotărât să o ducă înainte în timp, ca să îi uşureze starea de disconfort. De îndată ce a terminat de numărat, vocea ei a revenit la normal.

3: Număr până la trei, şi vom merge

înainte până în 1930. Ce faci acum?

A: Nu văd nimic.

3: Nu vezi? Ce vârstă ai?

A: (Cu o voce lipsită de emoţie) Nu cred

că sunt nimic...

Până în acest punct, tot ceea ce spusese ea fusese atât de coerent, încât singura concluzie era că ieşisem din viaţa lui June-Carol. Asta însemna că ea a murit înainte de 1930. Dar unde şi când? Dacă Anita ar fi inventat o poveste sau ar fi creat o fantezie ca să facă plăcere hipnotizatorului, aşa cum ni s-a sugerat, atunci de ce nu a mai continuat? De ce s-a oprit brusc în faţa acestui zid negru, când Johnny a dus-o în anul 1930? Dacă ea a murit înainte de această dată, trebuia să revenim înapoi ca să aflăm împrejurările în care a murit. Dar trebuia să facem asta cu mare atenţie, ca să nu o influenţăm şi să nu îi dăm idei. Fără să îi arate ce

gândea despre această situaţie, Johnny a dus-o înapoi, în anul 1927.

3: Este 1927. Ce faci acum?

A: Conduc maşina.

Se pare că revenise la viaţa lui June.

3: Unde mergi?

A: Conduc cât de repede pot. Sunt

furioasă. Vocea ei părea agitată. *3: De ce*

eşti nervoasă?
A: Nu l-am mai văzut pe Al. Nu a mai trecut pe la mine de trei zile şi nici nu vrea să vorbească la telefon. Mi-au spus că este ocupat cu ceva.
3: Poate că a plecat din oraş.

A: (Sarcastică). Aud povestea aceasta de prea multe ori în ultimul timp.
3: Unde mergi?

A: Pe un drum de ţară.

3: Cât de repede conduci?

A: Cred că am trecut de 30 de mile pe

oră.

3: Ce vârstă ai acum? Suntem în 1927. Ai

ajuns la 50 de ani?
A: Destul de aproape de 50 de ani. Mai aproape decât sunt dispusă să recunosc. Acum îmi vopsesc părul şi nu pot să îmi ascund ridurile. îţi poţi vopsi părul, dar ridurile se văd.
Părea foarte deprimată.
3: Ai început să ai unul sau două riduri?

A: Nu mai sunt atât de frumoasă. Am fost odată, dar acum nu mai sunt. Sunt ridată, bătrână şi nu mai sunt bună. Nimic nu mai e bine.
Părea foarte tristă.
3: Dar ai trăit o viaţă frumoasă. Chiar ai trăit cu adevărat...
A: Dar nu am făcut nimic pentru nimeni. Aş fi putut să îi trimit mamei nişte bani, ar fi ajutat-o mult, dar am cheltuit banii numai pentru mine.
3: încă mai conduci?
Deprimată.
A: Nu, m-am oprit la lac. E aproape întuneric, dar nu chiar întuneric. E ceva aparte în noaptea asta.
3: Cum adică aparte?
A: (Foarte tristă) Vreau să mă arunc în apă, dar îmi este frică. Stau lângă apă şi mă uit la ea.
Ştiam că ea a murit probabil pe la sfârşitul anilor 1920. Oare s-a sinucis?

Johnny ştia că nu trebuie să o întrebe aşa ceva. îi era teamă să nu îi sugereze asta. Aşa că s-a hotărît să o lase să vorbească mereu şi să îşi spună singură adevărata poveste, fără a mai fi întreruptă.

J: Ce moment al anului este?

A: Este sfârşitul primăverii. Văd tufe de liliac înflorit, peste tot înjur. M-aş duce acasă, dar acolo nu este nimeni. Sunt singură şi nu e nimic distractiv în a fi singur. îl mai văd pe Al doar din când în când.

J: Poate dacă mergi acasă şi îi telefonezi, ai să poţi vorbi cu el.

A: (Cu vocea ca o şoaptă) Nu cred. E doar amabil pentru că nu vrea să vorbesc. Dar ştie că nu am să vorbesc. Ştie că îl iubesc. Se pare că ea nu vroia să spună ce i s-a întâmplat, iar Johnny nu dorea să o oblige. Aşa încât s-a hotărât să o ia cu binişorul, pentru a afla totul. Mai târziu a

descoperit că ea nu s-a sinucis în acea noapte lângă lac, deşi era probabil teribil de deprimată, dacă s-a gândit să o facă. în secvenţa următoare ea vorbeşte despre două excursii pe care le-a făcut în două ocazii diferite, la luni depărtare una de cealaltă. Am combinat aceste relatări, care conţineau aceleaşi elemente. June era în mod evident bolnavă şi se pare că se apropia de sfârşitul vieţii. Johnny a dus-o prin regresie la sfârşitul anilor 1920 şi când a terminat de numărat, Anita a început să tuşească tare şi prelung.

Când s-a oprit, Johnny a continuat.

J: Cum te simţi, June?

A: Mă simt foarte slăbită. încerc să mă

simt mai bine. ***J: Care este necazul?***

A: Cred că am răcit, pentru că nu mai pot să respir. Mă simt foarte rău, de mai mult de o săptămână. Nu credeam că am să mă mai întorc acasă.
J: Unde te afli?
A: Pornisem într-o excursie la New York împreună cu Al, dar nu am mai terminat-o, ne-am oprit la Detroit.
Se pare că June s-a îmbolnăvit în timpul excursiei şi din această cauză nu şi- au mai continuat călătoria.
J: Dar e departe.
A: Da, este destul de departe de Chicago, şi nu seamănă cu oraşul nostru. îmi place Chicago mult mai mult.
3: Şi nici nu este atât de mare, nu-i aşa?
A: Pare destul de mare, dar Chicago îi dă clasă. Nu vreau să plec de aici. Am călătorit pentru un fel de afaceri. Dar am cumpărat multe lucruri şi ne-am şi distrat pe drum.

3: Cine a mers cu voi?
A: Am călătorit cu fata asta, cu soţul ei şi cu Al. Trebuiau să facă o afacere, iar noi femeile am mers cu e,i ca să nu pară că bărbaţii călătoreau singuri. Şi am luat şi o fetiţă cu noi, pe nepoata sau verişoara fetei. Al spunea că arătam ca o mare familie fericită.
Am aflat mai târziu că în această perioadă exista o bandă de gangsteri numită „Banda Purpurie din Detroit". Oare acesta să fie motivul pentru care nu doreau să fie recunoscuţi în această călătorie „de afaceri"?

3: E lungă călătoria de la Chicago la

Detroit. Durează mult timp, nu-i aşa?

A: Am mers prea mult într-o zi şi am

obosit foarte tare.

3: Cealaltă femeie eprietenă de a ta sau

aţi întâlnit-o în timpul călătoriei?

A: O cunosc. Au venit la noi acasă, dar nu pot spune că îmi este prietenă bună. Vin aici de multe ori cu afaceri şi cu treburi de ale lor.

3: Ai mulţi prieteni în jurul tău?

A: Lui Al nu îi place să fiu prea prietenoasă. Văd oameni, socializez cu ei, aduce mulţi oaspeţi la masă, dar nu sunt apropiată de nimeni.

3: Vrei să spui că sunt mai mult prietenii

de afaceri ai lui Al?

A: Da, cu prietenele lor. Trebuie să ai

grijă ce le spui, când vorbeşti cu ei.

A început din nou să tuşească violent.

A: Se pare că nu mai trece răceala asta. Uneori îmi e greu să respir. Cred că s- au slăbit plămânii.

3: Poate că soarele te va ajuta. E la fel de bun ca medicamentele.

A: Da, cred că e chiar mai bine aşa. Medicamentele mă fac uneori somnoroasă, pe când odihna naturală chiar mă ajută.

3: A mai trecut doctorul să te viziteze?

A: Da. Au trecut doi sau trei doctori, de

când m-am îmbolnăvit. ***3: Şi ce spun ei***

despre boala ta?

A: Nu îmi spun nimic. îmi fac injecţii şi îmi dau medicamente, care mă fac să dorm mult.

3: Cum îl cheamă pe doctorul tău? Ai un doctor personal care are grijă de tine tot timpul?

A: Eu nu prea îl văd. Al a chemat un alt doctor să mă îngrijească şi să îi spună ce crede el că se întâmplă cu mine. Mi-a spus că doctorul celălalt ştie mai multe despre astfel de cazuri, decât ştie el. Doctorii au diferite specializări şi este posibil ca un doctor să ştie mai multe despre răceală decât un altul specializat în fracturi. Ăsta nu e foarte deştept...

3: Nu este?
A: Nu. El crede că eu am să plec de la Chicago. Nu e deştept deloc. Eu nu plec de aici. A spus că am nevoie de un climat cald şi uscat. I-am zis că am fost la o fermă uscată şi caldă, dar nu mi-a folosit la nimic, a fost oribil. Mie îmi place aici.

3: Cum îl cheamă pe doctor? A: Brownlee.

3: Am să am grijă să nu merg la el.

A: Să nu mergi la el, pentru că vrea să-şi trimită toţi pacienţii în Arizona. *3: Unde este asta?*
A: Dumnezeu ştie. La capătul Pământului. Mi-a spus de la început să plec din Chicago în Arizona, unde este o climă

uscată şi caldă. Dar Al i-a explicat că eu nu voi pleca niciodată de aici.
3: Şi doctorul tău personal ce spune despre asta?
A: Mi-a spus să fac ce m-a sfătuit celălalt doctor. Ai zice că sunt înţeleşi între ei. Probabil că vor să vândă teren în Arizona. Dar fata asta locuieşte la Chicago, şi asta îmi place.
3: Care este numele doctorului tău personal?
A: Lipscomb.
Mai târziu am scris la Asociaţia Americană a Medicilor din Chicago şi am întrebat dacă un doctor cu acest nume a profesat la Chicago la sfârşitul anului 1920. Mi-au trimis un răspuns care spunea: „Doctorul James W. Lipscomb a murit pe 25 aprilie 1936, la Chicago”. Pe Brownlee nu l-au găsit. Anul morţii sale arată ca el a lucrat la Chicago în perioada respectivă, iar numele lui nu este unul

comun. Faptul ca celălalt medic, Brownlee, nu a fost găsit nu este ciudat, pentru că părea a fi un specialist care a venit din altă parte. De asemenea, June nu părea sigură că acesta era cu adevărat numele lui. Când porneşti în dificila misiune de a identifica astfel de date, orice fragmenţel de informaţie care se verifică seamănă cu găsirea unui diamant în nisip. Puteţi întreba asta pe oricine a încercat să îşi studieze arborele genealogic.

3: Lipscomb este un doctor bun?

A: Credeam că este, până ce l-a adus pe celălalt medic. Acum nu-l mai cred pe nici unul din ei. Au spus că vremea rece mi-a venit de hac. Dar mie îmi place frigul.

3: Problemele tale sunt la gât?

A: Nu pot să respir aşa de bine şi tuşesc

mult.

3: Şi spui că te doare în piept?

A: Da, când tuşesc mă doare.

3: Vremea este rece şi umedă acolo unde

trăieşti?
A: Da. Locuiesc lângă lac şi cred că este destul de umed în cea mai mare parte a timpului, dar eu nu m-am gândit niciodată la umezeală. îmi place.

3: Ce lună este?

A: Este Decembrie.

3: A nins?

A: Doar puţin, ca o pudră.

3: Probabil că asta nu prea te ajută cu tuşea şi cu respiraţia... A: Nu pare să mă deranjeze în vreun fel. Deodată a devenit suspicioasă. A: Nu cumva şi tu doctor?

3: Nu, dar vreau să îmi amintesc numele acelui doctor, precum şi al celui care vrea să vândă teren în Arizona.

A: Este un prost.

CAPITOLUL 5

Moartea lui June

Carol

Era evident că sănătatea lui June se deteriorase foarte tare, dar şi-a menţinut simţul umorului până la sfârşit. Am accesat încă două episoade, care ne-au arătat că a zăcut la pat toată luna iulie, în anul 1927. Aceste episoade prezentau în esenţă aceleaşi date ca cele de mai sus.

3: Este 27 iulie 1927. Spune-mi... ce faci

acum?

A: (în şoaptă) Zac la pat.

3: Cum te simţi? Ai răcit?

A: Nu, sunt doar bolnavă, obosită şi foarte

slăbită.

3: Doctorul a venit să te vadă?

A: Vine în fiecare zi. îmi face injecţie.

3: Şi când spune el că te vei face bine?
A: El spune că mă voi vindeca în curând, dar eu mă simt tot mai slăbită cu fiecare zi care trece.
3: A aflat cauza îmbolnăvirii tale?
A: Nu. Spune că nu a descoperit-o, că probabil e din cauza vârstei. Poţi să îţi imaginezi asta! I-am spus că am 40 de ani şi a râs. Ştie el adevărul. Al vine să mă

vadă în fiecare zi şi îmi aduce flori. Spune că îi pare rău că nu ne-am căsătorit.

3: Este împreună cu nevastă-sa?

A: Da. Nu a putut să o părăsească sau să divorţeze de ea. Ar fi vrut asta, dar pur şi simplu nu a putut.

Johnny a dus-o prin regresie până pe 28

iulie şi a fost surprins de reacţia ei.

3: E 28 iulie 1927. Spune-mi... ce faci?

A: Sunt iarăşi liberă.

3: Liberă? Unde te afli?

A: Plutesc şi aştept. Aştept în casă.

3: Şi ce vezi în casă?

A: Văd totul. îl văd pe Al, care plânge.

3: Tu eşti acolo?

A: Sunt acolo pe pat. Mă uit la mine. *3: Şi cum arăţi ?*

A: (Lipsită de emoţie) Cred că arăt ca orice cadavru. **Johnny a rămas stupefiat.**

3: Adică vrei să spui că eşti moartă? **A: Da.**

Nu ne aşteptasem la asta. Nu ştiu ce ne aşteptasem să se întâmple dacă am fi adus-o prin regresie în momentul morţii. Dar ea ne vorbea la fel cum ne vorbise şi

până atunci, când ne povestise viaţa lui June-Carol. Personalitatea îi rămăsese intactă. Nu se schimbase deloc. Situaţia era dificilă pentru
Johnny, care trebuia să se gândească cum să îşi formuleze întrebările. Cum se vorbeşte cu o persoană moartă?
3: Din ce cauză ai murit?
A: Probleme la inimă şi sângele... M-am sufocat cu sânge. îmi amintesc că vorbeam, şi dintr-o dată m-am sufocat. Al striga şi plângea. Doctorul a făcut tot ce a ştiut, dar eu am murit. Acum mă pot vedea pe mine, cum stau în pat.
Toate astea l-au întors pe dos pe Johnny atât de mult, încât s-a gândit că este mai bine să treacă la o altă scenă. Nu putea să îşi menţină o atitudine obiectivă, până nu integra toate informaţiile acestea şocante. Dar de fiecare dată când a dus-o la acea perioadă de timp de la sfârşitul

anului 1920, ea revenea la starea de spirit a unei persoane „moarte”. în cele din urmă am învăţat ce să facem într-o astfel de situaţie. Ne-am gândit la întrebări obiective, pe care să i le punem. Ce ai putea oare să întrebi pe cineva după ce a murit? Atunci când şocul nostru şi-a mai pierdut din putere, ne-au venit în minte o mulţime de întrebări posibile. Amintiţi-vă că experimentul nostru în domeniul reîncarnării se petrecea înainte de apariţia în Occident a unor cărţi care ar fi putut să ne ajute să facem faţă unor astfel de situaţii. Evoluţia evenimentelor ne-a speriat şi am fi putut să întrerupem lucrul cu Anita în acest moment, dar curiozitatea noastră era prea mare.
Din altă sesiune:
A: Sunt la cimitir. Nu este chiar un cimitir, sunt doar câţiva oameni aici cu mine.

Este un cimitir de familie. Mă pot vedea şi pe mine, dar sunt îngropată.
3: îi poţi vedea şi pe ceilalţi oameni?
A: Nu, dar ştiu că ei sunt aici. Vorbesc cu câţiva din ei. Ţi-am spus despre soţia lui Al. Ea nu a vrut ca eu să fiu înmormântată aici. Spunea că din toate insultele, asta e cea mai mare, ca eu să fiu îngropată în cimitirul familiei lui Al.
3: Şi tu cu cine vorbeşti?
A: Cu mama lui Al. Ea a murit înaintea mea. Mi-a spus să nu îmi fie frică, cimitirul a fost construit unde a locuit ea. Casa a fost vândută, dar au păstrat acest teren pentru cimitir. Nu vroiau să îi deranjeze nimeni.
3: Cimitirul se află la Chicago?
A: Nu. E la ţară, destul de departe de Chicago. Sunt câteva mile. A fost ciudat pentru că la început am crezut că trebuie să rămân acolo şi m-am speriat, dar mama lui Al a început să vorbească cu

mine şi mi-a spus să nu îmi fie frică. Mi-a spus ce trebuie să fac.
3: îţi aminteşti ce s-a întâmplat?
A: Eram foarte bolnavă şi nu puteam să respir. Apoi deodată nu am mai simţit nimic şi toată lumea plângea lângă patul meu. Iar eu eram speriată şi mi se părea ciudat să îmi văd corpul acolo pe pat. Am rămas lângă corp. Credeam că aşa trebuie. Nu înţelegeam că pot pleca.
3: Şi atunci ai văzut-o prima dată pe mama lui Al?
A: Da, am văzut-o la cimitir. Eu mă temeam că o să trebuiască să rămân în corpul meu şi nu doream să fiu îngropată. La început m-am speriat foarte tare. Dar acum nu îmi mai este frică. Ea mi-a spus că nu trebuie să rămân la cimitir. Pot să merg oriunde vreau şi să fac tot ce vreau. A mai adăugat că mai târziu o să am

multe de făcut, dar pentru moment nu mi-a dat instrucţiuni.

3: Ea ţi-a spus toate astea ?

A: Da. A vorbit mult şi mi-a explicat totul.

3: E şi acum lângă tine?

A: Nu. A plecat în altă parte. Am întrebat-o unde pleacă şi ea a încercat să îmi explice, dar nu am înţeles.

3: Ce ţi-a spus ?

A: Că uneori ţi se spune să faci anumite lucruri şi atunci mergi şi le faci. Eu am întrebat-o ce se va întâmpla dacă nu vreau să fac lucrurile alea. Iar ea a râs şi a spus că am să vreau. De multă vreme nu mi-a mai spus nimeni că trebuie să fac ceva. Nu ştiu cum mă voi comporta.

3: Şi spui că acum te afli la cimitir? Poţi să vezi unde a fost îngropat corpul tău?

A: Da. Am şi o cruce deasupra mea. ***3:***

Scrie ceva pe cruce?

A: Da... „Iubita mea a fost îngropată aici”

şi data de 28 iulie 1927. *3: Şi mai scrie*

ceva?

A: Atât şi numele meu, June Gagigliano...

3: Dar credeam că tu şi cu Al nu v-aţi

căsătorit? A: El m-a iubit, dar nu a putut

să se căsătorească cu mine. *3: Dar ţi-a*

pus numele lui pe piatra de mormânt?

A: înainte ca eu să mor, a spus că o să facă asta. A spus că ăsta este ultimul lui dar.
Nu e de mirare că soţia lui Al era furioasă... Nu numai că June fusese îngropată pe pământul familiei, dar primise şi numele lui.

într-o altă sesiune:

3: Ce faci, 3une?

A: Stau aici, în curte. Casa asta a fost a

mea. ***3: Casa a fost a ta?***

A: Da. Aş vrea să rămân în această casă.

3: Şi nu poţi să rămâi aici?

A: Nu, o să trebuiască să plec de aici într-o zi. Aş rămâne, dacă ei m-ar lăsa. Casa asta a fost ca un palat pentru mine.
J: Ţi-a spus cineva că va trebui să pleci?
A: Nu trebuie să rămâi în casă, să bântui şi să sperii oamenii... şi altele de acest fel.

J: Cine ţi-a spus asta? A: Mama lui Al.

J: Ce altceva se mai întâmplă acum în

casă? A: El îmi împachetează lucrurile. *J:*

Cine îţi împachetează lucrurile? A: Al, nu

lasă pe nimeni să se atingă de ele. ***J: Ce***

va face cu lucrurile tale?
A: Nu ştiu, are să le dăruiască, cred. Deşi pe unele simt că are să le păstreze pentru totdeauna. Al pune totul în cufere şi cutii.
J: Poate are să le ia la el acasă?

A: Nu ştiu. Vorbeşte şi nu ştie că eu îl pot auzi. îmi spune că m-a iubit şi că nimeni altcineva nu a însemnat atât de mult pentru el. Că mă vrea înapoi. Dar eu nu vreau să mă întorc.
J: Nu? Credeam că ţi-a plăcut viaţa de aici.
A: Mi-a plăcut. Dar e mai bine aici, unde nu îţi faci griji. Mă simt mai bine unde mă aflu acum. într-o zi are să vină şi el aici. Toată lumea vine aici.
J: Vorbeşti despre a veni aici. Unde este acest aici? Eşti în curte?
A: Mă aflu în lumea aceasta, în lumea de dincolo. Toată lumea moare şi spiritele lor sunt iarăşi libere. Eu încă nu ştiu totul. Trebuie să aflu mai multe, dar este un sentiment minunat să fii aici.

3: Şi de unde vii?

A: Nu vin de nicăieri. Doar mă plimb prin

diverse locuri. *3: Şi cum e în lumea asta*

în care te afli?Este cald? **A: O, nu.** ***3:***

Este frig?

A: Este aşa cum trebuie să fie. E potrivit.

3: Şi cum te deplasezi? Pluteşti?

A: Nu, doar decid ce vreau. Mă hotărăsc că vreau să fiu undeva şi sunt imediat acolo.

3: Te mişti ca prin farmec?

A: încă nu înţeleg cum se întâmplă asta, doar o fac pur şi simplu. Am să înţeleg mai târziu, aşa îmi spun ceilalţi.

3: Te deplasezi repede?

A: Da. Sau dacă vrei, poţi să te mişti încet, într-o altă sesiune, Johnny a întrebat: ***3: Ce faci?***

A: îl aştept pe Al să vină aici. ***3: Unde eşti?***

A: Stau şi aştept la cimitir.

3: Şi Al va veni la tine în curând?

A: Nu după multă vreme. Nu mai am mult de aşteptat.

3: Cum socoteşti timpul ?

A: E ceva ce ştii, pur şi simplu. Nu e ca înainte, când trebuia să socoteşti pe un calendar.

3: Crezi că Al are să vină la tine în curând? A: înainte să se termine anul. Da.

3: De unde ştii asta?

A: Mama lui mi-a spus. Iar când m-am dus să îl văd, mi-am dat seama că ea are dreptate.

3: Cum ţi-ai dat seama?

A: Doar m-am uitat la el, şi am ştiut.

3: Vrei să spui că dacă te uiţi la o persoană, îţi dai seama dacă are să vină la tine în scurt timp?

A: Da. Simt asta.

3: Poţi să-mi descrii acest sentiment sau cum anume ai văzut asta?

A: Nu ştiu cum să te fac să înţelegi. Priveşti la o persoană şi simţi asta. Ştii

numele lor şi tot ce este de ştiut despre ei. Cât de înalţi sunt, ce culoare are părul lor... Tot aşa ştii şi când vor veni aici. Ştii totul despre ei şi despre trecutul lor.
3: Spui că la poţi vedea trecutul?
A: Uneori, da. Acum ştiu multe lucruri despre Al, mai multe decât am ştiut vreodată cât am fost împreună. înainte, dacă el îmi spunea ceva eu mă minunam şi puneam multe întrebări, sau poate mă gândeam că nu îmi spune adevărul... Dar acum doar mă uit la el, şi ştiu tot.
3: Spune-mi, ce ai descoperit acum despre Al şi nu ai ştiut înainte?
A: înainte îmi spunea cât de mult mă iubeşte, dar uneori îl simţeam plin de ură. Nu ştiam cu adevărat dacă mă iubea sau nu. Dar acum ştiu că el m-a iubit întotdeauna foarte mult. De asemenea de multe ori îmi făceam griji. Uneori când nu îl vedeam mă întrebam unde era, dacă era

cu o altă femeie. Dar când mă uit la el acum, pur şi simplu ştiu lucrurile astea. Nu a iubit pe nimeni altcineva, m-a iubit numai pe mine.
3: Dar Al a fost căsătorit şi a avut copii.
A: Da, dar nu a fost fericit cu soţia. Nu mai sunt geloasă pe ea. Pe vremuri eram. Vroiam ca el să se însoare cu mine. Dar acum ştiu.
3: Poţi să te uiţi la Al şi să vezi ce fel de muncă făcea? Ce fel de activitate avea?
A: Da, pot să fac asta. (Tristă) E implicat în tot felul de lucruri rele. întotdeauna mi-a spus să nu îi pun întrebări. Ştiam câte ceva şi nu voiam să aflu mai mult. (Gata să plângă...) Dar atunci nu mă gândeam la asta. Când am descoperit adevărul, am fost atât de rănită... Nu cred că va reuşi să scape. îl vor ucide înainte să se termine.
3: Ce anume face el?

A: Face lucruri pe care nu ar trebui să le facă. Conduce o operaţiune şi răspunde de tot felul de activităţi care nu sunt bune. Transportă femei în diverse locuri.

3: în diverse locuri? Adică unde?

A: în diferite oraşe, în diverse state. Se

numeşte „sclavie albă”.

3: Şi ce anume face? Care sunt

activităţile ilegale pe care le săvârşeşte?

A: Ei cumpără această pulbere albă. L-am văzut acum cum o cumpără şi amestecă în ea zahăr şi alte substanţe, apoi o pun în plicuri mici, o sigilează şi
o vând.

J: Şi ce altceva mai face?

A: Ei fac rost de arme pentru oamenii care vor să aibă arme şi de asemenea se

ocupă cu omorârea unor oameni. Nu cred că a făcut-o vreodată el însuşi, dar i-a pus pe alţii să o facă.

J: îi pune pe alţii să ucidă?

A: O, da, sunt o mulţime de băieţi care

lucrează pentru el. ***J: El este un fel de***

şef?

A: Da, el este unul din capi. Nu sunt mulţi

deasupra lui. *J: Dar există cineva care*

este şeful lui? A: Mai există doi deasupra

lui. ***J: Cine sunt ei?***
A: L-am văzut vorbind cu unul din ei. El răspunde de alt teritoriu şi au vorbit despre şeful cel mare. Există unul care e

atât de sus încât nu îl vor prinde niciodată. Nici nu cred că vor afla vreodată cine este, sau dacă a fost implicat în anumite activităţi.
J: Dar tu ştii cine este?
A: Nu-l cunosc pe cel care este în vârf. Când am aflat despre asta m-am speriat şi nu am mai încercat să aflu. Detest să aflu astfel de lucruri despre Al. Ştiu doar că a lucrat cu Frank.

J: Frank este şeful?

A: Da, el este.

J: Este cel aflat atât de sus, încât nu va fi

prins niciodată?

A: Nu, Frank este doar ţapul ispăşitor. Când îl vor prinde, au să creadă ca l-au prins pe şeful cel mare.
3: îi cunoşti numele întreg?

A: Eu l-am întâlnit, dar nu am ştiut că el era şeful. Doar când m-am întors să îl văd pe Al, atunci i-am ştiut numele. Am ştiut toate lucrurile pe care nu le ştiam înainte. Johnny şi cu mine ne ţineam respiraţia şi aşteptam cu emoţie să vedem ce va spune.

3: Poţi să ne dai un nume care ar putea fi verificat? Care este numele lui de familie?

A: Nitty, Frank Nitty.

3: Şi l-ai întâlnit de multe ori?

A: Da, îl cunoşteam. Dar nu-l credeam prea deştept. Niciodată nu am crezut că este deştept. Ce nostim!

3: Şi iată că acesta era şeful lui Al.

A: Da, eu credeam că Al este şeful lui. Nimeni nu ştia exact ce anume face Frank. Al spunea că este un tip arţăgos şi să nu pun întrebări. Orice mi-ar spune, eu să fiu de acord şi să mă comport ca şi cum am înţeles totul şi voi face întocmai.

Deci iată că în final am primit numele unei persoane reale. Oricine cunoaşte poveştile anilor 20, a auzit de Al Capone şi Frank Nitty şi de bandele de gangsteri ale celor doi, care au o reputaţie notorie. Ei au fost printre personajele remarcabile ale acelei perioade nebune. Dar dacă vrei să capeţi informaţii despre banda lui Frank Nitty, ziarele şi Departamentul de Poliţie nu te vor putea ajuta. Pe mine nu m-au ajutat deloc.
Ziarul Chicago Tribune nu mi-a putut furniza informaţii despre Frank Nitty, un personaj itoric real. Răspunsul lor a fost: „Ne pare rău, dar nu putem să te ajutăm cu informaţii despre istoria criminalităţii din Chicago. Documentele noastre despre această perioadă nu sunt suficient de vaste. Nu am găsit nimic referitor la subiectul întrebării

dumneavoastră, despre Frank Nitty şi banda sa”.
Tot aşa şi Departamentul de Poliţie de la Chicago a fost o fundătură, nici măcar nu au răspuns scrisorii mele. Cea mai bună sursă de informaţii a fost în cele din urmă o carte veche pe care am găsit-o la librăria Universităţii din Arkansas. A fost tipărită în anul 1929 şi era o carte rară. Se numea Crimele organizate din Chicago, de John Landesco.
Frank Nitty mai era cunoscut şi ca susţinătorul regulilor şi era al doilea la comandă. Tot el mai era şi directorul de afaceri al sindicatului lui Al Capone. Administra cea mai mare parte din banii pentru protecţie. A fost imposibil să aflăm informaţii despre oamenii lui şi despre cei care au lucrat cu el. Landesco spunea că sistemul de îndosariere a informaţiilor din Departamentul de Poliţie era foarte

primitiv pe vremea aceea. Se preluau amprente, dar dacă persoana nu avea cazier, atunci amprentele nu erau puse la dosar ci erau aruncate. Dosarele erau foarte sărace şi incomplete, iar unii lideri de bandă nici nu aveau cazier. Ziarele de pe vremea aceea (pe care le- am găsit în microfilme) scriau mai multe decât puteai afla din dosarele poliţiei şi cazierele personale.
De asemenea, se pare că numele Gagigliano este un nume comun la Chicago, deşi nouă ni s-a părut atât de ciudat. Astfel încât căutarea prin arhivele poliţiei a fost dificilă. E ca şi cum ai fi încercat să separi pleava de boabe, în speranţa de a găsi ceva. Ar dura foarte mult timp. Apoi June a spus că Al nu dorea să i se cunoască adevăratul nume. Prin urmare este posibil ca el să fi avut un

alt nume în bandă, pentru a-şi proteja familia.
în aceste împrejurări orice încercare de a cerceta această perioadă a fost dificilă, deşi la prima vedere nu părea că va fi aşa, pentru că evenimentele s- au petrecut într-un trecut destul de apropiat. Am fost foarte dezamăgiţi când au apărut atâtea obstacole.
într-o altă sesiune am întrebat-o pe Anita unde se afla.
A: Mă plimb în diverse locuri. Fac ceea ce mi se cere. învăţ. Uneori mă întorc la casa mea, dar acum locuiesc alţi oameni acolo şi nu mai este aşa de
frumoasă. Ei nu au grijă de ea. Au lăsat ca pereţii mei albi să se murdărească. Trebuie zugrăvită casa şi nu îmi place să văd asta. Nu îmi place să îi văd pe ei acolo. Mi-au mutat mobila, schimbă

lucrurile de la locul lor şi nu îmi place. De aceea nu mă duc acolo prea des.

3: Şi unde stai în marea majoritate a

timpului ?

A: Stau cu Al, acasă la el.

3: Şi crezi că el te poate vedea ?

A: îi vorbesc, dar el nu mă aude. Plânge mult. îmbătrâneşte. Nu îl mai iubesc ca înainte, dar mă simt apropiată de el.

3: Nu îl mai iubeşti?

A: Nu cum îl iubeam atunci. Dar mă simt

mult mai apropiată de el.

3: Crezi că vei aştepta aici până când el are să moară?

A: Nu. Ştiu cum are să moară şi nu vreau să văd asta.

3: Şi cum ai aflat? De unde ştii cum are să moară?

A: (Deprimată) Pot să văd asta. Dacă te concentrezi, poţi să vezi lucruri.

3: Cum are să moară Al?

A: Au să îl omoare. Are să îl împuşte poliţia. Ei îl supraveghează de mult timp. în cele din urmă au să îl ucidă.

3: în ce an îl vor împuşca ?

A: Nu mai e mult. înainte să se termine

anul.

3: Poţi să te concentrezi şi să te uiţi în

viitor ca să vezi ce vei face tu?

A: (După o pauză lungă). Am să mai rămân aici o vreme. Trebuie să vorbesc cu Al. Trebuie să îi spun că înţeleg totul. Apoi voi pleca.

3: Şi unde crezi tu că ai să mergi?

A: Nu ştiu. Eu am crezut că am să merg în iad când am să mor, dar nu s-a întâmplat asta. Văd că nu ard în iad.

3: Atunci ai văzut Raiul?

A: Nu. Am vorbit despre asta cu mama lui Al, şi am aflat că nici ea nu a ajuns încă

acolo. Noi doar ne uităm în jur şi vedem tot felul de lucruri.
3: Poţi să vezi clădirile şi lucrurile ca atunci când erai vie?
A: Da, doar că acum pot să trec prin clădiri. Pot să vorbesc, pot să ţip, oamenii nu mă aud. Nimeni nu mă poate auzi. Dacă ei s-ar concentra, ar putea să mă audă. Toată lumea ar putea auzi spiritele, dacă s-ar concentra. Dar unii oameni se tem de spirite. Ele încearcă să te prevină, nu îţi fac rău. Vorbesc cu Al şi îi spun: „Nu te du acolo în seara asta. Nu te du acolo. Nu te du acolo. Poliţia supraveghează locul acela.”

3: Unde se duce?

A: Se duce acolo unde se prepară acel

praf. Unde se fac toate lucrurile acelea. *3:*

Whiskey?
A: Se fac multe lucruri. El se duce acolo şi supraveghează. Le spune unde trebuie dusă marfa, iar poliţia îl urmăreşte de multă vreme şi vor să distrugă operaţiunea.
Potrivit vechilor ziare, înăbuşirea operaţiunii a început în anul 1929, când 3000 de persoane au fost arestate într-o singură zi. Acţiunea a continuat în anul 1930 când ziarele au publicat numele poliţiştilor şi numărul de gangsteri care au fost ucişi. Comisarului i s-a cerut să îşi aducă toţi subordonaţii şi s-au format escadroanele de „poliţişti ucigaşi", de care are nevoie. Numele gangsterilor nu

au apărut pe nici o listă, pentru că prea mulţi dintre ei au fost arestaţi sau omorâţi. Este logic să presupunem că moartea lui Al a avut loc în această perioadă.
3: Nu vrei să rămâi, pentru că nu vrei să îl vezi cum moare?

A: Nu vreau să îl văd cum moare. *3: Dar ai spus că vrei să vorbeşti cu el?*

A: Când va fi îngropat, atunci o să vorbim. Dar nu am să merg acolo unde se va întâmpla totul. Am să rămân aici şi am să îl aştept.
3: Are să fie şi el îngropat în cimitirul familiei?
A: Au să îl pună acolo. Soţia lui este furioasă. Nu vrea ca el să fie îngropat lângă mine.
3: Poţi să vezi când va muri soţia lui Al?

A: Ea are să mai trăiască o vreme, va avea grijă de nepoţii lor. Toţi fiii lui sunt acum căsătoriţi şi vor avea nepoţi.

3: îl vezi pe Al, acum că a murit?

A: Văd spiritul lui. Mă întâlnesc cu el şi

vorbim.

3: Mama lui Al este şi ea acolo?

A: Ea ne vorbeşte. Ştie că el m-a iubit pe când trăiam amândoi. Spiritele noastre sunt apropiate, dar nu putem sta mult timp împreună. Se pare că trebuie să plec în altă parte.

3: Trebuie să pleci?

A: Da, te cheamă când au nevoie de tine.

3: Cine te cheamă?

A: Este o voce, care mă cheamă să plec. **J:**

Şi unde vei merge?

A: Nu ştiu. Urmez acea voce. Doar plutesc

şi o urmez. L-a chemat şi pe Al.
Eu l-am aşteptat, dar uite că el pleacă deja. E femeia asta. O femeie care se tot roagă şi cere ajutor.
3: Care femeie?
A: Nu ştiu. Merg acolo, dar nu îmi place deloc. E undeva în Missouri. Femeia asta a plecat de la fermă. Nu i-a plăcut nici ei acolo. Poate că de asta trebuie să o ajut. Dar e cam surdă. Eu îi vorbesc, dar ea nu mă ascultă. Dacă fac zgomote e atentă doar la zgomote. Le interpretează ca pe nişte semne prevestitoare.
3: Şi femeia asta se roagă?

A: Da. Ea spune „Te rog Doamne, ajută-mă. Nu mai am puterea să mai trec odată prin asta”. Munceşte din greu şi are o mulţime de copii.
Pauză.
A: O, Doamne! Nu vreau să rămân aici. E ca înainte. Soţul e foarte rău cu ea. încerc să îi spun să plece de acolo, dar ei îi este foarte frică. Are mulţi copii şi îi este frică. Este speriată.
3: Vocea ţi-a spus să mergi la ea?
A: Da. Se pare că trebuie să fac ceva aici, dar nu ştiu ce. (Are o voce neajutorată şi patetică). Dar îmi vor spune. Cineva are să îmi spună ce să fac. Vocea asta! Trebuie să mă întorc şi să fiu iarăşi săracă. (E uimită). Trebuie să fiu iarăşi cineva şi să o iau de la început!
3: Cine ţi-a spus asta?
A: Ştiu asta, pur şi simplu. E un sentiment pe care îl am. Acum sunt înăuntrul

acestui corp. Această femeie mă urăşte şi încă nu m-am născut. încep să-mi crească braţe, se formează picioare... Iar trebuie să trec prin asta. (Cu un sentiment de resemnare) Am mai trecut prin asta înainte, şi înainte şi înainte. Nu va fi uşor.
3: Va fi mai greu decât cu alte mame pe care le-ai avut înainte?

A: Da. Ea mă urăşte. Se roagă în fiecare zi

ca eu să mor. Ea mă urăşte. ***J: Şi acum***

eşti mare?

A. Sunt aproape gata să mă nasc. Sunt mare pentru un bebeluş, sunt foarte mare... (Pauză). Ea stă şi plânge. Nu mă vrea. Nu ştie că eu deja am ajutat-o. Soţul ei avea de gând să o părăsească dar când ea a rămas gravidă, nu a mai plecat. Nu putea să o părăsească aşa, în starea asta.
J: Câţi copii are?

A: Eu voi fi al optulea copil al ei. Dar unul din ei a murit. Am vorbit cu el şi mi-a spus ce i s-a întâmplat. Ea a spus la toată lumea că el a murit dar el nu murise, s-a născut cu bine. Era singură în casă. S-a născut repede şi ea nu a legat cordonul ombilical. A lăsat bebeluşul să moară. L-a omorât! îl ura. Nu vroia să mai aibă copii. Ne-am dat seama că Anita vorbea despre naşterea ei în viaţa actuală. Mai târziu a spus că nu ştiuse despre existenţa unor probleme între tatăl şi mama ei. Tatăl ei a fost întotdeauna bun şi iubitor cu ea, dar mama nu i-a arătat nici un fel de afecţiune. Era foarte rece. Anita s-a născut când mama ei era relativ în vârstă, trecuse prin „transformările vârstei" şi părea să aibă resentimente faţă de Anita. în consecinţă, fetiţa a crescut fără să îşi iubească mama, dar şi- a adorat tatăl. A avut mulţi fraţi şi surori, toţi mai în vârstă

decât ea. Sora născută înaintea ei era deja adolescentă când a venit pe lume Anita, aşa încât nu a existat apropiere între surori. Familia a spus întotdeauna că a mai existat un alt copil, un băiat care a murit înainte să se nască Anita. Asta a fost tot ce se spunea în familie despre acest subiect. Chiar dacă ceea ce şi-a amintit Anita în stare de hipnoză este adevărat, ea nu va putea niciodată să le spună adevărul celorlalţi membri ai familiei. Mama ei era singura persoană care ştia ce s-a întâmplat. Mama Anitei a murit cam în perioada când am făcut noi acest experiment de hipnoză. Anita nu a jelit moartea ei. însă oricum nu ar fi putut să îi pună întrebări mamei despre astfel de lucruri.

J: Te-ai născut deja?

A: Sunt pe cale de a mă naşte. Corpul ei este foarte obosit, şi nu mai împinge. O

ajută doctorul. O apasă tare pe burtă şi muşchii ei încep să se mişte.
Doctorul împinge... el împinge..
Situaţia era dramatică. Anita se sufoca. S-a prins cu mâinile de scaun şi îşi sucea capul într-o parte şi în alta, împingându-se în afara scaunului ca şi cum se lupta să respire. Căuta aer.
A: E greu să respir, nu reuşesc! Dacă ei nu se grăbesc, mă sufoc.
începeam să îmi fac griji. Spectacolul acesta era greu de privit. Oare toate astea vor avea consecinţe fizice asupra pacientei noastre? Dar ea s-a născut! Mă gândeam eu. Stă în faţa noastră! A reuşit să se nască. Dar Johnny nu arăta deloc că îşi face griji. Părea să aibă control aspra situaţiei.
3: Ţi s-a înfăşurat cordonul în jurul gâtului?
A: (Luptându-se să respire) Nu. E prea strânsă. Nu pot să respir. Este strâns. Nu

pot să respir bine. Slavă Domnului că este doctorul aici! Ea nu va putea să mă omoare!

Apoi scoase un oftat mare şi se relaxă,

sprijinindu-se de scaun. *3: E mai uşor să*

respiri acum ?

A: Mă nasc... Mi-a ieşit afară capul. Asta era partea cea mai grea. (Pauză) Acum sunt întinsă pe masă. Mă spală mătuşa mea. O cheamă Lotty.

Mătuşa Lotty îi spusese că era acasă când

s-a născut Anita.

3: O poţi vedea?

A: Dacă îmi dă voalul de pe faţă, am să o

văd.

Exista o credinţă populară că bebeluşul născut cu placenta pe faţă, va avea abilităţi psihice.

A: Sunt un bebeluş frumos, dar sunt roşie.

3: Va dura cam două zile până dispare culoarea roşie.

A: Voi trece din nou prin toate astea.

3: îţi aminteşti de... Carol?

A: Am cunoscut-o cândva, în trecut. A făcut multe lucruri greşite. Lucruri greşite. De data asta trebuie să am grijă şi să nu mai fac lucruri greşite. Dacă mă căsătoresc, trebuie să rămân căsătorită. Nu am să mai fug, oricât de mult mi-aş dori asta. Cred că de asta a trebuit să mă întorc.

3: Mama ta ţi-a dat un nume?

A: Mama vrea să îmi dea un nume, dar tata nu o lasă. Tata spune că ea nu m- a dorit niciodată, aşa că nu are dreptul să îmi dea un nume.
3: Tatăl tău are să îţi dea el un nume?
A: Cred că el va urma sfatul mătuşii, care spune că Anita este un nume frumos. E un nume exotic şi poate că într-o zi am să fiu faimoasă şi am să fac ceva care se potriveşte cu un astfel de nume. Mama detestă numele ăsta, dar mie nu îmi pasă. Tata i-a dat doctorului acest nume, care a fost deja înregistrat... M-au numit şi Jane. Anita-Jane. (Cu un ton misterios). Jane este un nume la fel cu Carol... Eu altă dată am mai fost Jane.
Spuse asta în şoaptă, ca şi cum ar fi fost un secret ştiut numai de ea.
3: Cum adică ai mai fost 3ane?
A: Cu multă vreme în urmă, am fost Jane. Şi ştii ce e nostim? Mama a crezut că a

învins în cearta privitoare la numele meu, dar de fapt nu a învins. Credea că voi fi botezată după mama ei Jane, dar eu am mai fost Jane. Oricum eram Jane.
Această sesiune care ne-a arătat moartea lui June şi renaşterea ei ca Anita, a durat două ore emoţionante şi captivante. Eram epuizaţi şi trebuia să facem o pauză. Dar iată că pacienta noastră ne spune că mai avem lucruri noi de explorat! Se pare că a mai existat o personalitate numită Jane! Explorasem destul pentru o singură sesiune, acum aveam nevoie să aprofundăm ce am aflat. Ne vom ocupa de Jane altă dată.

CAPITOLUL 6 *Facem cunoştinţă cu Jane*

Cuvintele misterioase şi incitante ale Anitei de la sfârşitul sesiunii trecute ne-au sugerat că mai erau multe mistere de explorat. Se pare că scrijelisem numai suprafaţa. Era ca şi cum am fi ţinut un vierme deasupra apei, aşteptând să muşte un peşte. Dar acel peşte eram chiar noi. Eram prinşi. Cine a fost Jane ? A existat oare o Jane?
în această sesiune vom încerca să descoperim acest lucru. Dar Johnny trebuia să fie foarte atent cum îşi formulează întrebările, ca să nu influenţeze pacienta. El a încercat întotdeauna să o lase pe Anita să îşi spună povestea cu propriile ei cuvinte. Acum a dus-o prin regresie înapoi într-un timp anterior naşterii lui June-Carol.
3: Voi număra până la 5, apoi vei merge înapoi în anul 1870. Spune-mi, ce faci ?

A: Doar plutesc. ***3: Pluteşti? Este cald?***

A: Este exact cum trebuie.
Noi descoperisem deja că atunci când spunea că nu îi este nici cald şi nici frig, se afla de obicei în lumea spiritelor. Această stare va fi explorată mai amănunţit în alt capitol.
3: Spune-mi, vezi ceva ?

A: Văd unde am trăit eu. în casa cea mare

care a ars, în Tennessee. *J: în ce oraş este*

asta ? **A: Memphis.**

J: Cum a ars casa cea mare? **A:**

Soldaţii au ars-o.

J: De ce au făcut asta ?

A: Nu ştiu. Era război. Eu nu mai eram

acolo când au ars-o. Doar îi priveam. Deoarece ea era în mod evident un spirit, Johnny s-a hotărât să o trimită înapoi în trecut, ca să poată afla mai multe despre această viaţă. A dus-o în anul 1860 şi a întrebat-o:

J: Unde eşti?

A: Sunt în casa mea.

J: Şi unde este casa ta?

Vocea Anitei se schimbase. Avea acum un

accent din Sud. A: Casa mea este la

Memphis. *J: Şi care este numele tău ?* **A:**

Numele meu este Jane.
Deci aceasta era Jane, cea pe care o menţionase Anita după moartea lui June-Carol.

J: Care este numele tău de familie, Jane?

A: Numele meu este Jane Rockfort.
J: Câţi ani ai?

A: Voi împlini 18 ani în curând. *J: Eşti*

căsătorită?
A: încă nu. Sunt logodită cu fiul unui vecin. Numele său este Gerald Allbee. (Alby?)

J: Şi îţi place Gerald? A: îl iubesc foarte mult. *J: Când o să vă căsătoriţi?* A: în vara care urmează. *J: Acum mergi la şcoală ?* A: O nu, am fost deja la şcoală. Am mers timp de câţiva ani la acea şcoală, ca să învăţ cum să fiu o doamnă.

J: Ai fost şi la universitate?

A: Nu. Am fost la o şcoală pentru femei, lângă Saint-Louis. ***J: Care este numele acestei şcoli?***

Johnny căuta lucruri pe care să le poată verifica.

A: Era... era Whittley. Whitley? Ciudat că îmi amintesc asta, doar a trecut atâta timp. îmi era dor de casă. Era mult mai frig acolo, ştii. Şi îmi era dor de mama. Mai târziu am scris la Societatea Istorică din Missouri şi am întrebat dacă îmi puteau oferi informaţii despre o şcoală cu acest nume. Iată răspunsul lor: „Am găsit în lista de şcoli şi seminarii private din 1859, numele Elisabeth Whiting pe Locust Street numerele 4 şi 5”. De asemenea ziarul Missouri Republican din 1 septembrie 1860 are pe prima pagină o reclamă care sună
aşa: „Doamna Jewett, succesoare a doamnei Whiting, va începe a doua sesiune anuală a şcolii ei luni, pe 3 septembrie”.
Dacă era sau nu aceeaşi şcoală la care a mers Jane nu ştim, dar asemănarea numelor şi corespondenţa datelor pare

semnificativă. în anul 1860 când şcoala a trecut în mâinile altei directoare, ea deja absolvise studiile şi se întorsese acasă la Memphis.
Johnny a încercat să obţină şi informaţii istorice, pentru că noi ştiam că această dată era dinainte de începutul Războiului Civil.
3: Poţi să îmi spui cine este acum preşedinte?
A: A fost o mare dezbatere despre cine are să fie preşedinte, dacă va fi Lincoln. Dar el nu va rămâne preşedinte.

3: Totuşi cine este acum preşedinte?

A: Nu îl cunosc. (James Buchanan)

3: Dar omul acesta, Lincoln, va deveni

preşedinte?

A: Tata spune că nu se poate aşa ceva. Că este ceva intolerabil. Lincoln nu ştie nimic despre viaţa noastră şi nu înţelege Sudul. Nu putem să îl lăsăm să devină preşedinte. Sunt o mulţime de discuţii şi argumentări pe care nu ai cum să nu le auzi. Mie nu îmi plac discuţiile astea, mai ales că se vorbeşte despre război.
3: Va fi război?
A: Este posibil să fie dacă este ales Lincoln, pentru că aşa ceva este intolerabil.
3: Şi tu ai 18 ani?
A: Da, domnule.
3: Iar casa ta este la Memphis, în Tennessee? Cât de mare este casa?
A: Este o casă mare, ai putea spune, pentru regiunea asta. Cred că are 14 sau 15 camere şi mai multe verande.

3: Casa ta se află la Memphis?

A: Este la marginea oraşului, pe strada

Gately.

3: Ai fraţi şi surori?

A: Da, am o soră mai mare care este deja măritată şi un frate, doar cu un an mai mic.

în acest moment, Johnny s-a gândit că ar fi interesant să vadă dacă Jane îşi putea scrie numele. Experimentul a funcţionat la fel ca înainte, când i-am cerut lui Carol să îşi scrie numele, iar ea l-a scris cu litere de tipar. Aşa că am pus-o pe Anita să deschidă ochii şi i-am dat un creion şi hârtie. întotdeauna părea dificil pentru Anita să îşi deschidă ochii într-o astfel de situaţie, pentru că era ca într-un somn profund. Chiar şi cu ochii deschişi, avea o privire sticloasă. Anita/Jane a scris cu o

caligrafie frumoasă şi înflorită şi cu litere mari: DOMNIŞOARA JANE ROCKFORT. Scrisul ei nu semăna deloc cu scrisul obişnuit al Anitei.
3: Ce scris frumos! Unde ai învăţat să scrii aşa, la şcoala pentru pregătirea doamnelor?
A: Trebuie să exersezi şi să exersezi, dacă vrei să scrii frumos.
în timp ce încerca să se gândească şi la alte întrebări, Johnny s-a hotărât să afle mai întâi cum arăta Jane.

3: Ce culoare are părul tău? a întrebat el.

A: Blond.

3: Şi cum arăţi?Eşti slabă?

A: Am o talie de 46 de centimetri. Sigur

că sunt strânsă puţin de corset...

Ce afirmaţie ciudată pentru persoana supraponderală care stătea pe fotoliu în faţa noastră!

J: Cu ce eşti îmbrăcată?

A: Port o rochie albastră.

J: Are o fustă plină?

A: Am crinolină sub fustă.

J: A, da... Ai multe jupoane?

A: De obicei port patru jupoane.

J: Patru? Şi ce fel de încălţări porţi?

A: Am nişte sandale micuţe cu o cureluşă

peste laba piciorului. *J: Şi părul tău cum*

arată?
A: Mammy îl aranjează. Dădaca mea îl piaptănă peste cap şi este ondulat. Poţi să vezi buclele de la spate. Vezi?

Anita îşi întoarse capul şi îşi mângâie

părul la spate.

J: Mammy? Ai mulţi servitori ? Mammy e

servitoarea neagră?

A: Toată lumea are mulţi negri.

J: Cum îl cheamă pe tatăl tău?

A: Moşierul Rockfort.

J: Şi mama ta?

A: Numele mamei mele? Şi pe ea o

cheamă tot Jane.

Iată că apăruse a doua personalitate, o tânără frumoasă din sud, diferită de tânăra cu părul scurt din anii 1920 din Chicago, cum diferă noaptea de zi. Iar cele două nu semănau deloc cu Anita. Povestea lui Jane Rockfort va ieşi la lumină pe parcursul a mai multe sesiuni, pe care le voi aşeza iarăşi în ordine cronologică, pentru a uşura lectura. Primul nostru contact cu Jane s-a produs în anul 1850.

3: Ce faci?

A: Mă joc cu păpuşile. (Vorbeşte iarăşi cu accent din Sud). E îngrozitor de cald afară.

3: Trebuie să fie vară... **A: O, da.** Johnny a întrebat-o iar cum o cheamă şi unde locuieşte, pentru a verifica dacă vorbeam din nou cu Jane.

A: Locuiesc pe strada Gately, într-o casă

mare şi albă. J: Câţi ani ai, Jane?

A: Am 8 ani. Ziua mea de naştere a fost

primăvara. ***3: Ai avut o petrecere de***

ziua ta? **A: Doar familia.**

3: Ai primit multe cadouri frumoase?

A: întotdeauna primesc cadouri. Am un inel frumos, haine noi, am păpuşa asta cu care mă joc.

3: Da, e frumoasă. Tu mergi la şcoală? A:

Vine o doamnă acasă. *3: Deci ai o*

guvernantă.
A: O ce?

3: Nu i se spune guvernantă sau tutore?

Tu cum îi spui? A: (Inocentă) Eu îi spun

domnişoara White. *3: Domnişoara White ?*

Nu îi spui doamna profesoară? A: O, ea

este profesoara mea.
Mi se părea ciudat de fiecare dată când Anita nu cunoştea înţelesul unui cuvânt

uzual, atunci când o duceam prin regresie în alte vieţi. Acestea erau cuvinte pe care mintea ei conştientă le cunoştea cu certitudine. Acest lucru s- a mai întâmplat de multe ori. Uneori când trebuie să explici înţelesul unui cuvânt, acest lucru devine complicat. îţi dă sentimentul ciudat că eşti pus cu adevărat în contact cu o persoană dintr-o altă perioadă istorică.

Apoi am contactat-o din nou pe Jane, la

vârsta de 15 ani.

3: Ce vezi?

A: Curtea. Are să se înverzească, dar încă

nu e verde. ***3: Unde locuieşti, 3ane?***

A: în casa mamei şi a tatei. *3: Asta este casa cea mare şi albă?* A: Este foarte mare. *3: în ce oraş te afli ?*

A: Casa e puţin în afara oraşului Memphis. *3: Cum mergi în oraş ?* A: Cu trăsura.

3: Drumul e lung ? **A: Nu, nu este departe.**

3: Mergi de multe ori în oraş? **A: Ori de câte ori am ocazia.**

3: Ce vârstă ai, 3ane? A: Chiar trebuie să

întrebi asta? *3: Mă întrebam...* **A: Am 15**

ani. *3: Mergi la şcoală?*
A: Da, merg. Dar acum sunt acasă. Anul acesta voi pleca de aici. Am să plec pentru trei ani, la şcoală. S-ar putea să dureze şi mai mult această plecare.

3: Şi unde urmează să mergi?

A: Lângă Saint-Louis.

3: Asta este în nord?
A: Da, o să mă ducă tata. Vom călători cu vaporul. Vapoarele plutesc acolo tot timpul. Poţi să călătoreşti chiar mai departe, dacă vrei.

3: Ai mai călătorit cu vaporul pe fluviu?

A: Am mers doar în port, de unde am

privit la vapoare.

3: Dar nu ai mers deloc cu vaporul?

A: încă nu.

3: Cred că va fi distractiv.
A: îmi e cam teamă, dar sunt sigură că va fi distractiv.
3: Nu are de ce să îţi fie teamă. Ştii să înoţi? (în viaţa aceasta, Anita este instructor de înot.) Nu ai învăţat niciodată să înoţi?
A: Nu.
3: Ştii, faci precum peştii. Ei se distrează în apă atunci când înoată. Trebuie să te comporţi la fel ca ei.
A: Şi ce să fac cu braţele?

3: Trebuie să îţi foloseşti braţele la fel cum peştele îşi foloseşte aripioarele. Poţi?
A: Presupun că da.
3: Şi ai văzut vaporaşul cât de mare este?
A: E foarte mare. Are trei etaje. Şi tata spune că mai este un nivel sub punte, adică sub apă.
3: Care este numele vaporului?
A: Sunt mai multe vapoare, care vin şi pleacă din Memphis. Nu ştiu cu care voi călători.

3: Credeam că deja ai făcut rezervări.

A: Dar mai durează până începe şcoala!

3: Mama şi tata vor veni cu tine, când te

instalezi la şcoală?

A: Cred că are să vină numai tata. El se

ocupă de astfel de lucruri.

3: Spuneai că şcoala este lângă Saint-

Louis? Nu este în Saint-Louis?

A: Nu este în oraş. Este în afara lui şi acolo te învaţă să călăreşti şi tot felul de alte lucruri de acest fel.

J: Are să fie distractiv.

A: Şi putem să mergem în oraş uneori, să facem diverse lucruri. Nu e atât de departe încât să nu poţi merge. Tata a spus că este doar puţin mai departe de oraş decât este casa noastră.

J: Şi ai propriul tău cal, aici acasă?

Călăreşti?

A: Da, uneori. Nu sunt foarte pricepută,

dar îmi place.

J: Deci ştii deja cum să călăreşti. Cred că

alte fete de la şcoală nu ştiu asta.

A: Probabil că nu, dacă nu trăiesc la o plantaţie. Unele sunt fete de la oraş. Ele nu trăiesc aşa cum trăim noi. Dar eu aş vrea să învăţ să călăresc ca tata.

J: El este un bun călăreţ?

A: Da, poate să stea în şa altfel decât noi. Am merge mai repede dacă am avea picioarele puse peste cal.

J: Tu nu călăreşti aşa?

A: Nu, şaua lui e diferită. Eu cred că aş cădea. Dar tata spune că nimeni nu cade. Poţi să îţi pui picioarele în scări, asta te ajută să te ţii pe şa. Eu mă ţin strâns şi tata spune că trag prea tare de frâie. Asta

enervează calul. Trebuie să fii delicat cu gura lui. Dacă tragi prea tare înapoi, poţi să îi răneşti gura şi să strici un cal bun. Se pare că ea se referea la a călări pe o parte pe o şa specială, pentru doamne. O situaţie neobişnuită a apărut când ne-am întors în anul 1860 şi am întrebat- o pe Anita:

J: Ce faci?

A: (Pauză) Nimic. ***J: Este cald?***

El se gândea că ea se întorsese deja în

lumea spiritelor, deşi era improbabil să

se fi întâmplat în acel an. ***3: Este frig?*** **A:**

Nu.

3: *Este o temperatură potrivită?* **A: E**

confortabil. ***3: Ce vezi?***

A: Sunt mai multe ferme în jurul meu. ***3:***

Unde te afli?

A: Mă odihnesc acum. Pot să fac asta. Este plăcut să fac asta. Curând am să mă trezesc.

Deci asta era. Ea dormea. **A: Sunt nişte**

locuri minunate ***3: Şi toate sunt***

frumoase şi verzi?

A: (Dă din cap afirmativ). Totul este frumos primăvara. (Pauză) Am auzit că lucrurile sunt diferite în alte locuri, dar eu cred că totul e la fel ca aici. Dar aş vrea să călătoresc, să văd dacă este aşa.

3: La ce te referi atunci când vorbeşti despre alte locuri?
A: Se spune că dacă traversezi fluviul şi mergi spre nord, ajungi la munţi şi vezi alte locuri. Sunt preerii unde oamenii nu plantează atât de multe ca pe la noi. Există alte locuri uscate, lipsite de apă. Şi locuri unde temperatura este aceeaşi tot anul. Uneori poţi să mergi departe spre vest sau departe spre nord, unde este frig iarna şi pământul este acoperit cu zăpadă mai înaltă decât un stat de om. Nu pot să îmi imaginez aşa ceva. Eu cred că sunt doar ferme peste tot. Şi toate astea sunt doar poveşti.
J: Te vei trezi curând, Jane?
A: Trebuie să dorm. în fiecare după amiază trebuie să ne întindem şi să ne odihnim. Aşa fac doamnele. Dar eu mă întind şi visez cu ochii deschişi cum arată

totul şi uneori mă uit la tufele de iasomie, sau doar visez.

J: Câţi ani ai, Jane?

A: Am 18 ani.

J: Şi locuieşti la Memphis, pe unde trece

un fluviu mare? A: Da.

J: Locuieşti lângă fluviu?
A: Nu chiar lângă el. Oamenii care locuiesc aproape de fluviu sunt uneori inundaţi. De asta noi am construit casa ceva mai departe. Casa asta e aici de multă vreme. Tatăl tatălui meu a construit-o acolo unde a dorit el.
J: Deci el s-a gândit să o construiască acolo unde nu va fi atinsă de inundaţii...

A: Da. Pe noi nu ne inundă niciodată, pentru că ne aflăm pe un teren înalt. Suntem în siguranţă aici.
J: Asta este bine. Pentru tatăl tău lucrează mulţi angajaţi?
A: Vrei să spui albi? Doar supraveghetorul este alb şi doamna care coase pentru mama. Dar avem foarte mulţi sclavi.

J: Ştii câţi sclavi are tatăl tău?

A: Peste 50 de familii de sclavi.

J: E un număr mare.

A: Da, dar este mult de muncă, pentru că

avem mult teren.

3: Este mult bumbac de cules? A: Da,

cultivăm foarte mult bumbac. *3: Ce*

altceva mai cultivaţi pe plantaţie?
A: Tata vrea să avem o grădină, ca să fie totul proaspăt. Pregătim de multe ori mâncarea cu produse din grădina noastră.

3: Ai grădina ta proprie?

A: Este grădina casei.

3: Dar nu ai una care să fie numai a ta.

Lucrezi în grădină? Se gândea la biata

Carol care lucra la fermă.

A: (Şocată) Aş face pistrui peste tot şi m-aş pârli ca o negresă. Eu nu ies la soare. Mă dau cu lapte bătut pe mâini.
Ce deosebire faţă de Carol!
3: De ce te dai cu lapte bătut pe mâini?
A: Pentru că mă ajută să le păstrez albe. Mă dau cu lapte pe faţă şi pe mâini, ca să scap de pistruii care apar de la soare. Sukey îmi spune mereu să port pălăria şi mănuşile atunci când ies afară. Uneori e atât de cald încât îmi vine să le scot, dar este important ca o doamnă să arate bine. Să fie albă şi frumoasă.

3: Cine este Sukey?

A: O, este Mammy a mea, dădaca mea

negresă. *3: Şi unde locuiesc toţi sclavii ?*
A: Locuiesc în secţiunea lor de pe plantaţie. Sukey stă în casă. Ea plânge şi

protestează dacă încearcă cineva să o scoată din casă. Are coliba ei, dar vrea să stea cu mine. Suntem împreună de când mi-a fost dădacă şi m-a alăptat. E distrusă dacă nu sunt cu ea, aşa că tata a lăsat-o să stea în cămăruţa de lângă mine.

3: în felul ăsta poate să fie alături de tine

mereu. Tu ai prieteni băieţi? A: Am câţiva.

3: Şi crezi că te vei căsători în curând? A:

Da, am să mă căsătoresc. *3: Când se va*

întâmpla asta?

A: Nu va mai dura mult până atunci. Dar îmi place să vorbesc şi să dansez şi cu ceilalţi băieţi.
3: Când te vei căsători nu o să mai poţi vorbi cu alţi băieţi?

A: Nu se cuvine. Nu e potrivit ca o doamnă să se comporte astfel. Vreau să explorez asta înainte de căsătorie.

3: Şi cu cine te vei căsători ?

A: Mă voi căsători cu Gerald. Acest lucru

a fost stabilit cu mult timp în urmă. *3:*

Când aţi făcut această înţelegere?
A: Când am împlinit 16 ani. Atunci s-a stabilit. Nu am cerut asta, dar pe el l- aş fi ales oricum.

3: Se pare că îl placi cu adevărat pe

Gerald. **A: O, da!**

3: Pare a fi un băiat bun.

A: Da, îmi place, este un băiat drăguţ. E foarte chipeş. *3: Locuieşte în apropiere?*
A: Da, chiar lângă noi. Ne vom construi casa aici, între cele două case ale părinţilor noştri. într-o zi casa părinţilor va fi a mea şi într-o zi, terenul lui îi va aparţine. Iar casa noastră va fi construită chiar la mijloc.
J: Şi veţi uni cele două proprietăţi...
A: Da. îmi place mult casa în care locuiesc, dar vreau să am propria mea casă.
J: Crezi că Sukey te va urma după ce te căsătoreşti? Va locui în casa ta?
A: Da, va sta cu mine.Altfel se va îmbolnăvi şi va muri de dor. Tata mi-a spus că pot să o iau cu mine, dar mama a spus să o iau pe Missy.
J: Cine este Missy?

A: Sukey este bunica ei. Missy e micuţă, dar ne poate ajuta în casă. Vom mai lua şi alţi sclavi din casa părinţilor mei. Vom avea nevoie de ei dacă vom planta. Cred că Gerald va mai lucra o vreme cu tatăl lui.

J: Au şi ai Iui o plantaţie mare?

A: Mult mai mare decât a noastră. E cu

adevărat mare. *J: Şi când veţi face nunta?*

A: Anul viitor.

Johnny s-a hotărât să o ducă la data nunţii

ei, în anul următor. *J: Te vei căsători la*

biserică?

A: Mă voi căsători chiar aici în casă. Trebuie să fac exerciţii pentru coborâtul scărilor.
J: Va fi o nuntă mare?
A: Da, toată lumea va veni la nunta mea.

3: în care zi este fixată nunta?

A: în prima zi din august.

3: Ce an este?

A: Este anul 1861.

3: Cine este preşedinte?

A: Abraham Lincoln.

3: De câtă vreme este preşedinte?
A: Nu este de multă vreme, şi au fost multe dezbateri pe tema asta. Noi am fi

vrut să îl alegem pe Jefferson Davis ca preşedinte.

3: Ar fi fost un preşedinte bun?

A: Este un adevărat gentleman din Sud.

(Pauză).

3: Cât de curând te vei căsători?

A: Ne vom căsători când se întoarce Gerald acasă. S-a dus la Miliţie să verifice ceva. Cred că s-a înrolat în Miliţie. L-am aşteptat până când a terminat şcoala, iar acum se pare că s-a înrolat. Se întoarce mâine.

3: Cei de la Miliţie l-au chemat?

A: Da. A primit o scrisoare. Toţi

gentlemanii onorabili au primit.

3: Aţi pregătit totul pentru nuntă? Casa

este pregătită?
A: Au făcut o mulţime de prăjituri. Au tot copt şi iar copt. Avem foarte mulţi invitaţi, care vor sta aici două zile. Nunta va dura două zile.
3: Va fi pe 1 august?

A: Da, corect.

3: Deci pe trei august vă căsătoriţi

oficial? Cine va oficia ceremonia? A:

Reverendul Jones. *3: Care este religia ta?*

A: Suntem episcopalieni.

Johnny a dus apoi pacienta înainte pe 3 august, în ziua nunţii ei. A: Merg pe un coridor şi apoi cobor sărbătoreşte scările, în casa mea. *3: Se aude muzică?*

A: Este o muzică minunată, iar eu sunt atât de fericită!
Era cu adevărat foarte fericită. Se simţea clar emoţia din vocea ei entuziasmată.

3: îl vezi pe Gerald cum te aşteaptă? **A:**

Da este blond şi foarte frumos.

3: Poartă uniformă?

A: Da, dar el mi-a spus că nu va dura multă vreme.

3: Ce fel de uniformă poartă?

A: Este o uniformă gri, cu butoni de alamă.

Asta era culoarea uniformelor din Confederaţia Sudului.

3: Şi unde o să văpetreceţi luna de miere?

A: Vom coborî pe fluviu, cu un vapor.

3: Adică mergeţi spre sud?

A: Da. Nu aş merge niciodată spre nord,

la yancheii aceia. 3: Unde veţi merge?

A: Nu ştiu. Gerald vrea să îmi facă o

surpriză.
3: Bine. înaintăm în viitor. 3ane, deja eşti căsătorită. Suntem pe 4 august. Unde te afli?

A: Sunt pe un vapor şi mă uit la apă.

Călătorim la New Orleans. *3: Ai mai fost*

vreodată la New Orleans? A: Nu.

3: Şi crezi ca are să îţi placă ?

A: Toată lumea spune că are să îmi placă.

3: Pe ce fel de vapor te afli?

A: E un vapor cu nişte roţi mari...

3: Un vapor cu roată cu zbaturi.

A: Da, cred că aşa îi spune.

3: Sunt mulţi oameni pe vas?

A: Da, sunt câţiva.

3: Te-ai întâlnit cu ei?

A: Nu, noi stăm mai mult singuri.

Normal, doar erau în luna de miere.

3: Şi unde este soţul tău?

A: A primit un mesaj când ne-am oprit în

dimineaţa asta, şi acum vorbeşte cu

căpitanul vasului.
J: Ai spus că soţul tău este în Miliţie?
A: Da, este locotenent. A venit un mesaj pentru el când ne-am oprit într-un oraş, în dimineaţa asta foarte devreme.
J: Gerald ţi-a spus care era mesajul?
A: A spus să nu mă îngrijorez, dar trebuie să ne întoarcem acasă imediat, pentru că s-ar putea să fie nevoie de el.

J: Dar mai mergeţi la New Orleans?

A: Vreau atât de mult să merg la New

Orleans. Nu vreau să mă întorc acasă.

J: Bine. înaintăm până pe 6 august.

Număr până la 3 şi te vei găsi acolo.
Când Johnny a terminat de numărat, tot corpul Anitei a început să tremure ca şi când ea ar fi plâns, iar în timp ce vorbea se vedea cum plânge.

J: Unde eşti acum, Jane?

A: Sunt acasă.

J: Şi ce faci acasă ?
A: Gerald a plecat. Va începe un război, un război urât. A trebuit să plece. A plecat cu Miliţia în capitala statului (are o voce nefericită).
J: Nu a spus când se va întoarce?

A: Au să îi pună la punct pe afurisiţii de yanchei. Abia după aceea se va întoarce, spuse ea furioasă.
Ca să iasă din această situaţie deprimantă, Johnny o duce înainte pe 15 septembrie şi întreabă:
J: Ce faci acum ?
A: (Foarte deprimată) Aştept. Doar aştept..

3: Ai veşti de la Gerald?

A: Nu. A început războiul. Am primit

veşti, dar nu prea multe. *3: Când a*

început războiul? A: A început în luna

iunie. *3: O, a început înainte să vă*

căsătoriţi!

După ce am căutat prin enciclopedii ca să aflăm exact când a început Războiul Civil, am găsit mai multe inconsecvenţe surprinzătoare. Primele state s-au separat de Uniune în ianuarie 1861 şi primele bătălii mari s-au dat în luna aprilie a acelui an. Atunci se pare că Jane a greşit atunci când a spus că războiul a început în iunie... Dar oare chiar a greşit? Ne-am hotărât să mai facem cercetări. Am cercetat istoria statului Tennessee şi am descoperit că acesta a votat să nu se separe de Uniune odată cu celelalte state rebele. A aşteptat până a început războiul cu adevărat, când aveau loc lupte. A fost ultimul stat care s-a separat de Uniune şi s-a unit cu celelalte state din Sud, în iunie 1861. Deci Jane a avut dreptate! în ceea ce o privea, războiul a început în luna aceea. De asemenea pe vremea aceea când comunicarea era mai lentă decât în

zilele noastre, nu era ceva ieşit din comun ca ştirile să călătorească mai încet. Se pare că Gerald ştia că s-a întâmplat ceva, dar nu a vrut să îşi sperie tânăra soţie vorbindu-i despre război, în luna de miere.

3: Ce fel de zi este astăzi, 3ane?

A: (Deprimată) Plouă, plouă şi iar plouă.

3: Unde eşti?

A: Stau cu mama.

3: Şi tatăl tău unde este?

A: Este aici. Aşteaptă şi tot aşteaptă. Tata îmi spune în fiecare zi că nu mai durează mult.

Johnny s-a gândit atunci la relaţia ei cu părinţii din viaţa lui June/Carol şi din viaţa prezentă.
3: îţi iubeşti mama şi tatăl ?
A: Foarte mult. Sunt foarte buni cu mine.
3: 3ane, voi număra până la 5 şi vei merge pe 1 decembrie. (Numără). Ce faci ?

A: Plutesc.

Asta a fost o surpriză. De obicei asta

însemna că se afla în lumea spiritelor. *3:*

Unde pluteşti?
A: Doar stau aici. Aştept să văd dacă Gerald se va întoarce. A plecat de doi ani.

3: (Mirat) în ce an suntem ? A: Ne aflăm

în anul 1863.

Se pare că Jane sărise mai departe în viitor decât i-a cerut Johnny. ***3: Ai murit?*** A: De pneumonie. Au spus că am murit de pneumonie. J: Din cauză ca vremea era aşa de ploioasă? A: Nu am mai mâncat. *3: Când ai murit?*
A: Acum vreo două-trei luni. Timpul nu mai înseamnă mare lucru pentru mine. Estimând momentul morţii ei prin septembrie, Johnny s-a întors în luna aceea. ***3: Ce faci?*** **A: Plutesc.** ***3: Şi ce vezi?***
A: Văd o mulţime de spirite. îi întreb despre Gerald, dar nimeni nu l-a văzut.

Trebuie să fie undeva. Caut peste tot, dar nici un spirit nu l-a văzut.
3: Probabil că îl văd numai dacă moare.
A: Da, trebuie să fii mort ca să fii văzut de spirite. Am căutat şi am tot căutat, dar cred că este prizonier pe undeva. Am acest sentiment.

3: Ştii unde este?

A: Da, este în nord. Vreau să merg să îl

caut. *3: Şi de ce nu poţi să mergi?*
A: Detest să merg acolo. îi urăsc pe acei oameni. Ei nu ştiu că nu au dreptate şi că greşesc. Iar eu îi urăsc pentru ceea ce fac.

Johnny a dus-o înapoi în timp cu o lună.

3: Este 1 august. Ce faci ?

A: (Cu o voce slăbită şi moale) Nu mă simt bine.

3: Unde eşti?

A: Stau în pat.

3: Şi ai febră?

A: Da, cred că da.

J: Ai mâncat?

A: Nu pot să mănânc. îmi vine să vomit atunci când mănânc. *J: Te-a consultat un doctor?*

A: Doctorii sunt ocupaţi cu răniţii din război. A venit unul odată şi mi-a dat nişte medicamente. Sukey a rămas lângă mine.

J: Sukey stă cu tine?

A: Da, în fiecare zi. Doarme lângă patul

meu. Eu am febră şi îmi este frig. *J: Ai*

mai primit veşti de la Gerald?

A: Da, am mai primit o scrisoare luna

trecută. Dar scrisorile nu vin prea des.

J: Unde este Gerald? îţi scrie despre asta

în scrisoare?
A: El era la luptă. Scrisoarea a venit de undeva din nord. I-a dat-o cuiva care

venea acasă şi persoana aceea mi-au adus-o mie.

J: Luptă în nord?

A: Da, e pe linia frontului la Maryland.

J: Asta e la mare depărtare.

A: Aş vrea să vină acasă.

J: Ce mai fac mama şi tatăl tău?

A: Tatăl meu a murit.

J: Din ce cauză a murit tatăl tău?

A: Nu ştiu. A fost bolnav o săptămână şi

apoi a murit.

J: Şi mama ta cum se simte?

A: E foarte slăbită şi îndurerată, plânge

foarte mult.

Johnny a dus-o pe 10 august şi a întrebat-

o ce făcea atunci.

A: Plutesc şi mă uit în jur.

3: Şi ce vezi?

A: îl văd pe tatăl meu.

3: Unde te afli?

A: Mă aflu aproape de casă, lângă cimitir.
El a spus că mama va fi cu noi în curând,
„foarte curând”, spunea el.
3: Şi o aştepţi pe mama?

A: Vreau să fac asta, dar vreau să îl văd şi pe Gerald. Tata îmi tot spune să aştept şi să aştept. Dar eu nu mai vreau să aştept.
3: Ştii cum va muri mama ta?
A: Are şi ea febră.
Asta nu părea a fi pneumonie, ci mai curând ceva contagios. Am găsit în arhive că în Sud existase o epidemie de febră galbenă, în perioada aceasta. Dar mă frământa o întrebare. Oare de ce Sukey nu s-a îmbolnăvit, dacă era o boală contagioasă? Doar a fost expusă atunci când a îngrijit-o pe Jane şi probabil şi pe ceilalţi membri ai familiei ei. Apoi am studiat simptomele febrei galbene şi am descoperit că provenea din Africa, unde negrii dezvoltaseră un anumit grad de imunitate naturală faţă de această boală, aşa încât nu o contactau într-o formă atât de gravă ca albii.
Sesiunea a continuat:

3: 3ane, vom merge mai departe în anul 1878. Ce faci?
A: Doar mă mişc şi mă uit. Este frumos. Nu este nici cald nici rece, este doar confortabil.
3: Unde te duci?
A: Am fost la New Orleans să văd cartierul franţuzesc. Nu îl mai văzusem niciodată şi îmi doream să îl văd.

3: Spune-mi, ce vezi când călătoreşti?

A: Casa noastră nu mai este. Au ars-o

yankeii. Au distrus-o complet.

3: De ce au ars-o?

A: Nu ştiu. Era o casă frumoasă.

3: Era o casă frumoasă dar au ars-o ?

A: Se pare că a fost o luptă şi casa a luat

foc.

3: Mai este război?

A: Nu, s-a terminat.

3: L-ai găsit pe Gerald?

A: Am vorbit o dată cu spiritul lui.

3: A murit în război ?

A: Nu s-a mai întors acasă.

3: Despre ce aţi vorbit?

A: Am vorbit despre căsătoria noastră şi despre cât de scurt a fost totul, doar două zile. El mi-a spus să stau aproape şi într-o zi ne vom întâlni din nou.

3: Iar acum ce vei face?

A: Aştept să mi se spună ce să fac.

J: Cine îţi va spune asta?
A: Este vocea asta care îmi spune că nu am nimic de făcut, numai să plutesc. Atâta doar că uneori trebuie să fac anumite lucruri.
3: Ce ai avea de făcut?
A: Uneori încerc să ajut oamenii. Câteodată ei mă ascultă, dar în majoritatea cazurilor nu o fac. Am fost să o văd pe Sukey.

3: Sukey mai trăieşte?

A: Când am văzut-o eu, trăia.

3: Unde trăieşte?

A: A rămas să trăiască în spatele casei. Deşi se spune că negrii au fost eliberaţi, ea a rămas acolo şi a început să cultive legume, ca să aibă ce mânca. Când i-am vorbit nu m-a auzit. Am hotărât să mă arăt ei şi atunci s-a speriat atât de tare, încât a fugit. Dar eu nu am vrut să o sperii. Vroiam doar să îi mulţumesc. Ştiu că ea a încercat să mă ajute.

3: Cum ai lăsat-o pe Sukey să te vadă?

A: Eu pot să fac asta. Dacă este necesar, pot lăsa oamenii să mă vadă. Majoritatea se tem sau se fac că nu mă văd şi spun că li s-a părut, sau că a fost doar un vis. Nu vor să creadă că m-au văzut cu adevărat. Nu înţeleg de ce toată lumea se teme de moarte.

3: Nu ar trebui să se teamă de moarte?

A: Nu.

3: Ce se întâmplă când mori ?

A: întâi îţi este foarte, foarte frig, apoi ai terminat cu asta. Ai plecat. Priveşti în jur şi poţi să vezi oamenii din jurul tău, cei care te-au iubit şi care deja sunt morţi. Ei vin să te întâmpine, ca să nu îţi fie frică.

3: Ai văzut raiul?

A: Nu, n-am mers încă acolo.

3: Dar oamenii care vin să te întâmpine nu ţi-au spus nimic despre asta. A: Mi-au spus că este frumos. ***3: A ajuns careva din ei acolo?***

A: Cred că fata asta a fost, pentru că îmi tot povesteşte despre el. Dar a spus că înainte să mergi acolo, trebuie să înveţi foarte multe lucruri.

3: Vrei să spui – să înveţi lucruri bune şi să faci fapte bune?
A: Trebuie să înveţi cum să fii bun. Nu este destul să fii bun numai pentru că îţi este frică de ce se va întâmpla altminteri. Trebuie să fii bun pentru că vrei să fii aşa. (Se gândeşte o clipă la asta). Şi să faci fapte bune, pentru ca să ajuţi oamenii.

3: Şi fata ţi-a spus cum arată Raiul? A:

Are culori strălucitoare, totul este frumos.

3: Acolo există clădiri?

A: Vezi tu, acolo totul e spirit şi dacă doreşti ceva, pur şi simplu apare imediat. Dacă vrei să fii lângă apă va apărea apa, dacă vrei să fii într-o pădure apare, orice vrei tu să fie, este.
3: Aşa este în rai?
A: Aşa spuneau ei că este.

3: Dar acum că eşti un spirit, dacă vrei să vizitezi New-York-ul mergi acolo şi îl vizitezi?

A: Da. Pluteşti până acolo. Nu durează mult. Câteva minute şi ai ajuns. *3: Bine. Continuă să pluteşti şi spune-mi ce vezi în acest timp.*

A: Mă întorc acum, ca să mă nasc din nou. Am vorbit cu tata despre asta. *3: El ştia că vei fi chemată înapoi?*

A: I-au spus că voi fi chemată în curând. Toată lumea este, de multe ori. Tata mi-a spus să încerc să învăţ tot ce pot şi să mă aştept că va fi diferit, pentru că de fiecare dată este diferit. în felul ăsta învăţăm

totul despre viaţă. Trebuie să fim totul şi să ştim totul.
3: Şi tatăl tău ţi-a spus că te vei naşte în curând?
A: în curând, da. I-am spus după ce am aflat. Iar el mi-a răspuns că ştia, pentru că mă supraveghează. A spus că într-o zi ne vom întâlni din nou pe Pământ sau poate nu, dar eu să nu îmi fac griji. Doar să învăţ cât mai mult. A spus că nu va mai dura mult şi am să fiu iar o fetiţă mică. Iar eu m-am speriat.
3: De ce te-ai speriat?
A: Pentru că mă voi naşte din nou. Ţara asta este întoarsă toată pe dos. Când se va naşte bebeluşul, eu voi fi acest bebeluş.

3: Te uiţi la copilaşul care se va naşte?

A: Da, este încă în pântecul mamei sale.

Se va naşte în curând.

3: Şi când vei deveni acest micuţ? Ai

intrat deja în el?

A: încă nu sunt în el. Mă mai reţine ceva. Vocea îmi spune să merg acum, dar eu o întreb dacă aş putea să mai aştept. Dar la prima respiraţie va trebui să devin copilaşul.

3: Când bebeluşul respiră prima oară?

A: Da, dar eu întreb dacă pot să îl mai caut pe Gerald. Mi se răspunde că atunci când am să fiu bebeluş nu îmi voi mai aminti nimic. Am să fiu pur şi simplu un bebeluş. Apoi când voi redeveni spirit, am să îl caut din nou pe Gerald.

3: Există şi spirite rele în jur?

A: Nu văd nici unul, deşi noi uneori ne înfuriem. *3: Dar nu încercaţi să faceţi rău nimănui?* A: O nu! Dar noi ne supărăm atunci când ei râd. *3: Cine râde?*
A: Oamenii care nu cred atunci când noi le spunem diferite lucruri şi încercăm să îi avertizăm. Ei nu ne ascultă.

3: Dar ei nu pot să te audă, nu-i aşa?

A: Nu. Dar noi vrem din toate puterile să comunicăm cu ei.

3: Există vreo cale ca oamenii să poată să vă audă?

A: Să vrea şi să creadă că pot să o facă. Să se concentreze foarte tare asupra noastră. Dacă ei ne iubesc şi noi îi iubim, atunci ne vor auzi.

3: Ai auzit ceva despre Iad?

A: De asta nu vreau să mă nasc din nou.

Pentru că acolo este iadul. *3: Vrei să spui*

că a te naşte este echivalent cu Iadul? A:

Să fii pe Pământ este Iadul. *3: Cine ţi-a*

spus asta ?

A: Spiritele cu care am vorbit. Pentru că faci diverse lucruri şi te răneşti. Apoi îi răneşti şi pe cei din jur. Faci lucruri rele, atunci când eşti om. Spiritele nu fac asta niciodată. Aşa înveţi. Te doare şi înveţi.

3: Şi bebeluşul ăsta care vei deveni tu,

este încă în pântecele mamei?

A: Nu, se naşte acum. Trebuie să merg la

ea.

3: Bebeluşul respiră acum ?
A: Da.
în acest moment, Anita deveni morocănoasă şi nu mai reacţionă aproape deloc.

3: Unde se naşte copilul?

A: în casa asta. Nu pot să îmi amintesc,

nu pot gândi...

I-a luat mult timp Anitei ca să răspundă.

J: Nu ştii în ce oraş se află casa asta?

A: (încet) Nu ştiu.

3: Ştii ce nume a primit bebeluşul?

A: Nu ştiu.

3: încă nu i-au dat un nume bebeluşului ?
Anita nu mai răspundea, pentru că era deja bebeluşul. Apoi a fost dusă prin regresie la vârsta de 5 ani, iar noi ne-am dat seama că devenise Carol de la fermă şi acum putea vorbi normal.
Când s-a trezit, Anita ne-a relatat un incident ciudat care i s-a întâmplat în viaţa prezentă. Nu a putut niciodată să-l explice în termeni convenţionali, iar acum se întreba dacă avea legătură cu viaţa ei ca Jane.

Aşa cum am mai spus, ea este soţia unui ofiţer din marină, este căsătorită cu un ofiţer de carieră din marină. în zilele de la începutul căsătoriei, el a primit prima sa misiune. Trebuiau să fie transferaţi la Florida, dar au hotărât ca ea să rămână la casa părinţilor ei din Missouri, până ce el va reuşi să găsească o locuinţă. Abia după aceea urma să plece la el. Aceasta urma să fie prima lor separare. Se aflau împreună la părinţii ei şi el trebuia să plece în dimineaţa următoare. Anita a spus că în acea noapte nu a putut să doarmă. S-a plimbat toată noaptea prin cameră, încoace şi încolo, foarte tulburată, gândindu-se că el nu se va mai întoarce niciodată, dacă va pleca atunci. Apoi s-a mustrat pentru astfel de gânduri: „ Ce poate să se întâmple? Acuma nu e război.

Merge doar în Florida”. S-a simţit groaznic toată noaptea aceea, deşi îngrijorarea ei nu avea sens. Dimineaţa s-a hotărât să plece cu el, mai degrabă decât să rămână în urmă şi să îl aştepte. întâmplarea aceasta a uimit-o întotdeauna, până când a făcut paralela cu Jane şi Gerald, din timpul Războiului Civil.

Astfel am dus-o pe Anita în două vieţi diferite trecând prin două morţi şi două naşteri. Oare ce mai zăcea în adâncurile minţii sale subconştiente?

Abia aşteptam să ne întâlnim la sesiunea următoare. Cercetând prin biblioteci în căutarea unor informaţii despre Memphis în timpul Războiului Civil şi sperând că vom descoperi undeva şi numele lui Gerald, am dat peste o carte foarte interesantă intitulată Analele Militare din Tennessee, de John Berrien Lindsley.

Cartea fusese tipărită în 1886, la 20 de ani de la încheierea războiului, şi conţinea o mulţime de informaţii despre Războiul Civil, plus pagini după pagini cu nume şi fotografii ale celor ucişi în război, aranjate în ordine, după regimentele din care făcuseră parte. Potrivit autorului, aceasta este cea mai completă înregistrare publicată vreodată despre locuitorii din Tennessee care au luptat pentru Confederaţie.
Voi cita câteva lucruri povestite în carte, despre Memphis la începutul războiului. „în aprilie 1861 s-a organizat un grup de voluntari în aşteptarea secesiunii. Asta a fost pe vremea bombardării fortului Sumter de pe 12-13 aprilie 1861, eveniment care a declanşat oficial războiul. înainte de asta mai multe state s-au separat de Uniune, dar Tennessee a votat să nu li se alăture. Abia pe 8 iunie

1861 s-a separat şi Tennessee. Pe 11 iunie guvernatorul a emis primul său ordin, prin care a anunţat comandanţii din miliţie să îşi pregătească trupele şi să înceapă pregătirea militară. Pe 15 iunie generalul Pillow şi-a stabilit cartierul general la Memphis, iar Memphis a devenit un mare centru militar. Pe 13 iulie generalul maior Polk a devenit comandantul Departamentului 1 la Memphis. în câteva săptămâni, trupele din serviciul militar au fost adunate şi organizate în regimente, apoi au fost trimise în tabere situate în apropierea oraşului şi la fortul Pillow".
în mod uimitor, asta ne aduce iarăşi în prima parte a lunii august 1861 şi se potriveşte perfect cu relatările lui Jane. Potrivit cărţii, toată vara aceea a fost ocupată cu organizarea regimentelor şi trimiterea oamenilor la luptă. Multe

regimente erau compuse din oameni proveniţi din aceeaşi zonă, dar erau şi câteva regimente cu oameni care proveneau din Memphis. Este interesant de reţinut faptul că Regimentul 5 Confederat era compus aproape în întregime din irlandezi din Memphis. Regimentul 154 Infanterie şi Regimentul 15 Cavalerie, ambele din Tennessee, erau de fapt de la Memphis. O parte semnificativă din regimente au suferit pierderi mari de vieţi omeneşti. Unele au avut la început 1100 de oameni, şi au terminat războiul cu numai 100 de supravieţuitori. Deşi în carte sunt menţionate multe nume, am găsit peste tot note care spuneau că înregistrările sunt incomplete.
înregistrările au fost pierdute în timpul războiului, unele din ele au fost distruse din greşeală, iar în unele cazuri singura

înregistrare rămasă era jurnalul cuiva. O mare parte din carte şi din aceste liste au fost refăcute din memorie şi multe observaţii arată că lipsesc date din cauza erorii umane. De multe ori a fost imposibil să se reconstituie totul corect şi să se dea nume. Cartea a fost scrisă la numai 20 de ani după război. Am fost dezamăgită că nu am găsit menţionat numele lui Gerald Allby, dar în aceste împrejurări ar fi fost un miracol să găseşti ceva. Acurateţea informaţiilor date de Anita privitoare la istoria perioadei respective şi la perioada când a trăit Jane, rămâne însă uimitoare.

Anita se afla într-o stare de transă adâncă şi lui Johnny i-a venit în mod spontan ideea de a o pune să scrie. Aceeaşi idee îi venise şi atunci când micuţa Carolyn făcea exerciţii de scriere, scrijelind cu un băţ pe pământ. Sub impulsul momentului,

Johnny a luat un creion şi o bucată hârtie. A rugat-o să îşi scrie numele cu litere mari de tipar, fără să ştie dacă ea va putea să facă asta. Anita a reuşit cu greu să îşi deschidă ochii şi am fost amândoi surprinşi când a scris cu grijă şi atenţie ceva ce arăta ca mâzgâlelile unui copil. Mai târziu, atunci când Jane povestea cum a fost la şcoala de pregătire pentru doamne de la Saint-Louis, ne-a venit în mod spontan şi natural ideea să o rugăm să îşi scrie numele pentru noi. Pentru că ea folosea un creion, semnătura care a rezultat nu s-a imprimat adânc pe hârtie, fiindcă ea nu a apăsat. Dacă am fi ştiut atunci că vom scrie în curând o carte despre experimentul nostru, am fi pregătit un stilou şi l-am fi avut la noi. Când faci regresii îţi aminteşti lucrurile din trecut foarte bine. Dar, aşa cum am mai spus, în timpul unei regresii nu ştii în

ce perioadă istorică sau în ce ţară va merge pacientul. Noi nu ne gândisem că vom obţine o monstră de caligrafie, în primul rând pentru că puţine femei puteau să scrie, în trecut. Nu se considera că femeile merită să fie educate. Lipsiţi de îndrumare, a trebuit să bâjbâim şi să ne croim treptat propriul drum în cadrul acestui experiment, şi am acţionat în mod spontan de multe ori. Atunci când ideea de a scrie această carte a început să prindă formă şi să se transforme în realitate, am început să mă joc cu ideea de a include în carte nişte mostre de caligrafie. Dar m-am gândit că scrisul nu era apăsat suficient, ca de exemplu mostra de scris a lui Jane, şi din această cauză nu vor putea fi reproduse. Am subestimat atunci tehnicile noi de fotocopiere modernă. Comparând cele două mostre, semnătura lui Jane şi

scrierea normală a Anitei mi s-a părut foarte diferite. Dar noi eram doar nişte profani. M-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă un analist grafolog profesionist ar vedea aceste hârtii. Specialiştii pot să aprecieze personalitatea unui om numai după scris, uneori cu rezultate absolut uimitoare. Analiştii scrisului sunt recunoscuţi şi utilizaţi ca experţi. Grafologia este o ştiinţă exactă care necesită ani de studiu şi este foarte respectată.
Desigur exista şi pericolul ca un astfel de profesionist să ne spună că mostrele au fost scrise de aceeaşi persoană, care încerca să îşi modifice scrisul în mod intenţionat. S-ar putea spune că această interpretare corespunde realităţii. Mostrele au fost, şi în acelaşi timp nu au fost, scrise de către aceeaşi persoană. Depinde din ce perspectivă priveai

lucrurile. Era o situaţie complexă, cu care nu se mai confruntase vreodată un hipnotizator. Nu îmi amintesc nici un caz în care o mostră de caligrafie obţinută prin regresie de la un pacient, să fie analizată ulterior în mod obiectiv de către un expert. Era o idee incitantă şi ne-am gândit că ar fi interesant să vedem ce iese din asta.
Dar unde puteam găsi un analist? Nu vroiam pe cineva care să se joace cu interpretarea scrisului fără simţ de răspundere, ca un fel de hobby. Dacă doream ca povestea noastră să fie credibilă, analiza trebuia făcută de către un expert. într-un oraş mare, găsirea unui analist bun nu ar fi fost o problemă foarte grea. Dar în zona rurală în care locuiam noi, la fel de bine puteam căuta un expert în ştiinţa nucleară! Era ceva imposibil! Aşa încât ideea noastră a rămas în

aşteptare, până am terminat cartea în anul 1980.
Atunci, din întâmplare am auzit de o femeie din Little Rock, Arkansas, care se ocupa cu analiza scrisului. Am verificat şi am aflat că era într-adevăr o expertă. Se numea Sue Gleason şi absolvise studiile la Societatea Internaţională de Grafoanaliză. M-am hotărât să o contactez. Am aflat că lucra de obicei pe baza câtorva pagini de text scris. Oare va obţine informaţii analizând mostrele noastre atât de simple? Aveam doar aceste semnături şi nu aveam cum să mai obţinem altceva. Oare va fi de ajuns?
I-am trimis cele trei mostre şi am rugat-o să analizeze caligrafia şi să vadă dacă îmi putea spune ceva despre oamenii care au scris asta. Nu i-am spus nimic despre sursa documentelor sau despre metoda prin care au fost obţinute. Nu o

cunoşteam pe femeie şi mă temeam să nu ne considere nebuni. De asemenea, am crezut că este mai bine dacă îmi va da primele ei impresii, fără să fie influenţată în vreun fel.

Iată ce a descoperit experta

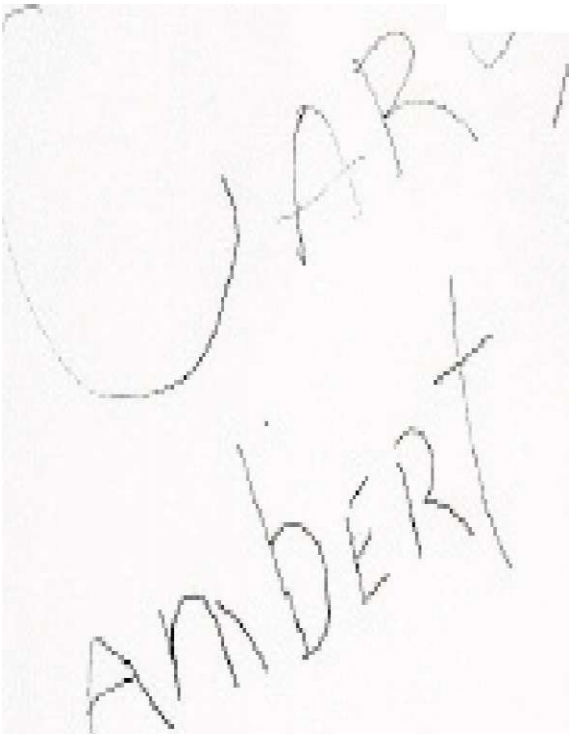

Carolyn Lambert: Scrisul cu litere mari este cel mai greu de analizat Lipsa de formă şi de continuitate a literelor şi modul în care sunt ele generate, demonstrează o lipsă de maturitate a acestei personane. Asta ne face să presupunem că este scrisul unei persoane foarte tinere. Mulţi adulţi scriu cu litere mari, dar această mostră sugerează că a fost scrisă de o persoană care nu a ajuns la maturitate. Este dificil de analizat pentru că până ce persoana nu a ajuns la o vârstă mai mare, nu se formează caracterul său.

în mod evident evident nu avea cum să ne spună multe lucruri despre Carolyn, dar este semnificativ faptul că ea nu a crezut că mostra provenea de la un adult. Carolyn era cu adevărat o persoană foarte

tânără, pentru că atunci când a scris
această mostră, se afla prin regresie
vârsta de 9 ani

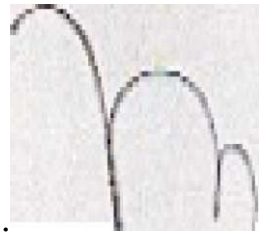

.

. : / /»ïi VW.J J

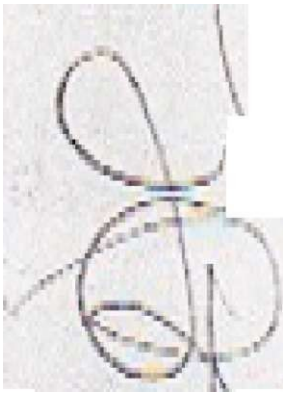

Domnişoara Jane Rockford: Acesta este un stil caligrafic de modă veche, mai ales felul în care este scris cuvântul „Domnişoara”. Este foarte înflorat şi pretenţios. Structura literelor şi înfloriturile ne duc în trecut. Este o persoană cu înclinaţii artistice şi îi place să se prezinte într-un mod care să îi impresioneze pe cei din jur. Vrea să fie

văzută într-un anume fel. Este o persoană introvertită cu un ego puternic, deşi nu este numaidecât egoistă. Este o persoană centrată pe sine, dar în limitele normale. Are numeroase amintiri din trecut, este ataşată de tradiţie şi de trecut. După toate probabilităţile a fost crescută într-un mod foarte strict şi este puţin probabil să se revolte vreodată faţă de poziţia sa în societate. Literele mari dintr-un nume spun cine eşti, iar la ea aceste litere sunt mai mari decât restul scrisului din semnătură, mai ales la numele de familie. Asta arată că este foarte conştientă de „cine este". Numele de familie, locul de unde se trage, tradiţia familiei, sunt foarte importante pentru ea. Se pune un accent puternic pe statutul ei personal şi public. Sentimentele ei personale vin pe locul doi faţă de imaginea publică. Are tendinţa de a prezenta o imagine de sine

bine definită şi puternică. Tradiţia este atât de importantă în viaţa ei, încât sentimentele personale sunt puse mult în umbră. îşi construieşte o mască şi nu permite nimănui să vadă cum este ea cu adevărat.

Doamna Gleason a accentuat poziţia familială a lui Jane atât de mult, încât a făcut-o să pară o snoabă!

Anita. Mostra de caligrafie a Anitei am obţinut-o de pe plicul unei scrisori pe care mi-a trimis-o. Vom respecta dorinţa sa de a rămâne anonimă, şi această mostră nu va apărea în carte. Iată ce a spus experta despre scrisul Anitei: Această persoană are multă înţelegere şi empatie pentru cei din jur. Este sensibilă la sentimentele celorlalţi. Vorbeşte uşor, este extrovertită, vine în întâmpinarea celor din jur, are o minte deschisă şi are dorinţa de a cunoaşte şi înţelege

aspectele mai profunde ale vieţii. Are un simţ al umorului minunat şi vede partea luminoasă a vieţii.

Mai târziu, când i-am spus expertei care a fost sursa semnăturilor şi metoda prin care acestea au fost obţinute, am fost uşurată când am văzut că nu ne consideră nebuni. Este uimitor cât de bine s-a potrivit analiza sa cu ceea ce ştiam noi despre Jane, care a fost crescută într-o familie foarte conservatoare din „Vechiul Sud". Când i-am povestit doamnei Gleason despre Jane şi despre educaţia ei la şcoala de pregătire pentru doamne, ea a spus că asta ar explica cel puţin parţial, de ce Jane scria aşa. Studentele care mergeau la astfel de şcoli proveneau de obicei din familii bogate, şi aceste şcoli le educau să proiecteze înafară o imagine de sine pozitivă. Se punea accent pe prezentarea

de sine şi acest lucru se reflecta în mod firesc, în scrierea lor. Studentele erau învăţate să scrie foarte atent şi exact, se punea accent pe literele mari. Aşa cum a spus Jane, era nevoie de „exerciţiu şi iar exerciţiu, ca să scrii clar”. Doamna Gleason a spus că astăzi sunt mulţi oameni care scriu în acest stil, mai ales cei din generaţia mai în vârstă. Aceşti oameni sunt ataşaţi de trecut şi tradiţie, lucru vizibil şi în caligrafia lui Jane. Doamna Gleason a fost uimită când a aflat că toate mostrele au fost scrise de aceeaşi persoană. A mărturisit că nu ar fi bănuit asta niciodată. Dacă ar fi întrebat-o cineva dacă cele trei monstre au fost scrise de aceeaşi persoană, răspunsul ei ar fi fost că un astfel de lucru era puţin probabil. Scrierile lui Jane şi ale Anitei aparţineau, după părerea ei, la două persoane diferite, cu personalităţi

distincte. Erau atât de diferite încât păreau opuse una faţă de cealaltă. Una era introvertită, cealaltă era extrovertită! Aceste personalităţi nouă ni s-au părut a fi foarte reale, dar acum mai aveam ceva care să le susţină şi să le facă să capete mai multă substanţă. Sub hipnoză, personalitatea Anitei s-a transformat, i s-au schimbat vocea, expresiile şi manierismele, iar scrisul ei de mână a devenit scrisul unei persoane complet diferite.

Este cu adevărat remarcabil faptul că un expert grafolog imparţial a putut să urmărească atât de amănunţit felul de a fi al acestor personaje, aşa cum au apărut ele pentru noi în regresie. Cred că şansele sunt incredibil de mici ca asta să fie o simplă coincidenţă

.CAPITOLUL 7 *Sarah din Boston*

Când a apărut la suprafaţă a treia personalitate, noi intrasem deja într-un soi de tipar. începusem să privim ca pe ceva banal lucrurile inedite, dacă este posibil aşa ceva. Credeam că ştim de acum la ce să ne aşteptăm, pe măsură ce pacienta noastră trecea prin diverse faze din vieţile ei ca Jane şi ca June- Carol, alunecând apoi în viaţa dintre vieţi, pe tărâmul fascinant al spiritului. Dar ne mai aşteptau şi alte surprize, care urmau să ne pună din nou la încercare.

Am început să ne simţim ca şi cum am fi călătorit cu maşina timpului. Era o metodă antrenantă de a afla mai multe

lucruri din domeniul istoriei. Dar chiar atunci când începeam să ne simţim confortabil vorbind cu oameni din trecut, a apărut un nou personaj care ne-a povestit lucruri care ne-au lăsat cu gura căscată.
în acestă sesiune ne-am hotărât să o ducem pe Anita înapoi în diverse vieţi, ca să vedem cât de multe vieţi a trăit şi cât de departe în trecut poate să meargă. Ne-am gândit că vom explora altă dată în profunzime aceste vieţi, dar am primit mai mult decât ne aşteptam, am fost chiar copleşiţi. Totul a început într-un mod destul de nevinovat. Johnny a dus pacienta înapoi prin regresie, în salturi de câte 20-30 de ani. Mergând înapoi în timp, am dat de o altă perioadă în lumea spiritelor, care va fi relatată ulterior. Apoi „am dat de aur” ca să zic aşa, atunci când

Johnny a dus pacienta în anul 1770 şi a întrebat:
J: Ce faci?
A: Sunt la putină, bat laptele ca să fac unt şi lapte acru. (Intonează ca şi cum

ar cânta). Unt, lapte acru... *J: Ţie îţi place*

laptele acru?
A: Nu pot să îl suport. Dar familiei mele îi place untul proaspăt, aşa încât fac asta pentru ei.

J: Care este numele tău?

A: Mă numesc Sarah... Sarah Breadwell

(Fonetic). *J: Ce vârstă ai, Sarah ?* A: Am în

jur de 60 de ani. *J: Eşti măritată?*

A: Bineînţeles că sunt! De când eram o copilă, de la vârsta de 14 ani. *J: Unde locuieşti, Sarah?* A: Locuim în casa construită de noi. *J: îmi închipui că fost o muncă grea.*

A: îmi amintesc cum am muncit din greu la casă. Are duşumeaua ei, podeaua nu e făcută din pământ. E mult mai bine şi frumos aşa. A fost foarte greu când erau copiii mici, să aveam podea din pământ.

J: Câţi copii ai?

A: Am dat naştere la 10, dar am crescut numai doi. *J: Locuieşti într-un oraş?*

A: Nu, locuim la o fermă. Cel mai apropiat oraş mare este lângă Boston. Dar nu mergem niciodată acolo.
J: Cât de departe de Boston este locuinţa ta ?

A: E la o depărtare de două zile, domnule,

două zile întregi. *3: Cum se cheamă*

ţinutul unde trăieşti?

A: Noua Anglie. Este o ţară nouă, iar oamenii i-au dat mai multe nume. Unora nu le place să-i spună Noua Anglie. Spun că noi am venit aici ca să fim altfel decât eram înainte, şi nu vor să i se spună Anglia.
3: Când ai venit aici, Sarah ?
A: Am venit aici cu mulţi ani în urmă. Eram o fetiţă mică. M-am născut în Anglia.

3: Ai venit împreună cu mama şi tatăl tău?
A: Da, am venit cu ei. A fost o traversare lungă a oceanului, a durat aproape 100 de zile.
3: Cum se numea vasul cu care ai venit?
A: A trecut atâta vreme şi sunt atât de multe lucruri la care să mă gândesc... Era corabia regelui.

3: Aţi avut probleme în timpul traversării?

A: Doar o singură dată am trecut printr-o

furtună. *3: Ai avut rău de mare?*

A: Sunt singura care nu am avut. Mama spunea că Dumnezeu protejează copiii.
3: Aşa este. Să recapitulăm. Suntem în anul 1770 şi tu baţi laptele ca să faci lapte prins, în putină.

A: (îl întrerupe.) Eu nu bat în putină ca să fac lapte prins, prostule. Eu bat laptele din putină ca să fac unt.
J: (Gândindu-se când a început Revoluţia Americană) Ok. Sarah, voi număra până la trei şi vom merge în anul 1777. Mergem în viitor. 1,2,3... Ne aflăm în anul 1777. Ce faci astăzi, Sarah?

A: Legăn şi cos, cos şi legăn. Cârpesc

ciorapi.

3: Ce fel de zi este astăzi ?

A: E un soare minunat şi un aer rece şi

clar de toamnă. *3: Ce se întâmplă în jurul*

tău în ţinut?

A: Sunt lupte. Se aud zvonuri. întâi auzi una apoi alta, e greu de ştiut care e adevărul.

3: Cine se luptă?

A: Noi ne luptăm cu Anglia. Vom scăpa de

ei. Nu o să mai fim Noua Anglie. *3: Atunci*

ce veţi fi?
A: Vom fi liberi. Ne vom face propriile legi şi propriile reguli. Vom avea guvernul nostru. Aşa trebuie să trăiască oamenii... să fie liberi. Mi se pare că este o lege a naturii să trăieşti liber.
3: Soţul tău se luptă şi el?
A: Ha, ha! Nu, el e de vârsta mea, poate ceva mai mare. Acum nu este aici. El tratează bolnavii şi face tot ce poate ca

să-i ajute. Dar aflu veşti de la el destul de des.

3: Este doctor? **A: Da, este doctor.**

3: Atunci de ce trăiţi aici la fermă, dacă el este doctor?

A: Nu ne place să trăim la oraş. Ne place aici. Aici există o comunitate micuţă şi oriunde sunt oameni bolnavi, este nevoie de doctor. Dar el e şi fermier. Noi trăim aici fericiţi.

J: Foarte frumos. Acum voi număra până la trei şi vom merge împreună în anul 1740. (Johnny s-a hotărât să meargă în trecut). Ce faci astăzi, Sarah?

A: Fac curăţenie şi treabă. Sunt o femeie îngrijită, ca să zic aşa.

J: Ce fel de zi e astăzi?

A: Este iarnă şi frig.

J: Ai făcut focul ca să încălzeşti casa?

A: Da. Familia mea locuieşte aici şi

trebuie să fie frumos şi plăcut. ***J: Cât de***

mare este casa ta?

A: Are 6 camere. Este o casă destul de

mare.

J: (Verifică încă odată ce a spus ea mai înainte) Tu şi soţul tău aţi construit totul singuri?

A: Da, am construit câte o cameră pe rând. Am început cu una şi apoi am adăugat încă una şi am tot adăugat.

Durează mult timp să faci ceva şi trebuie să munceşti din greu.

J: Da, e lent, dar odată ce ai făcut ceva,

rămâne. A: Da, este casa noastră.

J: E a voastră cu adevărat.(Johnny verifică încă odată afirmaţiile anterioare.) Cu ce se ocupă soţul tău, Sarah?

A: Este doctor-fermier şi spune el că este „un om bun la toate”. El s-a mutat aici ca să scape de viaţa de la oraş. Eu locuiam aici, împreună cu familia mea.

J: Părinţii au o fermă apropiată de locul

unde trăieşti acum?

A: Este destul de apropiată. Am fost

vecini. Dar între timp ei au murit.

J: Ne aflăm acum în anul 1740. în ce lună te afli?

A: Este luna decembrie.

3: Cum faci ca să păstrezi căldura în casă?

A: Am pus butuci în foc.

3: în şemineu?

A: (Iritată) Bineînţeles că da.

3: M-am gândit că poate ai o sobă.

A:Nu, avem trei şeminee în casă.

3: Şi ele încălzesc casa şi păstrează

temperatura potrivită?
A: Da, avem puţin fum. Tirajul e un pic cam mare, dar era de aşteptat asta. Sobele sunt frumoase şi sper că vom avea una într-o zi. Dar este mai important ca întâi să construim.

J: Ce vârstă ai acum, Sarah?

A: Am 29 de ani.

3: (Verificând din nou.) De cât timp eşti

căsătorită? **A: De la vârsta de 14 ani.**

3: Câţi copii ai?

A: Acum am un băiat în vârstă de 12 ani, dar voi mai avea un copil în curând. *3: Băiatul merge la şcoală?*

A: Eu insist să meargă la şcoală, vreau să fie deştept ca tatăl lui. *3: Care este numele de botez al soţului?* **A: Bruce.** *J: Care spuneai că este numele tău de familie?* A:Breadwell. Şi el este englez, dar s-a născut aici. ***J: Familia lui a venit aici înaintea familiei tale?***

A: (Sarcastică) Aşa trebuie să fi fost.

în acest punct, Johnny a numărat şi dus-o pe Sarah înapoi în anul 1720. *J: Ce faci acum ?*

A: Scriu. Fac exerciţii de scriere, dar îmi este foarte greu să învăţ. *J: Este nevoie de mult exerciţiu.* A: Văd că nu reuşesc să scriu corect. *J: (Pauză) Cum e vremea afară?*

A: Să mă duc la fereastră să mă uit. S-a lăsat ceaţa peste tot. *J: Unde locuieşti?*

A: Cu mama şi tata. Mama este aici în casă cu mine. Este la bucătărie şi pregăteşte cina.
J: Care e numele oraşului unde locuieşti?
A: Se numeşte Bostonia. Când am ajuns prima dată aici avea alt nume, dar apoi i l-au schimbat. La început s-a numit Trecătoarea de la Drumul Poştei, iar în curând au să îi schimbe iar numele, zice tata. El e afară pe câmp.
J: Casa voastră este într-un oraş? Sau vă aflaţi la depărtare de oraş?
A: Locuim lângă oraş. Avem teren în jurul nostru, care se întinde destul de mult. Nu locuim pe tot terenul.
J: E nevoie să călătoriţi ca să ajungeţi la alt teren al vostru?
A: Tata călătoreşte călare pe un cal.

3: Câţi ani ai acum, Sarah? A: Am 10 ani.

(Notă: Johnny verifica spusele ei anterioare referitoare la vârstă. Vocea şi

dicţia lui Sarah se potriveau vârstei respective).

3:10 ani? Eşti o fetiţă mare!

A: Sunt mică pentru vârsta mea. De ce ai

spus mare?

3: Fiindcă ai numai 10 ani şi iată că înveţi

să scrii...

A: (Râde). Toată lumea poate să scrie.

3: Dar este nevoie de mult exerciţiu.

A: Da, aşa este, aşa este.

3: Sunt indieni în preajmă?

A: Sunt câţiva, dar rămân în pădure. Dacă nu îi supărăm nu ne supără nici ei, spune tata.
3: Atunci nu ai vorbit niciodată cu unul? Nici nu ai încercat să te împrieteneşti cu ei?
A: I-am văzut, dar nu pot să le vorbesc limba. Sună cam aşa... (Scoate sunete ca un grohăit.) Nu pot pronunţa nimic din ce spun ei. Uneori ei vorbesc şi prin semne. Dacă vin la uşă, mama mea le dă de mâncare. Singurele lucruri pe care le-am auzit spuse de ei într-o limbă pe care să o înţeleg, au fost: „femeie bună” sau „doamnă bună”. Ei vorbesc frumos cu mama mea şi o laudă. Mama spune că asta e din cauză că ea l-a ajutat pe indianul care a fost bolnav. El a venit şi noi nu aveam medicamente, dar ea i-a dat ceai de sarsaparilla şi asta l-a ajutat să îi treacă febra. Ei au revenit şi au adus în

dar piei de animale pe care le-au lăsat la uşa noastră pentru „Femeia Bună”.
3: Frumos din partea lor.
A: Tata spune să fim mereu prietenoşi şi să nu arătăm teamă. Ei detestă teama.
3: Ai văzut vreodată unde trăiesc indienii?
A: O, nu. Ei locuiesc în pădure. Mi-ar fi frică. Nu aş merge niciodată atât de departe de casă. Umblă zvonul că ei au răpit copii. Au făcut asta, noi am auzit despre asta. Tata spune că noi suntem prieteni cu ei atâta timp cât vor şi ei să fie prieteni cu noi, dar să fim mereu atenţi. Pentru că ei se pot schimba.
3: înţeleg. De când locuieşti aici?
A: Suntem aici de doi ani. Timpul trece atât de repede! Lucrurile se schimbă întotdeauna. Mama nu mai plânge acum de dor de casă. Obiectele pe care le- am adus sunt ale noastre, le vom păstra. Ne

vom face căminul aici. Nu ne mai întoarcem.
3: De ce ? Sunt oameni care spun că le-ar plăcea să se întoarcă?
A: Da, unora le-ar plăcea să se întoarcă. Dar noi suntem oameni mândri, aşa că vom rămâne aici. „Dacă vremurile devin grele, strânge cureaua şi lucrează mai cu spor”, spune tata.
3: Da, pare un lucru potrivit de făcut. Voi număra până la 3, Sarah, şi vei merge în anul 1707. Spune-mi ce faci?

A: Nimic.

3: Nimic? Unde eşti? A: Nu sunt sigură. *3:*

Ce vezi?
A: Văd lucruri ciudate, lucruri noi care se petrec, pe care mintea nu le-a mai întâlnit vreodată. Aceste lucruri se vor întâmpla.
J: Ce lucruri?

A: O ţară nouă în care să trăieşti, o ţară pe care să o construieşti, idei noi. Oamenii se vor schimba şi nu vor mai fi înspăimântaţi de ceea ce nu ştiu. Lucrurile pe care nu le poţi suporta le vei lăsa în urmă şi vei merge mai departe.
Era în mod evident un spirit aflat în lumea spiritelor şi toate lucrurile astea erau vagi şi creau confuzie. Se uita oare la primii colonişti care veneau în această ţară nouă, în America?
Johnny a dus-o repede înainte în anul 1715 când ar fi trebuit să fie în viaţă, să aibă 5 ani şi să se numească Sarah.

J: Este anul 1715. Ce faci?

A: Mă uit la lucruri.

J: La ce te uiţi ?

A: La familii care se pregătesc de drum. *J:*

Ce vârstă ai ?

A: Nu am o vârstă. Voi face un lucru

ciudat. ***J: Ce vei face?***

A:Voi intra într-un corp care deja trăieşte.

J: (Uimit) Vei face ce?
A:Voi intra într-un corp care deja trăieşte. Spiritul din el este bolnav şi trebuie să se odihnească. Dar copilul trebuie să trăiască.
Anita avea acum o altă voce, liniştită şi senină. Johnny a rămas fără grai o clipă, apoi a întrebat:
J: Cât de mare este copilul acesta?

A: E foarte mic. Mă uit şi văd o fetiţă. Voi fi o fetiţă. *J: Ţi-a spus cineva să faci asta?*
A: întotdeauna ascultăm ceea ce simţim în interiorul nostru. Vocea ne spune ce să facem.
J: Şi tu auzi vocea asta sau doar o simţi?
A: Spiritele nu au urechi. Auzim prin simţire. Vedem prin simţire.
Johnny încerca să înţeleagă aceste informaţii ciudate şi să ţină pasul cu evoluţia stranie a povestirii.
J: Şi copilul va fi bolnav atunci când tu vei prelua trupul?
A: Trupul este bolnav, dar cel mai important lucru este ca spiritul să se odihnească acum.
J: Şi spiritul părăseşte corpul copilului, ca să poţi intra tu în el?
A: Da. Spiritul va pleca iar eu voi intra, şi copilul se va simţi imediat mai bine. Va

înceta febra şi cei din jur vor observa o schimbare, pentru că eu voi fi copilul. Voi fi cuminte şi voi învăţa cum este acest copil. Nimeni nu va remarca o schimbare majoră, doar că după febră ea va fi mai liniştită o vreme, ca şi cum s-ar odihni.
J: Şi acum spiritul va avea ocazia de a se odihni?
A: Trebuie să meargă să se odihnească. Nu era pregătit atunci când a fost chemat. Acest lucru se mai întâmplă din când în când, dar poate fi remediat foarte uşor.

J: Da. Care este numele fetiţei? A: Numele

ei este Sarah. *J: Ce vârstă are?*
A: Cred că are între 5 şi 10 ani. Este dificil să mă pronunţ, până când nu mă apropii mai mult. în curând voi fi acolo.

în acest punct, Johnny s-a hotărât să meargă înainte trei ani în speranţa de a obţine o imagine mai clară a acestei situaţii ciudate.

3: Ne aflăm acum în anul 1718. Spune-mi,

ce faci?

A: O ajut pe mama.

3: Ce fel de zi este astăzi ?

A: Este o zi însorită, frumoasă şi însorită.

3: Cum te numeşti?

A: Numele meu este Sarah.

3: Ce vârstă ai ?

A: Am 7 ani, dar în curând voi avea 8 ani.

3: Unde locuieşti, Sarah?

A: Eu nu locuiesc cu o familie obişnuită, acum. Locuiesc împreună cu aceşti oameni până ce voi pleca împreună cu familia mea. Apoi vor pleca şi ei.

Părea a fi într-o stare confuză.

3: Stai cu nişte prieteni?

A: Da. Vom pleca împreună către o ţară

nouă.

3: Aha. Acum locuieşti la oraş?

A: într-un oraş.

3: Şi te vei muta la o fermă?

A: Probabil o să fim la o fermă.

3: Ai călătorit pe apă cu o corabie? **A:**

Da, da.

3: Cum îi spui acestui ţinut unde vei

locui? **A: Noua Anglie.** *3: Şi de cât timp*

eşti acolo ? A: Nu am ajuns de multă

vreme.
3: Staţi împreună cu prietenii în timp ce ai tăi construiesc o casă unde să locuiţi?
A: Nu mi-au spus. Trebuie să fiu cuminte şi să mă port frumos, iar ei se vor întoarce să mă ia. Eu sunt o fire sensibilă, spun ei, şi de aceea nu este bine să plec de acasă prea des, până nu îmi revin.
3: Ai fost bolnavă?

A: Da. Am fost bolnavă mult timp, dar mi-am revenit cu bine. Acum sunt sănătoasă, dar mintea mea mai rătăceşte şi le spun lucruri pe care ei nu le cred.
3: De exemplu – ce anume le spui şi ei nu te cred?
A: Le spun lucruri pe care le văd şi care se vor întâmpla în viitor. Ei spun că eu nu am cum să văd aceste lucruri. Mama spune: „Şşş! Este periculos să vorbeşti aşa!” Dar eu cred în aceste lucruri.
3: Ce ai văzut că se va întâmpla în curând?
A: în timp ce intram în oraş m-am uitat şi deodată am văzut un oraş enorm pe care ochii mei nu puteau să îl cuprindă. în jurul nostru erau clădiri diferite faţă de cele de acum. Oamenii erau îmbrăcaţi altfel decât noi, iar străzile nu erau pavate cu piatră de caldarâm, ci erau netede.

3: Şi poţi să spui că toate astea se vor întâmpla în viitor?
A: Da. Eu ştiu că toate astea vor fi într-un viitor îndepărtat, fiindcă am văzut schimbări foarte mari. Şi oraşul, aşa cum l-am văzut eu când am vorbit despre el... Mama m-a mângâiat pe frunte şi a spus: „Bietul copil. Nu şi-a mai revenit după ce a avut febră!" şi a izbucnit în plâns.

3: Dar tu ai văzut cu adevărat acest oraş

mare?

A: Da. E cu adevărat imens!

3: Cu o mulţime de oameni? Cum erau

îmbrăcaţi acei oameni, Sarah? A:Dacă i-aş

fi spus poate că m-ar fi crezut... dar ea nu

putea să mă creadă. *3:* ***Spune-mi mie.*** A:

Tu mă vei crede? *3: Da, te voi crede.*
A: Ei bine, rochiile pe care femeile le poartă le ajung până la genunchi, dar nu le acoperă bine genunchiul. Vin numai până la jumătatea lui. Ele poartă ciorapi prin care se vede şi umblă pe tocuri înalte. Trebuie să fie oameni deştepţi, ca să poată umbla îmbrăcaţi aşa... Bărbaţii poartă pălării ciudate şi pantalonii lor sunt strânşi, dar ajung până la pământ.
3: Ai mai văzut şi alte lucruri în viitor?
A: Am mai văzut şi alte lucruri, dar mama spune că nimic nu se potriveşte şi că îşi face griji în privinţa mea, pentru că mintea mea a luat-o razna.
3: Nu cred că mintea ta a luat-o razna, ci doar că vezi lucrurile care se vor întâmpla în viitor.

A: Şi tu crezi că se va întâmpla ce am văzut?
3: Da, cred că aşa va fi şi aş vrea să îmi povesteşti ce ai mai văzut.
A: Ei bine, odată m-am uitat la mama şi am văzut boală în jurul ei. I-am spus, iar ea a râs. Dar două zile mai târziu a pierdut bebeluşul pe care îl purta în pântec. A fost foarte bolnavă.
3: Şi după asta tot nu te-a crezut?
A: Nu, nu, a spus că eram doar un copil şi vorbeam aiurea. De multe ori am spus lucruri mărunte pe care le-am văzut. Acum ştiu că nu trebuie să spun despre lucrurile mari pe care le văd. Atunci ei vor crede că sunt prea ieşită din comun sau că mintea îmi e deranjată.
3: Ce alte lucruri mari ai mai văzut?
A: M-am uitat la port şi le-am spus că vapoarele or să fie făcute din acelaşi material ca butoiul cu gloanţe de la puşcă. Că vor fi nave foarte mari, care vor

traversa oceanul în doar câteva zile. Toată lumea a râs. „Bietul copil, are febră şi i-a afectat creierul”, a zis mama. Femeile mă privesc ca şi cum aş fi ciudată.

3: Eu cred că ar trebui să te asculte.

A: Le-aş putea spune multe lucruri, doar uitându-mă la ele. Când mă uit la o persoană, văd în jurul ei binele şi răul, iar uneori le pot spune ce se va întâmpla. Mă uit la ei şi ei se transformă, ajung să arate aşa cum cred eu că vor arăta în anii care vor urma. Odată am văzut un bărbat şi el a dispărut din faţa ochilor mei, şi atunci am ştiut că în curând va trece în lumea spiritului.

3: Spui că te uiţi la oameni şi poţi să vezi în jurul lor binele şi răul. Cum arată răul?

A: Răul arată negru. E ca o umbră. Uneori vezi o persoană şi e parţial acoperită. E ca şi cum s-ar afla într-un nor sau în

ceaţă. Şi atunci ştii că acea persoană a făcut lucruri rele. Sau va face. Ori se va întâmpla ceva rău. Dacă te uiţi la ei şi te gândeşti la asta, poţi să spui şi despre ce este vorba. Mă uit la ei cu atenţie, mă concentrez, închid ochii şi pot să spun dacă se va întâmpla ceva rău. Sau poate e vorba de o boală, uneori chiar din trecut. Alteori văd dacă ei au făcut fapte rele în trecut.
3: Şi binele cum arată?
A: Binele străluceşte. E ca şi cum cineva ar sta într-o lumină strălucitoare. E o privelişte frumoasă.
3: Sunt diferite culori?
A: Multe culori. La fel de multe ca la curcubeu, şi chiar mai multe. E ceva frumos.
3: Poţi să spui dacă culorile diferite au înţelesuri diferite?

A: Uneori. Le văd ca având semnificaţii diferite. Uneori pot să spun ce va fi. Alteori mă îndoiesc, sau sunt doar curioasă. Dar pot să mă uit şi să văd.
3: Ei bine, mama ta şi celelalte femei ar trebui să te asculte. Ar avea ce învăţa de la tine.
A: Ele se roagă pentru mine. Se roagă să se risipească vraja de pe mintea mea.

3: O/c. *Sarah, acesta este anul 1718?* **A:**

Acesta este anul 1718.

3: Voi număra până la trei şi vom merge

înapoi, în anul 1700.
Când a fost dusă prin regresie în acel an, a redevenit spirit. Aceste episoade din lumea spiritului vor fi redate într-un capitol separat. într-o altă sesiune, Johnny

a dus-o iarăşi pentru scurt timp, în anul 1770. A folosit această tehnică de câteva ori, ca să verifice dacă nu apar neconcordanţe. Dar fiecare personalitate s-a manifestat în mod distinct. Anita trecea imediat şi fără probleme de la o personalitate la alta ca şi cum nu ar fi existat o întrerupere, chiar după câteva săptămâni. Următoarea secvenţă este din anii 1770 şi când a fost întrebată ce face, ea a răspuns:
A: Dormeam.
3: Şi tocmai te-ai trezit?

A: Da, tocmai m-am trezit. Va fi o zi

frumoasă. *3: A răsărit soarele?*

A: Da, soarele e sus pe cer şi este frumos.

îmi place cum arată dimineaţa. *3: în ce*

perioadă a anului eşti?
A: Este primăvară. Va fi o zi frumoasă, cu atmosferă limpede. întotdeauna îmi aşez patul spre vest, ca să mă pot uita pe geam la răsărit.

3: Care este numele tău?

A: Numele meu este Sarah.

3: Care este numele tău de familie, Sarah

? A: Breadwell. Sarah Breadwell. *3: Ce*

vârstă ai, Sarah ?

A: Mă apropii de sfârşitul vieţii. Acum

sunt bolnavă. *3: Eşti căsătorită?* A: Sunt

căsătorită. *3: Unde este soţul tău?*
A: Nu s-a întors noaptea trecută. E medic
şi a fost plecat să îngrijească bolnavii.

3: Cineva a fost bolnav?

A: O femeie a născut şi a avut probleme.

3: A avut probleme?

A: A venit moaşa ca să îl cheme. Cred că a

rămas acolo peste noapte pentru
că nu îi place să călărească în întuneric.
Nu mai vede aşa de bine ca pe vremuri.
J: Da, calul s-ar putea împiedica şi el ar putea cădea.

A: Da, e adevărat. Dar el ştie drumurile foarte bine. La fel şi calul, le-a învăţat de acum.
J: De cât timp a plecat soţul tău?
A: A plecat aseară, chiar înainte de a se lăsa întunericul. Stăteam pe prispă şi vorbeam, când au venit oamenii ca să îl cheme. El merge întotdeauna când este solicitat, dar arareori este plătit cu bani. îi place să ajute oamenii. Uneori este plătit cu porumb sau ce pot ei să dea. Fata asta este tânără, îi cunoaştem familia. Ştiu că îi pare rău pentru ea.
J: Şi astăzi ce vei face?
A: Cred ca am să stau o vreme în pat. Sper ca în curând să mă pot ridica şi să mă pot deplasa mai bine. Durerea de şold nu mă va ţine imobilizată pentru totdeauna.
J: Te-ai lovit la şold?

A: Am căzut lângă pivniţă şi mi-am rupt afurisitul de şold. Şi de atâta timp nu s-a reparat încă! Stau lungită în pat de atâta vreme, că aproape mi-am ieşit din minţi.
J: Da, cea mai grea parte atunci când eşti bolnav, este să stai la pat.
A: După ce a încetat să mă mai doară atât de tare am vrut să mă scol, dar mă durea la orice mişcare. îmi este teamă că şoldul va rămâne înţepenit, iar eu vreau să mă ridic şi să mă mişc. Nu vreau să înţepenesc.
J: Sigur. Tu ai copii, Sarah?
A: Am doi copii.
J: Unde sunt?
A: Au plecat. S-au căsătorit şi nu mai stau tot timpul cu noi.

3: Locuiesc departe? A: Nu, nu sunt

departe.

3: Cum se numeşte oraşul care se află în

apropiere?

A: Cred că i se spune Bostonia. Oricum,

cred că aşa vor să îi spună.

3: Cum i-aţi spus la început, atunci când

aţi venit aici?

A: La început nu îi spuneam aşa. Atunci era doar Trecătoarea de pe Drumul Poştei. Drumul începe de la... Parcă îmi amintesc că spuneau că drumul merge până la New York, unde locuiesc olandezii.

3: Olandezii?

A: Da, germani şi olandezi care locuiesc la New York. Ei au construit acest drum care va fi atât de circulat. Acum mă uit la

acest drum şi uneori văd cum trec pe el doar patru sau cinci călători, într-o zi întreagă. Dar lucrurile se vor schimba, vor lungi drumul până la Philadelphia. Va începe din Philadelphia şi va ajunge la New York şi în toată regiunea din jurul lui. Cred că noi suntem la capătul drumului. Nu am auzit să meargă mai departe spre nord. Cred că are să ajungă până aici.

Atunci când am încercat să verific aceste date, am întâmpinat din nou probleme. Am scris la mai multe societăţi istorice din Boston şi am primit în general cam acelaşi răspuns de la fiecare din ele. Mi-au spus că primesc prea multe cereri pentru furnizarea de informaţii, din care cauză nu pot să trimită răspunsurile prin poştă. Mi-au răspuns că cercetările lor sunt disponibile numai pentru specialiştii din domeniul genealogiei, care trebuiesc

plătiţi. Una din societăţi ne-a răspuns că termenul Bostonia este apropiat de pronunţia în latină a cuvântului Boston, şi că mulţi ani a existat un drum principal care mergea spre vest şi era cunoscut ca Drumul Poştei din Boston. Am găsit însă date dintr-o sursă surprinzătoare – într-una din cărţile de istorie ale copiilor noştri, Istoria Statelor Unite, la capitolul 12 care se numea Rezolvarea problemelor de transport, se spunea că – citez: „Cărările de altă dată s-au transformat în drumuri. în perioada colonială timpurie, pădurea părea fără sfârşit. Călătorul de pe vremea aceea umbla pe cărările indienilor. Treptat oamenii au curăţat aceste drumuri de arbuşti şi tufişuri şi au tăiat prin codri drumuri noi destul de largi şi de încăpătoare pentru a-i permite unui om să călătorească pe ele călare. La sfârşitul perioadei coloniale, unele din

aceste drumuri erau destul de largi ca să poată merge pe ele o căruţă trasă de boi sau cai. Atunci când un călător ajungea la un curs de apă, trebuia să găsească un loc unde apa era destul de puţin adâncă, ca să o poată traversa. în apropierea oraşelor, întreprinzătorii aveau uneori un bac. Apoi au început să se construiască drumuri adevărate în jurul oraşelor. Astfel în 1760, singurul drum lung pentru diligenţe şi trăsuri private pe care se putea călători din colonie în colonie era cel dintre New York şi Philadelphia. Vara puteai să mergi cu diligenţa de la Boston la New York, iar călătoria dura aproximativ o săptămână. Trei zile mai târziu, ajungeai la Philadelphia. O călătorie în timpul iernii dura şi mai mult. Dacă doreai să călătoreşti spre sud din Philadelphia, în 1760 mergeai cu vasul de coastă până la Savanah sau Charleston.

Dacă mergeai pe uscat, trebuia să mergi călare pe cal. Uneori drumul de pe coastă putea fi aproape inabordabil". Iată cum uneori, cele mai pertinente informaţii pot veni din surse neaşteptate.
Sesiunea a continuat când Johnny a dus-o pe Sarah în anul 1790 şi a întrebat- o:

J: Ce vezi?

A: Văd familia mea. *J: Ce faci ?*

A: (Cu vocea ca o şoaptă) Zac la pat. *J:*

Eşti bolnavă? A: Foarte bolnavă.
Se pare că Sarah a murit la vârsta împlinită de 80 de ani, o vârstă destul de înaintată pentru acea perioadă.
întâmplările ciudate legate de intrarea ei în această viaţă şi abilităţile psihice care au rezultat, se pare că au dispărut după

câţiva ani. Ele nu au fost deloc încurajate şi în anii care au urmat, viaţa ei s-a desfăşurat la fel ca a oricărui om. Oare Sarah a avut abilităţi psihice deosebite pentru că nu s-a născut în mod normal, ci a intrat în corpul copilului venind direct din lumea spiritului? Se pare că o naştere normală toceşte şi suprimă amintirile vieţilor trecute şi ale lumii spiritului. Copilul care se dezvoltă se concentrează pentru a învăţa cum să-şi facă să funcţioneze corpul, cum să se deplaseze, cum să vorbească, etc. Amintirile pălesc treptat şi în majoritatea cazurilor nu mai revin decât sub hipnoză. Acest caz ne-a prezentat o excepţie de la regulă şi se pare că lumea spiritului şi viaţa noastră fizică sunt mult mai complexe decât ne-am putea imagina.

Câţiva ani mai târziu, în 1970, Russ Montgomery a inventat termenul de

„Walk-in” (care se traduce „Cel care intră”), ca să descrie o întâmplare similară cu cea relatată de noi, pe care o descrie în cartea Străin printre noi. Acest termen se aplică atunci când două suflete fac schimb de locuri în trupul cuiva, din anumite motive. Această idee era complet nouă pentru noi, nu mai auzisem de ea, şi conceptul ne-a uimit. Dar experimentul nostru ne-a pus faţă în faţă cu fenomenul respectiv.

Fenomenul Walk-in şi conceptul corespunzător de Imaging (a imagina) vor fi discutate mai în profunzime în cartea mea, între viaţă şi moarte

.CAPITOLUL 8 Mary

din Anglia

Până acum Anita fusese foarte coerentă în privinţa datelor şi a timpului, în vieţile lui June Carole, Jane şi Sarah. Dar când a ajuns la restul vieţilor ei, a început să facă numeroase confuzii în privinţa timpului. Am reuşit să estimăm doar vag perioada despre care vorbea. După ce s-a ridicat la suprafaţa conştiinţei cea de a patra personalitate, am traversat oceanul şi ne aflam acum în Anglia. Ea şi-a făcut intrarea ca o femeie bătrână care vorbea cu un minunat accent irlandez. Am reuşit să stabilim că se numea Mary şi locuia lângă graniţa cu Scoţia.

Din nou, de dragul clarităţii vom merge la prima înregistrare din acea viaţă. Johnny a dus-o prin regresie la un moment când avea vârsta de 10 ani. Imediat, vocea şi dicţia ei au devenit copilăroase.

J: Ce faci, Mary?

A: Merg cu trăsura. Privesc pe fereastra trăsurii şi mă întreb unde vom ajunge. Călătoria durează foarte mult.

J: Unde mergi?

A: La oraşul acesta... Tată! Tata, mi-ai spus oraşul, dar am uitat cum se cheamă...

Face o pauză ca şi cum ar asculta.

A: Tata spune că oraşul unde mergem că se numeşte Loch. Vom locui acolo. Lucrurile noastre au fost deja transportate cu căruţa, iar acum mergem şi noi
acolo.

3: Până acum unde aţi locuit?

A: Am locuit într-un orăşel pe coastă. Aproape că nu mai erau alţi locuitori în jurul nostru.
3: E departe de Loch ?
A: O nu, poate dacă am merge pe drumul cel lung ar fi... întotdeauna îl întreb pe tata dacă putem merge pe drumul cel lung. Dacă mergi pe acolo cu trăsura, ajungi în două ore.
3: Cum se numeşte celălalt oraş?
A: Crew.
Eu ştiam că Loch este un cuvânt scoţian care înseamnă „lac”. Am căutat pe mai multe hărţi, încercând să găsesc un oraş numit Crew. Tot ce am reuşit să descopăr a fost un Crew în Anglia centrală, care a fost ridicat abia în anii 1800, când s-a dezvoltat calea ferată. Dar întâmplarea norocoasă a făcut ca în marina militară să existe soţia unui ofiţer care locuia la Beeville, şi femeia asta provenea din

Scoţia. Am întrebat-o despre Crew şi ea a spus că exista un oraş cu acest nume în Scoţia, dar că era prea mic ca să apară pe hărţi. Ea a spus că întotdeauna că acesta a fost un oraş foarte mic.
3: Cu ce s-a ocupat tatăl tău la Crew?
A: Mă tem că nu s-a descurcat prea bine. Dar aici îşi va face propria sa afacere.

3: Ce afacere va avea ?

A: Vom avea o cizmărie.

3: El a fost cizmar la Crew?

A: A lucrat pentru un cizmar. A fost

ucenic.
J: Tu ai fost la şcoală?
A: Mama m-a învăţat tot ce a putut. Nu este potrivit ca femeile să ştie prea multe. Tata spune că dacă înveţi ca un bărbat şi

îţi foloseşti creierul, devii nemulţumită de soarta de femeie. Asta ar fi împotriva firii.
Aici Johnny a dat dovadă de o tendinţă şovină neaşteptată, când a remarcat (plin de sine, după părerea mea):
J: Tatăl tău este foarte inteligent!
Mary a continuat:
A: Tata a învăţat meşteşugul acesta, iar când am cerut şi eu să merg la şcoală ca să învăţ un meşteşug, tata a râs de mine. A spus că el nu câştigă destui bani pentru a ne trimite pe toţi la şcoală şi că eu trebuie să învăţ pentru a fi stăpâna casei, ca să fac acele lucruri pe care le face o femeie. Nu ar trebui să învăţ pentru a fi bărbat. Aşa ceva îţi încâlceşte creierul şi e împotriva firii. Bărbatul trebuie să înveţe, iar femeia să stea acasă. Oricum ai multe lucruri de învăţat – de gătit, de cusut, tot ce este necesar ca să întreţii o

casă. Este un păcat şi o ruşine să nu ştii cum să faci lucrurile astea.
Data viitoare când am contactat-o pe Mary, înaintase în vârstă şi era căsătorită.

J: Ce faci?

A: Aştept soarele. *J: Nu a răsărit încă?* **A:**

Nu.

J: De cât timp te-ai trezit?
A: M-am trezit de multă vreme. îmi place crepusculul, când nu e întuneric şi nici lumină. îmi place să aştept soarele.
J: îţi place să priveşti soarele cum răsare dimineaţa. Foarte frumos!

A: Da, îmi place.

3: Care este numele tău? A: Mary.

3: Care este numele tău de familie, Mary?

A: (Râde) Riley. *3: Eşti căsătorită, Mary?*

A: Da, sunt.

3: De cât timp eşti căsătorită? **A: De mulţi ani.**

3: Soţul tău cu ce se ocupă?

A: Face pantofi şi cizme, ghete şi papuci.

3: Ce vârstă ai, Mary?

A: Cred că am 40 de ani.

3: Câţi copii ai?

A: Un singur copil, am o fiică.

3: Care este numele ei?

A: Am numit-o Mary.

3: După numele tău ?

A: După Maica Maria cea sfântă, pentru ca ea să o protejeze. *3: Să vedem... în ce oraş este casa ta ?***A: Loch.**

3: De cât timp locuieşti aici?

A: Aproape toată viaţa mea am trăit aici. Am venit pe când eram doar o fetiţă mică.

3: (El ştia că Loch înseamnă „ lac”).

Locuieşti aproape de apă? A: Da, o poţi vedea din oraş. Oraşul este construit chiar lângă apă. *3: Locuieşti chiar în*

oraş? A: în oraş, dar la marginea lui. *3: Să*

vedem. Eşti în Anglia, da? A: Da.

3: Cine este rege? A: Noi avem o regină.

3: ***Care este numele ei?*** **A: Mary.**
Acesta a fost singurul element menţionat de ea, care putea să ne orienteze cumva în timp. Cercetările au arătat că a existat o regină Mary. Regina Mary I-a Tudor, supranumită şi Mary cea Sângeroasă, a domnit între anii 1553- 1558. A fost fiica lui Henry al VUI-lea şi sora lui Elisabeta Tudor I-a. Porecla de „Sângeroasă" i s-a dat de către protestanţi, pentru că Mary dorea să reinstituie biserica romano-catolică papistaşă ca biserică oficială în Anglia, chiar dacă asta însemna război civil. în această perioadă au fost

martirizaţi aproximativ 300 de protestanţi. între anii 1689-1694, Mary a Il-a şi William al III-lea au domnit împreună. Regina menţionată în regresie trebuie să fi fost una din aceste două regine.

3: Ai văzut-o vreodată pe regina Maria?

A: Nu am fost niciodată acolo. Este prea departe.

3: Unde locuieşte ea?

A: în sudul ţării. Am auzit că vine uneori la un castel din apropiere, dar nu am văzut-o niciodată.

Cercetările au arătat cum castelul Ballmoral din pădurile Aberdeenshire din Highlandurile scoţiene este rezidenţa scoţiană a monarhului care conduce Marea Britanie. Oare acesta era castelul la care se referea Mary?

3: Probabil că regina vine aici în timpul vacanţei de vară.

A: Da, este mai bine aici decât în Anglia.

Şi îi place apa.

3: Unde este soţul tău astăzi?

A: Lucrează.

3: Are propria sa prăvălie?

A: Da. Acum munceşte din greu pentru că are o comandă – o pereche specială de ghete, care trebuie să fie gata astăzi.

3: O, a lucrat toată noaptea sau s-a trezit dimineaţa devreme?

A: A plecat adineauri. I-am făcut micul

dejun.

3: Ce serviţi la micul dejun?
A: Clătita lui scoţiană favorită, un corn. (El aşa le spune la clătitele scoţiene). Asta îi place lui să mănânce. Pentru prânz pregătesc alte prăjituri. Le mănânci cu unt, miere sau gem, şi le poţi servi reci sau calde. Este o prăjitură foarte bună şi eu sunt o bucătăreasă bună.
3: Bravo. Fiica ta mai doarme încă?
A: Da. Doarme ca un îngeraş. Părul ei este foarte negru. Este un copil foarte frumos. (Vocea ei exprima mândrie.)

J: Cât de mare este fetiţa ? **A: în curând**

va împlini 9 ani.

în altă sesiune, am întâlnit-o pe Mary la

aproximativ aceeaşi vârstă. *J: Ce faci,*

Mary?
A: Mătur, fac curăţenie şi lustruiesc obiectele din alamă, pentru că voi da o petrecere. (Pare fericită şi emoţionată.)

J: Da? Cu ce ocazie?

A: Ziua de naştere a fiicei mele.

J: Ce vârstă împlineşte fetiţa?

A: Va împlini 10 ani.

J: Tu ce vârstă ai, Mary?

A: (Chicoteşte) Am aproape 40 de ani.

J: Cine vine la petrecerea de ziua fetei?

A: Toţi prietenii ei.

J: Ea merge la şcoală?
A: Merge la o şcoală dintr-un orăşel de aici. Este un orăşel mic şi şcoala este mică, iar ea învaţă bine. Este un copil inteligent, nu ca mama ei. Are ochi inteligenţi şi strălucitori.
J: Care este numele şcolii?
A: Şcoala din Loch. Nu îi spunem altfel. Preotul a spus că uneori şcoala este numită după numele bisericii, şi că acolo se învaţă numai lucruri bune.
J: Care este numele bisericii?

A: A fost numită după Sfântul Iosif, care a

fost tatăl lui Isus.

Aceasta a fost singura viaţă în care

pacienta noastră a vorbit ca o catolică.

J: Ce pregăteşti pentru petrecere?

A: Vanităţi. Fiica mea le adoră.

J: Ce sunt aceste vanităţi?

A: Sunt nişte prăjituri uşoare şi pufoase, goale pe dinăuntru. Le numim aşa pentru că sunt umflate şi fără nimic înăuntru. Am căutat în diferite cărţi de gătit vechi, dar nu am găsit nimic cu numele acesta. Eu personal cred că era un fel de gogoaşă.

A: Apoi voi servi ceai pentru doamne, pentru că ne-ar plăcea să fie o petrecere pentru doamne.

J: Cred că toate fetiţele vor pretinde că sunt nişte doamne.

A: Da, şi ea va fi cea mai frumoasă din toate. Dar dacă nu te superi, vreau să mă apuc de treabă, ca să nu întârzii.

J: Da, spor la treabă! Ea îşi va aminti

această petrecere tot restul vieţii ei. A:

Sper. Am aşteptat atât de mult ca să avem

copilul ăsta. *J: Ce îi veţi da cadou de ziua*

ei?

A: Tatăl ei a făcut cei mai frumoşi pantofi, iar eu am făcut o rochie... de catifea! Va fi atât de mândră!
J: Cu siguranţă va fi.
Ultima dată când am contactat-o pe Mary, aceasta era o femeie bătrână şi împletea un şal.
J: Ce şal frumos împleteşti!
A: Culoarea lui este vie şi mă înveseleşte.

3: Este frumos. Mary, nu mi-ai spus numele tău de familie?
A: Te interesează ce fac eu? Te interesează numele meu? Ai să îmi faci o vizită?

3: Da, am să îţi fac o vizită.

A: Foarte bine. Mă bucur mult. Numele

meu este Smith-Riley. *3: Şi nu îţi este urât*

singură aici?
A: Sunt mulţi oameni care vin să cumpere ce împletesc eu, iar uneori îmi mai vin în vizită şi nepoţeii.
3: Ai mulţi nepoţi?
A: Nu, numai doi. Maroneii sunt nişte dulcei.
Am aflat că fetele pionier aveau o „Divizie a Maroneilor”, aşa le plăcea bunicuţelor irlandeze să îşi numească nepoţeii.

3: Să vedem... Ai spus că ai 70 de ani?
A: Da. Sunt bătrână, dar am avut o viaţă bună. Acum îmi aştept sfârşitul, pentru că sănătatea mea nu mai este cum era. Dar dacă nu mă mişc prea mult, nu mă dor picioarele. Pot să îmi mişc degetele şi să împletesc. Este bine că pot să fac ceva util. Dar mintea este din ce în ce mai afectată, pe măsură ce îmbătrâneşti.

3: Şi unde e căsuţa ta, Mary? Unde te afli? A: (Râde.) în Anglia. Putem vedea ţărmul scoţian. *3: Care este numele oraşului unde locuieşti?* A:Locuim la marginea oraşului Loch.
3: E un oraş mare?

A: Ce înseamnă mare pentru tine? Nu este ca Londra. Am auzit că Londra este mare.
3: Ai fost vreodată la Londra?
A: Nu, niciodată. Am traversat marea o dată şi am mers în Scoţia. Am traversat marea altă dată până în Irlanda. Dar nu am fost niciodată la Londra sau într-un oraş mare. Sunt o persoană simplă şi trăiesc o viaţă simplă.
3: Eşti englezoaică, scoţiană, irlandeză? Ce eşti?
A: Eu m-am născut aici. Vorbesc la fel ca soţul meu, după ce am trăit o viaţă împreună. El era pe jumătate irlandez, pe jumătate scoţian. A fost un om bun. (Asta explica accentul ei irlandez.)
3: Ce fel de muncă făcea soţul tău?
A. El a lucrat aici în oraş. Făcea încălţări. Era cizmar. Făcea cele mai bune ghete şi pantofi pentru doamne. El a făcut şi

perechea de ghete pe care o port acum. Am mare grijă de ghetele astea, pentru că e ultima pereche pe care a făcut-o pentru mine.

3: Cum se numea soţul tău?

A: Thomas Riley. A fost un om bun.

3: Cât timp a trecut de când a murit

Thomas?

A: Aproape douăzeci de ani.

Probabil că pe vremea aceea se făceau ghete mult mai rezistente, dacă ţineau douăzeci de ani. Dar pe de altă parte ea era o femeie în vârstă, care nu se deplasa prea mult.

3: Câţi copii ai avut, Mary?

A: Numai unul care a supravieţuit. Asta l-a îndurerat mult pe Thomas, pentru

că el ar fi dorit o familie mai mare. Dar bebeluşii mei au murit înainte de a se naşte. Numai o singură dată am dus o sarcină până la termen. E vorba de fetiţa mea Mary.
Am aflat că Mary a trăit o viaţă lungă şi a fost fericită. Nu părea a exista o conexiune evidentă cu viaţa actuală a Anitei, cu excepţia faptului că Anita era catolică şi copiii ei mergeau la şcoala catolică locală

.CAPITOLUL 9

Gretchen cea

puternică

Credeam că de acum am avansat atât de mult cu regresiile încât nu mai puteam avea surprize, dar fiecare sesiune aducea ceva nou şi proaspăt, care ne stimula mintea.
Partea următoare a povestirii s-a petrecut când Anita a fost dusă prin regresie într-o perioadă dinainte de viaţa din Anglia a dulcei şi blândei Mary. Am accesat lumea spiritelor şi ceea ce ne-a povestit ea de acolo, ne-a derutat. Vorbea despre un loc nou şi ciudat pe care nu îl menţionase înainte, un loc care părea diferit de lumea spiritelor unde o găseam de obicei.

3: O/c. *Mary, ai ajuns acolo. Spune-mi ce vezi?*

A: Este întuneric, văd culoarea neagră,

dar se va lumina în curând.

3: Este noapte?

A: A fost noapte. Acum suntem în

zori. ***3: Ce faci?***

A: Am venit în acest loc pentru prima dată. Spiritul meu s-a odihnit sute de ani.
3: Ce loc este acesta?
A: Anglia cred, dar acum sunt gata să-mi încep seria.
3: Seria de...
A: Seria de lecţii. Sufletul meu trebuie purificat, iar eu trebuie să învăţ. Voi trece prin mai multe etape. Aşa aud că îmi spune vocea. Şi de fiecare dată o să învăţ ceva diferit, ceva nou. De fiecare dată o

voi lua de la început şi va trebui să observ, să privesc, să învăţ.

3: Unde ai fost până acum ?

A: M-am odihnit mulţi ani, sute de ani se pare. Odihnă. *3: Unde te-ai odihnit?*

A: Deasupra Pământului, deasupra a tot ceea ce este, fără sentimente, vibraţii sau culori. Când te odihneşti, eşti în pace absolută.

3: Dar eşti departe de Pământ?

A: Departe. Am auzit că pe Pământ există suferinţă şi necazuri. *3: Pe Pământ?*

A: Da, întotdeauna sunt necazuri acolo. Bietele suflete sunt trimise de la pace la o

viaţă de necazuri, pe Pământ. înainte de a reveni aici, vom învăţa.

3: Tu mergi pe Pământ ca să înveţi? Ca să

primeşti nişte lecţii?

A: Da, trebuie să învăţ.

3: Şi te-ai odihnit mult timp?

A: Da, mult, mult timp.

3: De ce te-ai odihnit? Spiritul tău era

obosit?

A: Da, a trecut prin multă violenţă, prea multă violenţă şi spiritul meu a fost rănit şi sfâşiat. De aceea am avut nevoie să mă odihnesc. S-a întâmplat aici, dar nu vorbeam această limbă pe care o vorbesc acum cu tine. îmi amintesc parţial, dar ca

să mă odihnesc cu adevărat, nu trebuie să îmi mai amintesc.
Vocea îmi spune că atunci când am să mă apropii de locul de odihnă, voi uita din ce în ce mai multe. Nu trebuie să îmi amintesc, pentru că mi-ar afecta vorbirea. Mi-ar afecta totul, gândirea, învăţarea. Nu trebuie să îmi mai amintesc trecutul. Spiritul intră în viaţă proaspăt, fără cunoaştere şi odihnit. Intri în trup şi o iei de la început, şi apoi iar de la început.
Toate astea ne derutau. Ca să punem întrebări şi să conducem sesiunea către ceva ce puteam înţelege, Johnny a încercat să o orienteze către un timp sau an mai clar definit.
3: Să vedem, spui că te-ai odihnit sute de ani. Voi număra până la trei şi mergem înapoi o sută de ani. Vei putea să vorbeşti cu mine în limba pe care o vorbesc şi eu. Spune-mi ce faci?

A: Mă odihnesc.

3: Unde te odihneşti?

A: Nu este un nume pentru acest loc.

Suntem aici. Suntem împreună.

3: Noi? Vrei să spui că sunteţi mai mulţi?

Sunt mai mulţi ca tine?
A: Suntem multe spirite, multe, şi ne odihnim. Uneori poţi să revii înapoi pe Pământ foarte repede, îmi spun ele. Dacă ceea ce ai făcut este foarte greşit, vei dori să te întorci înainte ca amintirea să ţi se şteargă complet, şi vei încerca să nu mai repeţi aceleaşi greşeli, altfel vei fi condamnat să revii din nou şi din nou. Dar acum este mai bine să te odihneşti şi să uiţi.

3: Bine, voi număra până la trei şi mergem înapoi o sută de ani. Ce faci acum?
A: îmi încep odihna.
îşi începea oare perioada de odihnă în acel loc de odihnă misterios? Oare cât de departe în urmă era viaţa ei anterioară? Vom merge în trecut şi vom descoperi.
3: O/c, *voi număra până la trei şi ne vom întoarce în anul 1300. Vei putea să vorbeşti cu mine în limba pe care o vorbesc acum. Ce faci?*

A: Mă pregătesc pentru sărbătoare.

3: Ce anume se sărbătoreşte?

A: Este sărbătoare mare, pentru că se

întorc bărbaţii.

3: Unde sunt bărbaţii?

A: Sunt la război. Am învins în luptă.

Această personalitate era foarte

dominatoare şi avea o voinţă puternică.

3: Cine eşti?

A: Spui ce? întrebare nu înţeleg.
Oricine a studiat o limbă străină, va recunoaşte ce s-a întâmplat aici. Johnny i-a cerut să vorbească în engleză şi ca să traduci dintr-o limbă în alta, trebuie să schimbi uneori locul cuvintelor, în mintea ta. Se pare că ea gândea în altă limbă, de asta nu înţelegea întrebarea.

3: Care este numele tău?

A: Numele meu este Gretchen.

3: Gretchen, ai şi un nume de familie?

A: Am numele tatălui meu, Muller. *3: Gretchen Muller, de unde eşti? în ce ţară te afli?* A: Ţara mea este Germania. *3: Tu cum îi spui?*

A: în limba pe care m-ai pus să o vorbesc, este Germania. *3: Spune cum îţi numeşti ţara, în limba ta.*

A: Deutchland. (A pronunţat altfel numele – Doici-land, cu accentul pe ultima silabă). E ţara meaa mamă.

M-am gândit că în limba engleză se spune „ţara tată” (Fatherland). Dar poate că termenul acesta s-a folosit doar în vremurile moderne.
J: Şi bărbaţii au plecat la război? Cu cine se luptă?
A: Se luptă cu locuitorii unui castel din josul Rinului. Noi am câştigat, pentru că oamenii noştri sunt puternici şi numeroşi.

J: Câţi oameni sunt acolo la castel?

A: Aproape o sută. Te referi la totalul

locuitorilor... Majoritatea sunt bărbaţi. *J:*

Tatăl tău este şi el plecat la luptă?
A: Tatăl meu este plecat. Şi unchiul meu şi toţi bărbaţii, chiar şi şerbii şi valetul. Ei luptă pentru apărare. Nu ne vom lăsa cuceriţi, noi suntem puternici!

J: Gretchen, ce face tatăl tău la castel, atunci când este acolo şi nu luptă?
A: Face lucrurile pe care le fac bărbaţii, îşi ajută fratele. Fratele lui este proprietarul castelului. Castelul a aparţinut dintotdeauna familiei noastre. Toată familia noastră locuieşte aici.
J: Castelul este al fratelui tatălui tău?
A: Da, al unchiului meu, Wilhelm Muller cel Puternic.
J: Şi cei din castelul celălalt cu care vă veţi lupta, au încercat să vă cucerească?
A: (Indignată) Au încercat să ne ia pământul. Bineînţeles că nu este vorba de terenul din interiorul castelului. Noi locuim împreună înghesuiţi înăuntru, dar terenurile noastre se întind în jur. Ei au vrut să ne ia o parte din pământ. întâi au început să vâneze pe el, iar apoi au vrut să-l cultive, dar asta a întrecut măsura.

Pentru asta a trebuit să pornim război, aşa a spus unchiul meu.

J: Ce vârstă ai, Gretchen ?

A: Am ajuns aproape de vârsta căsătoriei.

J: Te vei căsători?

A: Când unchiul şi tatăl meu vor cădea de acord, vom găsi un bărbat potrivit din ţinutul nostru, cu proprietăţi convenabile, şi atunci mă voi căsători.

J: Aştepţi cu nerăbdare să te căsătoreşti?

A: Toate femeile trebuie să se căsătorească şi să dea naştere la fii voinici. Noi suntem un popor viteaz. Nu vom fi niciodată cuceriţi, pentru că noi suntem cei mai puternici la trup, la minte şi la suflet, iar eu o să am astfel de copii atunci când mă voi căsători. Ne luptăm cu

cei din alte castele din jur şi întotdeauna învingem. Nu vor mai fi alţii ca noi.
Se pare că ideea unei rase germane puternice a existat cu foarte mult timp în urmă, şi era deja înrădăcinată în aceşti oameni.
J: Şi castelul vostru este mare?
A: Este un castel destul de mare. Poate găzdui multe familii şi are mult spaţiu pentru grajduri. Are ziduri înalte şi groase.
J: Ce vârstă ai? Câţi ani au trecut de când te-ai născut?
A: 18 ani. Aşa mi-au spus. Vezi tu, o mamă ar ţine socoteala foarte bine, dar tatăl meu nu are timp pentru aşa ceva, este ocupat pentru că munceşte din greu.
Johnny spera să o facă să vorbească germana şi chiar dacă el nu putea să o înţeleagă, cel puţin am avea înregistrarea

ca dovadă şi poate că cineva o va putea traduce.
J: Ceea ce vreau să faci acum, Gretchen, este să vorbeşti în limba ta. Vorbeşte despre castel, descrie cât de mare este, câţi oameni locuiesc acolo, vorbind în limba ta.

A: Şi ai să poţi să mă înţelegi? *3: Voi învăţa.*

A: (Furioasă) Eu nu am timp să te învăţ. Trebuie să mă ocup de petrecere. Pot să vorbesc cu tine o vreme, dar nu am timp să te învăţ limba.
3: (Surprins) Bine, dar altcineva mă va învăţa! Vreau doar să îmi spui câteva cuvinte în limba ta.
A: îţi voi spune cele mai frumoase cuvinte din limba mea, cuvinte pe care deja le cunoşti. „Ich liebe dich”, care înseamnă

te iubesc. Poţi să le spui în orice limbă, sunt întotdeauna la fel de bune.
3: în limba ta cum îi spui castelului tău?
A: (Nerăbdătoare) Castelul meu este castelul unchiului meu şi se numeşte Muller, castelul lui Muller cel Puternic.
3: Şi în limba ta îi spui castel?
A: (Cu un ton aspru) Ţi-am spus că nu am timp să te învăţ limba noastră. (Are un temperament arţăgos.)
3: îmi pare rău Gertrude... Gretchen.
Asta chiar a înfuriat-o. A început să ţipe.
A: Nu îţi aminteşti cum mă cheamă. Nu îţi aminteşti nici limba. Poţi să îmi repeţi acum ce am spus în limba mea?
Johnny a încercat, dar a eşuat lamentabil când a încercat să pronunţe „Ich liebe dich”.
A: (Mai calmă acum) Accentul tău este şi mai rău decât al meu. Accentul meu este de la ţară.

3: (Râde.) Ei bine, toţi avem câte ceva de învăţat, dar asta ia timp.

Johnny s-a hotărât să schimbe subiectul:

J: Ce pregăteşti pentru petrecere? A:

Vânat, carne de căprioară. *J: îţi place*

carnea de căprioară?
A: Bărbaţilor le place carnea, aşa că îi servim cu carne. Le place hrana puternică, pentru că şi ei sunt la fel. Noi mâncăm ceea ce cultivăm, mâncăm ceea ce vânăm şi vom fi întotdeauna puternici. Asta este cel mai important lucru. Trebuie să ai putere, ca să supravieţuieşti.
Astfel am făcut cunoştinţă cu o altă personalitate, care era exact opusul lui Mary cea blândă şi cuminte. Această nemţoaică tânără avea temperament. în sesiunea din săptămâna care a urmat, am

hotărât să încercăm să aflăm ce i s-a întâmplat atât de violent încât să o determine să stea atâta timp într-un loc de odihnă. Anita a acceptat cu greu această provocare, pentru că avea o mare aversiune faţă de violenţa de orice fel. Ea se temea că a fost probabil supusă unei violenţe personale şi se îngrijora ca va trebui să retrăiască ceva foarte traumatic. A fost de acord să facă regresia, dar avea rezerve.

J: Aveţi o casă mare?

A: O casă? Avem un castel. Castelul este

casa noastră, e locul unde locuim. **J:**

Aveţi un castel?

Ca întotdeauna era necesară repetiţia, pentru a verifica dacă va spune aceleaşi lucruri.

A: Aşa îl numim. Este foarte mare.

J: Câţi oameni locuiesc în castelul tău,

Gretchen?

A: în interiorul zidurilor?
J: Da. Sunt mai mulţi? Sau eşti doar tu, mătuşa, unchiul şi tata?
A: O da! Familia unchiului, servitorii, oamenii care lucrează pământul au venit aici, şi sunt cu toţii cam o sută de oameni. Unii din ei nu sunt aici tot timpul.

3: Şi vă cultivaţi hrana în afara

castelului?

A: Cei care mănâncă muncesc, cei care

nu muncesc nu mănâncă.

3: Lucrezi în grădină?

A: Nu. Eu gătesc, cos, nu lucrez afară.

3: Cine face toată munca din grădină?
A: Fermierii. O parte din hrană o cultivăm aici, dar nu pe toată. Şi nu eşti în siguranţă în afara zidurilor.

3: De ce nu eşti în siguranţă în afara

zidurilor, Gretchen? A: Te pot răpi, dacă

te văd. *3:* ***Cine te poate lua?***
A: Cei din celălalt castel, din josul Rinului. Ne luptăm cu ei tot timpul, tot timpul.

3: în ce ţară te afli ? **A: Germania.**

3: Aşa îi spui?

A: Da, Germania. Tata spune că este un nume bun. Noi nu suntem barbari. Noi omorâm numai ca să supravieţuim. Vom întemeia o ţară care nu va fi niciodată ţara altcuiva.

3: Cine conduce ţara ta acum?

A: Nu sunt sigură. Biserica are autoritate, dar bărbaţilor nu le place asta. Bărbaţii se comportă ca bărbaţii.

J: Şi nu le place ca biserica să le spună ce să facă?

A: Nimeni nu trebuie să îi spună unui om ce să facă, pe pământul lui. Doar este pământul lui.

Cercetările ulterioare au arătat că Germania nu era cunoscută sub acest nume în acea perioadă. Ea făcea parte din Sfântul Imperiu Roman, astfel încât

tehnic vorbind, biserica avea autoritate
asupra întregii regiuni.

J: Aveţi un rege?

A: Nu, nu ştiu ce vrei să spui.

J: Poate un conducător sau un împărat?
A: Un conducător? Avem un conducător.
Numele lui este Earl. El va fi conducător.

J: Earl? Acesta este numele lui întreg?

A: Aşa am auzit că i se spune.

J: El conduce toate castelele din jur?

A: Nu, dar va face asta. El este un prieten

de al nostru.

J: O, deci el va fi conducătorul?

A: Da, va fi. Unii dintre bărbaţi îl vor ajuta, şi atunci el va deveni conducătorul. Dar unele castele nu sunt de acord cu asta.
J: Nu vor ca el să fie conducătorul?
A: El este puternic. Trebuie să fie un singur conducător. Dar fiecare castel vrea să îşi impună propriul conducător. Vom fi o ţară puternică, dacă vom avea un singur conducător.

J: Ok, Gretchen, să vedem... Te afli în anii

1300?

A: Dacă tu spui asta, atunci aşa este. Eu

nu prea sunt atentă la date.

J: Tu nu ţii o socoteală a timpului?

A: Nu mă interesează. Doar ştiu ce treburi avem de făcut primăvara şi toamna! Dar cel mai mult îmi place iarna.

J: Iarna? De ce?

A: E mai puţină muncă de făcut, iar

bărbaţii stau acasă.

J: Nu mai merg să vâneze şi să cultive

pământul?

A: Vara se pot ucide între ei ca proştii,

dar iarna trebuie să stea acasă.

J: Ok. Gretchen, voi număra până la trei şi vom merge înainte multe veri şi multe ierni. Ce faci acum?

Când Johnny a ajuns la trei, Anita s-a înţepenit în scaun şi a strâns braţele

scaunului cu tărie. Avea gura închisă şi o expresie sfidătoare pe faţă. Când a vorbit a făcut-o printre dinţii încleştaţi, după o pauză lungă.
A: Nu ştiu nimic. Nu pot spune nimic. Nu voi spune nimic. Nu are rost să întrebaţi. Nu am să vă spun unde sunt ei.

J: (Surprins) Unde este cine?

A: Tatăl meu, unchii şi bărbaţii. *J: Cine te întreabă?* A: Nu am să răspund.
Aceasta era o evoluţie neaşteptată a evenimentelor. Era evident că ajunsesem la acea porţiune a vieţii ei pe care dorisem o explorăm, dar cum puteam face ca să aflăm mai multe? Cum să ocolim acest blocaj? Era nevoie de mult tact şi de o strategie.

3: Gretchen, l-a căutat cineva pe tatăl tău? Tu ştii unde este? Tatăl tău a plecat de multă vreme?

A: Nu am să spun nimic. Nu îmi e frică.

Nu îmi este frică.

3: Bine, Gretchen. Dar mie poţi să îmi

spui. Cine întreabă de tatăl tău?

A: (Sfidătoare) De unde să ştiu că nu ai să

le spui?
Johnny căuta o modalitate de a-i recâştiga încrederea şi de a trece peste rezistenţa ei.

3: Ţi-am fost prieten în multe din aceste

călătorii. Anita se relaxă oarecum, dar era

încă tensionată. A: Ai să mă ajuţi să îi

caut? *3: Da, am să te ajut.*
Poate că are să vi se pară ciudat, dar Johnny îşi inventa propriile tehnici şi îndrumări. El a ajuns la concluzia că singurul mod de a o face să vorbească era să intre în convorbire ca participant direct. în plus, bănuia că la nivel subconştient, ei îi era frică să treacă singură prin încercările acelea.
A: Dacă îi descoperă au să îi omoare. Poate reuşim să îi prevenim. Vreau să ies din castel, dar mătuşa spune nu. Toată lumea spune nu. Dar eu ştiu unde sunt şi vreau să îi previn.

Era foarte îngrijorată şi deprimată.

3: Cine este aici la castel?

A: Au venit bărbaţii de la celălalt castel.

J: Şi cum au intrat în cetate?

A: Erau deghizaţi, erau îmbrăcaţi diferit şi noi nu i-am recunoscut. Cel din faţă era pe calul tatălui meu. Şi noi le-am dat drumul înăuntru. Iar când au intrat, am văzut că nu erau bărbaţii noştri care se întorceau acasă. Sunt aici de aproape trei zile, iar eu nu am să le spun nimic.

J: Sigur că nu. Şi ei păzesc porţile, ca să nu puteţi pleca?

A: Da, ei păzesc totul. Au căutat peste tot, au distrus, dar ei nu ştiu că tatăl meu a plecat după ajutor. Vom primi ajutor din nord. Eu ştiu drumul. Cunosc punctele de reper din pădure. Nu am fost niciodată acolo, dar le ştiu. Am ascultat atunci când vorbeau despre asta.

J: Şi în cât timp crezi că au să ajungă aici ajutoarele?

A: Tatăl meu a plecat şi dacă este încă în viaţă, ar putea veni în scurt timp. Poate în decurs de o zi. Am putea călători în noaptea asta.
J: Şi crezi că ai putea să îl găseşti ?
A: Nu putem şti dacă nu încercăm, dar nu trebuie să ne fie teamă. Pentru că este o slăbiciune să arăţi teamă. Nu îmi este frică de ei. Nu îmi va fi frică.
J: Câţi au plecat acum trei zile?
A: Nu ştiu exact... nu pot să-i număr... Câţiva... destui... Nu toţi bărbaţii noştri, doar o parte din ei.
J: Dar dacă bărbaţii ar fi fost aici, ceilalţi nu ar fi intrat în cetate...
A: Nimeni nu ar fi intrat, dacă erau ei aici. Nimeni nu ar fi putut intra. Dar noi am crezut că era tatăl meu.
J: Mă întreb de unde au făcut rost de calul lui. Poate că s-a rătăcit.
A: (Cu un ton mai blând) De asta îmi este frică, în interiorul meu. El iubea calul ăsta

şi nu l-ar fi lăsat niciodată să se piardă. înseamnă că ei l-au luat. îmi este frică în interiorul meu. (Strigă.) Eu nu mă tem de aceşti oameni!
J: Dar să ştii că dacă l-ar fi prins pe tatăl tău, atunci nu te-ar mai fi întrebat pe tine unde este. Pentru că deja ar şti asta. Asta înseamnă că el este în viaţă şi ei nu ştiu unde se află.

A: Asta îmi spuneam şi eu.

J: Trebuie să fie în viaţă undeva şi face

rost de ajutoare. A: Poate... sau poate că

este rănit. *J: Şi asta e posibil.*
A: Trebuie să îl caut cu orice preţ. Poate că unchiul meu a reuşit să ajungă acolo.
J: Unchiul a plecat împreună cu tatăl tău?

A: A plecat la scurt timp după aceea, călare. Era mai sigur să nu călătorească împreună. Pentru ca dacă unul nu reuşea, celălalt ar mai fi putut încă să ajungă la destinaţie.

Urmează o pauză lungă.

A: De îndată ce se întunecă, eu am să

plec.

J: Poate că ai să reuşeşti să te strecori pe

lângă ei, fără să te vadă.

A: Cred că am să pot. Am să trec prin zid.

J: Cunoşti o uşă pe care ei nu o ştiu?
A: Nu este cu adevărat o uşă. Este un loc unde pietrele din zid s-au desprins şi stau să cadă, iar pe partea cealaltă a zidului

sunt desprinse. Zidul nu este foarte gros acolo şi mă pot strecura. Am auzit oamenii noştri când vorbeau despre asta, ştiu că se află în colţul de nord al cetăţii.
J: Poate o să găseşti un cal afară, ca să poţi pleca.
A: Nu ştiu. Dacă este nevoie, voi călători pe jos. Poate astfel îmi voi găsi calea mai uşor. Nu ştiu cât timp va dura călătoria. încerc să mă gândesc, dar îmi este teamă. Este mult teren şi duşmanii pot fi oriunde, dar mergând pe jos, mă pot ascunde. Mă pot strecura printre ei.
J: Ce au făcut oamenii ăştia? Au cucerit pământul din jurul castelului iar apoi în final, au intrat şi în castel?
A: I-au omorât pe oamenii care lucrau pentru noi, le-au incendiat terenul şi casa din afara zidurilor. Ne-am luptat cu ei multă vreme, dar au devenit mai puternici.

J: Ei primesc ajutoare mai multe? **A:**

Da, aşa este.

J: Vom aştepta până se întunecă. A: Ai să

vii cu mine? *J: Da. (Pauză). S-a întunecat?*

A: Este aproape întuneric.

J: Poate că împreună reuşim să

desprindem pietrele din zid.
A: Trebuie să încercăm, trebuie să încercăm. Ştiu unde s-au desprins. Apoi să le punem înapoi cu atenţie, pentru ca ei să nu afle pe unde am ieşit. Dar miroase urât. Este şi întuneric aici, foarte întuneric. Repede, grăbeşte-te! Să găsim locul şi să împingem cu putere. (în şoaptă.) Ascultă!

J: (După o pauză lungă) Ce auzi?
A: E ceva în afara zidurilor.
Aproape că puteam să o văd în imaginaţia mea, lipită de perete şi ţinându-şi respiraţia.

A: Trebuie să aşteptăm.

J: Poţi să respiri?

A: Cred că da. Dar miroase urât.
3: Te-au auzit când încercai să împingi pietrele?
A: Şşşşş... (Anita şi-a ţinut respiraţia câteva minute). Au plecat. (Şopteşte foarte încet). Să nu faci nici un zgomot. Ai grijă să nu scapi nimic.

3: Este un întuneric ca de smoală.

A: Şşşşş... Lucrează în linişte. Cred că pot

să mă strecor.

3: Mergi tu prima, apoi vin şi eu.

A: Nu îmi place să aştept. Am să merg.

3: Sunt imediat după tine. (Pauză). Poţi să

găseşti drumul?

A: Trebuie să ajung până la copaci. îmi tot spun asta. Nu îmi este teamă. (Cu un ton patetic.) Nu îmi este teamă. Nu îmi este teamă... Ăsta trebuie să fie drumul. Singurul loc... (Deodată) E cineva aici! Puteai să îi simţi teama. Apoi deodată Anita se încordă tare în scaun, îl strânse de mânere şi trase aer în piept, reacţia la un şoc.

3: Ce se întâmplă?

A: M-au văzut. Nu credeam că au să mă vadă, dar s-a întâmplat. Trebuie să merg mai departe.

3: Mergi mai departe!

A: Ei cred că am murit.

3: Ce spui? Te-au prins?

A: M-au lovit.

3: Te-au lovit? Cu ce te-au lovit? **Eram surprinşi, evident.**

A: Cu o piatră. Sângerez, dar pot să merg mai departe. *3: Sângerezi foarte rău?*

A: Am să mă târăsc. Am să merg mai departe. Se uită la mine? *3: Nu cred.* **A: Sângerez. J: Crezi că ai să reuşeşti? A: Corpul meu rămâne aici. (O pauză lung) Corpul meu rămâne aici.**

3: Corpul tău rămâne acolo? Ce faci? A: Oricum am să plec... *3:* ***Ca să-ţi găseşti tatăl?***

A: Trebuie să îi avertizez. Mă uit la mine din afară. Mă uit la mine şi mă întreb cum pot să fiu în două locuri în acelaşi timp.

3: Nu ai mai făcut asta până acum.

A: Nu, nu am mai făcut asta. Ei îmi târăsc

trupul înapoi.

3: O, au venit şi l-au luat? Credeam că au

plecat.

A: Ei aşteptau. Stăteau şi aşteptau.

3: Şi ce fac acum ?

A: L-au legat de un cal, îl duc înapoi, târându-l pe jos. Mă vor tăia în bucăţi. (Revoltată). în faţa oamenilor, pentru a-i face să vorbească. Nu simt asta, dar văd ce se întâmplă. (îngrozită)...

3: Dar tu nu eşti acolo?

A: Sunt eu, dar nu sunt acolo... Sunt confuză, foarte confuză... Simt că aş

putea merge mai departe. Trebuie să îl avertizez pe tatăl meu. Trebuiesc aduse aici ajutoare, cât mai repede. S-a luminat de zi. Pot să văd. Pot să văd.
3: Ştii, ei nu te mai pot vedea acum!
A: Nu. Ei nu mă mai văd, nu-i aşa? Eu stau şi îi privesc şi... Nu ştiu ce este asta... Mi s-a spus că atunci când mori, mai rămâi o vreme pe pământ, până te ridică Dumnezeu la ceruri.
3: Acum ştii mai bine...
A: Este derutant. Acum călătoresc mai repede. Ajungem la castel. Nu l-am văzut pe tata nicăieri.

3: Acesta este castelul spre care se ducea el?

A: Prietenul lui, aliatul lui este un cavaler, un cavaler... ***3: Care este numele lui?***

A: Earl.

3: O, este acel Earl care trebuia să devină

conducător? A: Nu cred că va mai deveni

conducător. *3:* ***De ce?***
A: Pentru că vor pierde lupta. Va trece multă vreme până când... Dar ei nu mă aud când ciocănesc?

3: Poţi să treci direct prin poartă.

A: Prin poartă?

3: Direct prin zid. Ai încercat? A: Nu am

mai încercat asta niciodată.
J: Vezi cum funcţionează. (Pauză) Te-a oprit zidul să înaintezi?

A: Nu. Nici pe tine nu te-a oprit, nu-i aşa? Să mergem. Nu este nimeni de partea cealaltă a porţii, care să mă audă. Vom trece dintr-o cameră în alta. Ei nu răspund. E ca şi cum aş alerga... înaintez foarte repede, deşi nu fac mişcări de alergare. O, cred că el este!

J: îl vezi?

A: Da. Doarme. A fost rănit. *J: Probabil că*

aşa i-au luat calul.

A: A fost rănit şi cei de aici încearcă să îl ajute. (Frustrată) Nici el nu mă aude. Cum să îl trezesc?

J: Ce?

A: Nu pot să îl scutur. încerc să îl ating şi nu se întâmplă nimic. Nu mă poate simţi. Am să arunc cu ceva în el. Cu cizma lui!

J: Poţi să o ridici?

A: Da.

J: Mai este cineva în cameră?

A: Nu. E singur în cameră. Iată, s-a

mişcat! A strigat ceva.

J: Ce a spus?

A: A ţipat după ajutor.

J: Probabil nu ştie ce l-a trezit

A: Arunc şi cu alte lucruri. Diferite obiecte se mişcă peste tot, iar el nu înţelege ce se întâmplă.

J: Cred că este confuz şi derutat.

A: Vin şi ceilalţi. Mai încerc o dată. Ei spun că este un demon care face ca lucrurile să se mişte aşa.

3: Poţi să îţi dai seama cât de grav a fost

rănit?

A: Nu a fost rănit atât de grav cum cred

ceilalţi.

3: Aşa, asta e bine. Concentrează-te. Ai

reuşit să îi transmiţi gîndul?

A: Da. El le spune că trebuie să se întoarcă, dar lor le este frică să îl lase să plece singur. El le cere să vină cu el. Dar le este frică să plece. Nu îl vor ajuta.

3: Nu au să îl ajute?

A: Ceilalţi îi spun să aştepte până dimineaţa. Ei cred că se comportă aşa din

cauza febrei. Iar el are acum sentimentul că eu încerc să-i comunic ceva. Se gândeşte la mine. îi este teamă pentru mine. Şi atunci când face asta, pot să comunic cu el. El nu îmi aude vocea, dar poate să mă perceapă cumva în mintea lui. Le spune că trebuie să plece, şi că este necesar ca ei să meargă cu el. Când va porni, ei vor trebui să îl urmeze. Acum mă simt slăbită. Nu mai ştiu...

3: Ce crezi că vei face acum ?

A: L-am avertizat şi acum vreau să mă

întorc şi să văd... *3: Să vezi ce s-a mai*

întâmplat la castel? Te întorci acolo? A:

Da, am să mă întorc. Vreau să aflu ce s-a

întâmplat cu mine. *3: Ce făceau ei când am plecat noi?*

A: Tocmai se pregăteau să mă taie în bucăţi. Vorbeau despre asta. I-am auzit. Au să îmi taie capul şi au să îl pună pe poartă în interior, ca să îl vadă toată lumea. Au să pună câte o bucată din mine în fiecare parte din castel. Şi nu vor lăsa pe cei din castel să mă îngroape. (îngrozită) Asta nu este corect! (îşi scutură capul) Nu, nu este corect. îi văd cum fac asta.

3: Te-ai întors la castel acum?

A: Biata mea mătuşă îşi pierde minţile. O femeie ţipă şi plânge, iar ei o omoară. (Plânge.) îmi taie capul. (Geme). Oooo!... Le spun celorlalţi că trebuie să spună tot ce ştiu, dar ei nu vor. (Strigă.) Fiţi curajoşi, nu spuneţi nimic! L-am speriat

pe tata, e posibil să îi pot speria şi pe ei. Am să aştept până ce conducătorul lor rămâne singur în cameră. Am să-i ridic sabia şi am să o arunc. Ha! El nu mai e atât de curajos acum...

3: Asta I-a speriat?

A: O, da! Este destul de întors pe dos. O ridic şi o mai arunc încă o dată şi încă o dată. El încearcă să le spună celorlalţi că este bântuit castelul. Am aruncat sabia atât de tare, încât i-a ciobit coiful. El plânge acum. Este atât de înspăimântat!

3: De ce nu pleacă?

A: Ce trebuie să fac? Oamenii nu îl mai ascultă. Când intră ei, sabia zace pe podea iar eu sunt foarte liniştită. Imediat ce vor pleca toţi, o voi face să se mişte iar. Nu trebuie să o arunc. îi spun doar să se mişte şi aşa va face. Dansează în faţa lui şi el încearcă să o prindă. (Râde.) Acum îl las să pună mâna pe ea. Nu am să îi fac

rău. îl las să îşi facă rău singur. Atunci vor crede că el a făcut-o. A înşfăcat sabia şi acuma o ţine strâns, temându-se că are să se mişte din nou. Iar sabia îi trece prin mână. Ceilalţi căpitani vor să fie ei conducători, şi cred că el a înnebunit. îl lasă să sângereze. Nici măcar nu încearcă să îl ajute. îl scot din cameră, dar nu vor ca ceilalţi oameni să afle că el a făcut aşa ceva.

3: Unde îl duc?

A: La perete. Ei au ştiut despre asta tot timpul. *3: Vrei să spui la deschizătura din perete?* **A: îl zidesc de viu acolo.**

3: Poate că au să găsească deschizătura din partea cealaltă.

A: Este slăbit, se va sufoca. Eu nu am să îl ajut. Am altă treabă de făcut.

Trebuie să salvez castelul. *3: Cine*

conduce acum ?

A: Cei doi care l-au găsit, se ceartă. Amândoi sunt înspăimântaţi. Nu sunt conducători adevăraţi, cum era el.
3: Probabil cred că acest castel este bântuit.
A: Ei nu ştiu asta cu certitudine, dar li se pare ciudat că el era într-o stare perfectă, şi dintr-o dată a înnebunit. Ei spun că poate i s-a făcut rău atunci când a auzit femeile ţipând.
3: Poate reuşeşti să îi convingi, şi îşi vor lua oamenii şi vor pleca.
A: Nu, nu am să vorbesc cu ei. Ei l-au ajutat când a hotărât ce să facă cu mine. Au pus părţi din trupul meu peste tot în castel. Acum am să stau în faţa focului. Ei

mă zăresc, dar văd prin mine şi rămân cu gura căscată. Aproape că se răstoarnă unul pe altul încercând să părăsească încăperea. Şi oriunde se duc, eu îi urmez. Nimeni nu mă poate vedea în afară de ei. îi urmez în curtea castelului. Caii simt că eu sunt acolo. Ei ştiu că urmează să se întâmple ceva ciudat. îi mângâi şi îi liniştesc. Bărbaţii le spun celorlalţi că pleacă să îl caute pe tatăl meu. îi lasă fără conducători. Dar de fapt ei nu îl caută pe tata. Vor doar să iasă din castel. Am să merg cu ei. Dacă îi îndrum spre nord, vor da drept peste grupul condus de tatăl meu. Eu stau în mijlocul drumului spre sud, ei mă văd, se sperie şi o iau spre nord. Oriunde ar privi, mă văd pe mine. în felul ăsta îi fac să meargă unde vreau eu. Este distractiv. Tata va fi mândru de mine când va afla. (Pauză) Uită-te la ei! Uită-te la ei cum zac acolo...

3: Ce s-a întâmplat?
A: Au căzut de pe o stâncă. Şi-au îmboldit caii, iar caii au sărit în prăpastie. Nu am timp să vorbesc cu ei. Nu ştiu dacă sunt morţi. Mă întorc la castel. Voi salva castelul, înainte ca tatăl meu să se întoarcă acolo. Nu ştiu cum voi face asta. încă mai sunt duşmanii înăuntru, doar trei au murit. înainte nu ştiam câţi bărbaţi sunt înăuntru. (Mândră) Acum ştiu.
3: Câţi sunt?
A: Sunt paisprezece duşmani în castel.
3: încă paisprezece de care trebuie să scapi?
A: Da. Au încuiat toate femeile în holul mare şi le scot afară una câte una, ca să le omoare. Eu stau de vorbă cu prima din ele, dar nu am timp să rămân cu ea. Este nou venită în lumea spiritelor, nu ştie nimic. E la fel de înspăimântată cum am fost şi eu, dar îi spun că se va obişnui cu ceea ce poate să facă. îi spun să rămână

acolo şi să vorbească cu toate femeile omorâte. Voi rămâne în castel, până vor pleca toţi. Am să îi fac să plece unul câte unul, sau toţi împreună! Acesta este castelul unchiului meu!
3: De ce omoară femeile?
A: Vor ca ele să le spună unde sunt ascunse diverse lucruri, cine ne ajută, care sunt bărbaţii de partea lui Earl. Unele femei nici nu cunosc lucrurile astea, dar ei le omoară oricum. (Dezgustată) O, sunt nişte bestii. Aceştia sunt oameni cu adevărat răi.
3: Şi aceşti oameni au un conducător?
A: Ei fac doar ceea ce li s-a spus să facă, înainte să plece conducătorii. Unii din ei nici măcar nu ştiu că le-au plecat conducătorii. Dacă ar şti poate că ar pleca şi ei imediat; probabil s-ar ucide unul pe altul încercând să hotărască cine va fi şeful.

3: Poate există o cale să le arăţi că ceilalţi au plecat. A: Vreau să îi sperii, dar bietele femei sunt îngrozite. *3: Cum omoară femeile?*

A: Le taie o mână, apoi un braţ, pe unele le bat... E groaznic... Trebuie să-i opresc. Dacă stau în faţa lor, poate că se vor speria. Ei încearcă să pretindă că nu mă văd. Fiecare din ei se uită la celălalt şi se preface că nu mă vede.

3: Crezi că te văd?

A: Sigur că mă văd. Dar încearcă să pretindă că nu mă văd. Acum se hotărăsc să părăsească camera. Pleacă unul câte unul, dar trebuie să rămână unul ca să păzească femeile. Se hotărăsc să nu se mai omoare nici o femeie, să mai aştepte cu asta, pentru că se întâmplă ceva ciudat

în castel, ceva straniu, ceva ce ei nu pot să înţeleagă. Nimeni nu poate spune în cuvinte ce se întâmplă, dar sunt înspăimântaţi, foarte înspăimântaţi. (Vorbeşte mai tare) Ar face bine să se teamă cu adevărat, fiindcă tatăl meu se apropie. Aproape că s-a lăsat noaptea. El intră călare împreună cu oamenii lui. Duşmanii se urcă pe ziduri ca să scape, iar curtea se umple cu oamenii noaştri. Nu au cum să câştige lupta, sunt înconjuraţi. Tatăl meu mi-a văzut capul. Şi-a dat seama ce s-a petrecut şi de ce a fost chemat înapoi. I-au capturat!
3: Au să îi omoare?
A: Au să îi zidească de vii. Ei fac aşa cu toţi prizonierii... în zid şi sub podea... Locul ăsta... O, atât de mulţi oameni au murit aici. Era castelul meu; era al meu şi îl iubeam.

3: Ei bine, tatăl tău s-a întors acum.

A: Am să vorbesc cu el.

3: Poate să te audă?

A: El încearcă din greu... E atât de îndurerat pentru că eu sunt moartă. Dar încerc să îl reconfortez. El crede că vocea mea este doar o amintire, dar eu îi spun să protejeze castelul în continuare.

3: Cât timp vei mai rămâne aici ?

A: Până se termină lupta. Sper să pot rămâne atât. Nimeni nu trebuie să cucerească acest castel. Dar este posibil să nu pot sta atât de mult timp. îi spun să nu fie înspăimântat, dar să încerce să mă vadă în faţa şemineului. îi cer să mă asculte. Sper că o va face. Acum mă poate auzi pentru că minţile noastre s-au unit. Dar cineva ciocăne la uşă... îi întrerupe

gândurile şi conexiunea dintre noi dispare. Nu încerca să le spui! Nu au să te creadă!
3: Nu au să-l creadă.

Johnny a decis că era timpul să încheie

sesiunea. Era suficient. *3: Ai să mergi*

înainte, Gretchen, ai să pluteşti...
A: Eu rămân în castelul meu! Trebuie să rămân aici. (Strigă) Nu mă chema înapoi! Nu vreau să merg. Treaba mea nu s-a terminat. Eu rămân aici!
Asta putea constitui o problemă, dacă lucrurile nu erau conduse cum trebuie. Dar Johnny a rămas calm şi a păstrat controlul asupra situaţiei.
3: Plutim înainte acum, plutim înainte, Gretchen. (Foloseşte o voce cu un ton liniştitor.) Lupta de la castel s-a terminat.

Treaba ta s-a terminat. Castelul a fost protejat.

A: Ei spun că este bântuit. ***3: Castelul bântuit***

A: Au ars o parte din el. Au mai rămas doar pietrele. Unele s-au surpat când stâlpii de susţinere au fost arşi. Dar este castelul meu.
3: Acum ce vei face, Gretchen ?
A: Trebuie să mă odihnesc. Am fost foarte puternică. De ce a trebuit să fiu aşa? Eu ar fi trebuit să fiu o bună luptătoare, dar nu atât de puternică. Vocea îmi spune că am fost foarte curajoasă. Am avut însuşiri bune, dar nu trebuie să rezist la ceea ce îmi spune vocea. Am stat aici prea multă vreme. Unele din lucrurile pe care le-am făcut nu au fost corecte, când am rămas aici. Am spus că nu ştiam, dar poate că

ştiam asta... A fost greşit să rămân aici şi să sperii oamenii care se uitau la mine. Dar castelul trebuia să fie al meu. Vreau să fiu Gretchen în continuare. Nu vreau să renunţ şi să plec de aici. Nu vreau să renunţ la ea. Trebuie să aştept multă vreme, apoi voi uita.

3: Vocea ţi-a spus asta?

A: Da. Să nu mă întorc acolo. Are multă răbdare cu mine, atunci când eu încerc să mă întorc acolo.

3: Şi unde te odihneşti?

A: Ei bine, vrea ca eu... înapoi. Nu eram gata să fiu trimisă acolo, cred. Spune că am fost prea puternică şi că trebuie să merg să mă odihnesc. Am început să plîng. Şi îmi promite că acest castel va rămâne mereu acolo. îmi va şterge memoria şi voi putea să mă odihnesc. Apoi mă voi întoarce pe Pământ, dar nu voi mai fi Gretchen. Am să fiu iarăşi vie,

dar nu mai trebuie să fiu atât de puternică. Spiritul meu a fost prea puternic.
3: Vocea ţi-a spus când te vei întoarce pe Pământ?
A: După ce mă voi odihni. Vocea îmi spune că sunt cu adevărat un spirit perfect. Dar vremurile şi personalitatea m-au făcut prea puternică. Asta este problema, când te implici prea mult. Oamenii spuneau că eram puternică şi puteam să fac totul, pentru că eram Gretchen. Nici moartea nu m-a oprit. Aşa ceva nu este un lucru obişnuit. Majoritatea spiritelor nu sunt atât de puternice. De data asta am să fiu o persoană mult mai blândă, mult mai calmă, mult mai liniştită.

J: Ne apropiem de momentul când te vei

întoarce pe Pământ? A: Trebuie să mă

odihnesc *3: Ştii cine vei fi când te*

întorci ?

A: Voi fi o femeie blândă, liniştită şi paşnică şi voi locui într-o altă ţară. Dar îmi pare rău. Iubeam ţara asta.
3: în ce ţară vei fi când te vei întoarce?
A: Voi fi în Anglia. Dar într-o zi am să mă întorc în Germania, aşa mi s-a promis. (Anita are strămoşi în Germania). Acum trebuie să mă îndepărtez de toată violenţa şi de locul unde s-au întâmplat toate astea. (Pauză) îmi amintesc vag... (Vocea ei devine mai lentă şi vorbeşte mai rar, ca şi cum nu ar putea gândi). îmi amintesc... Ei... nu îmi amintesc mare lucru. Am să

stau în pace o vreme şi am să fiu doar un spirit.
în mod surprinzător când Anita s-a trezit, nu a avut efecte negative. După ce am ascultat înregistrarea de pe bandă, am presupus că ea va fi marcată de cele întâmplate, dar ea nu îşi mai amintea nimic şi a trebuit să i se spună ce povestise în regresie. Mai târziu când a ascultat înregistrarea, a spus că e ca şi cum ar asculta povestea altcuiva. Avea o imagine mentală a unei tinere cu cosiţe lungi şi blonde. A spus că se simţea apropiată de aceste presupuse alte vieţi, dar era cum te simţi faţă de o soră pe care nu ai vrea să o vezi rănită. Am promis să facem tot posibilul pentru a-i proteja alter-egourile. Când oamenii îi spuneau lui Johnny că vorbea ca şi cum ar fi fost cu adevărat prezent acolo (în secvenţa de la castel) el răspundea de

fiecare dată cu o sclipire în ochi: „Poate chiar am fost”!
Următoarea secvenţă este destul de complicată şi la început ne-am hotărât să o scoatem din povestire. Atât de multe lucruri despre care vorbea Anita erau ciudate şi greu de acceptat la început. Apoi ne-am dat seama că dacă noi nu am reuşit să înţelegem ceva, nu înseamnă că acel lucru este fără valoare. Asta arată cât de confuzi eram noi de multe ori.
Tocmai terminasem de trecut în revistă viaţa traumatică a lui Gretchen şi o aduceam înapoi în viaţa prezentă, când ne-am oprit pentru orientare în viaţa din Anglia a lui Mary şi am întrebat-o ce făcea.
A: (Uimită) Mă uit la multe lucruri, e ceva ciudat. Oare voi fi aşa mereu? Sunt altfel.

3: La ce te uiţi?

A: Am o viaţă, dar o privesc din afară. ***3:***

Ce faci?

A: O privesc. Vin şi plec, văd lucruri, mă

văd pe mine, dar sunt... ***3: Ce eşti?***

A: Foarte ciudat. Nu înţeleg asta. *3: Te-ai*

întors pe Pământ?
A: Nu sunt sigură dacă privesc sau dacă sunt ea. (Confuză) Poate m-ai ajuta dacă mi-ai pune întrebări.
Johnny încearcă să o liniştească, să îi dea iar încredere.
3: Cred că tu eşti ea şi ai venit din nou pe Pământ. Ai luat o altă înfăţişare. Ai intrat în altă viaţă.

A: Privesc din afară, îi simt fericirea.

3: Care este numele ei?

A: Nu sunt sigură acum. Privesc de

aproape cu atenţie. ***3: Ce face femeia***

asta acum?

A: Este o femeie foarte drăguţă, foarte plăcută. O privesc şi este frumoasă aşa cum îşi perie părul, dar îi este frică din cauza mea. îmi simte prezenţa, iar eu simt că vreau să vorbesc cu ea. Vorbeşte cu mine, dar ar prefera să o las în pace.

3: Ce să nu faci?

A: Vorbesc cu ea, dar ea ar prefera să nu

mă audă. Mintea ei este puternică. ***3:***

Care este numele ei?

A: Mi-ar plăcea să îi dau alt nume. Nu îmi

place numele ei. *3: Care este numele ei?*
A: Nu sunt sigură, este un nume masculin. Când i se spune pe nume, nu îmi place. îi spun să îşi schimbe numele.
3: Să îşi schimbe numele?
A: Da. Să le spună celor din jur ca pur şi simplu să o numească altfel. Nu... Să nu fie un nume prea puternic, ca să nu fie ca cealaltă fată, prea puternică. Ea aşa a fost, tu să nu fii.
Acest fragment aruncă lumină asupra unei porţiuni dintr-o altă înregistrare mai veche, care ne-a derutat mai demult. Acum presupunem că era vorba despre Mary din Anglia. Ea făcea ordine în casă dar era supărată, nu se
simţea bine şi îi era frică. Se pare că nu ştia de ce anume îi este frică. Când

Johnny a întrebat-o care este numele ei, a răspuns că este Mary. „îmi place numele ăsta. Este un nume frumos”. Dar mai târziu a spus: „Eu nu sunt Mary cu adevărat. A fost numele surorii mele. Eu am fost bolnavă iarna asta şi ei doreau să mă fac bine şi să nu mai zac la pat niciodată. Astăzi îmi este atât de frică, nu înţeleg ce se întâmplă.” Aşa cum am spus, totul poate fi derutant şi complicat, dacă este posibil ca spiritul etern să vorbească cu el însuşi. El poate, din subconştient, să vorbească cu mintea conştientă. Probabil că noi am înregistrat ambele părţi ale conversaţiei.
întâlnisem deja atâtea lucruri ciudate, încât nimic nu depăşea tărâmul speculaţiei. Poate că spiritul ei a încercat să o facă să îşi schimbe numele adevărat pentru că avea o sonoritate masculină, iar ea trebuia să fie blândă şi supusă în

această viaţă ca Mary. Trebuia să fie opusul lui Gretchen? (Vezi capitolul următor.) De fiecare dată în viaţa ei din Anglia când se referea la ea însăşi, spunea că o cheamă Mary. Când am vorbit cu ea copil, nu am întrebat- o cum o cheamă. Am luat toate informaţiile ca fiind corecte. Dar oricare ar fi fost răspunsul, se pare că lucrurile s-au rezolvat în final şi ea nu a mai fost deranjată ulterior de astfel de situaţii. Un lucru este evident în cele cinci vieţi prin care a trecut Anita, şi anume că în toate a fost femeie. Când i-am spus asta, ea a replicat: „bineînţeles că am fost femeie, nu aş fi putut fi altceva”. Pe vremea aceea nu ştiam nimic despre reîncarnare şi mi se părea o explicaţie logică. Dar în anii care au urmat şi în miile de cazuri ulterioare, am descoperit că am fost cu toţii atât bărbaţi cât şi

femei de multe, multe ori. Trebuie să fim echilibraţi, de aceea nu putem reveni să învăţăm doar lecţiile unuia şi aceluiaşi sex. Este necesar să ne învăţăm lecţiile din ambele puncte de vedere. Iată de ce toate vieţile Anitei au fost vieţi de femeie. Trecând în revistă cele cinci vieţi, am descoperit ceea ce cred eu că este răspunsul. Ea a spus că viaţa lui Gretchen a fost prima ei viaţă pe Pământ şi am descoperit că probabil fusese trimisă prea repede, că nu fusese pregătită să experimenteze viaţa ca fiinţă umană. Viaţa lui Gretchen a fost viaţa unei femei cu o voinţă foarte puternică. Perioada în care a trăit şi cultura în care a crescut i-au întărit voinţa foarte mult, astfel încât nici moartea nu a reuşit să o oprească. Chiar şi în lumea spiritelor ea a făcut lucruri care nu respectau regulile. în final s-a luat hotărârea să fie dusă într-un loc

de odihnă pentru a i se şterge amintirile şi a putea funcţiona ca o fiinţă umană normală. Acest lucru a durat sute de ani, luând ca termen de comparaţie anii noştri de pe Pământ, ca să i se şteargă amintirile. în final atunci când i s-a permis să revină pe Pământ, a trebuit să o facă în rolul unei femei bune şi cu maniere blânde, opusul lui Gretchen cea puternică.

Apoi în fiecare viaţă care a urmat, ea a experimentat diferite tipuri de femei, îmi dau seama acum că dacă i s-ar fi permis să se reîncarneze ca bărbat, tendinţa de a fi puternică i s-ar fi accentuat, iar acest lucru nu trebuia să se întâmple, pentru că atunci ar fi fost mai dificil să neutralizeze tendinţele negative şi să le echilibreze. Poate că într-o

viaţă viitoare va fi pregătită să experimenteze cum este să fii bărbat, după ce spiritul ei va fi condiţionat şi pregătit pentru a mânui în mod corespunzător aceste însuşiri, într-o manieră care să poată fi controlată

.CAPITOLUL 10 *Un spirit creat*

în sesiunea următoare s-a produs un incident şi mai ciudat, atunci când a apărut o entitate stranie. Noi ne hotărâsem să vedem cât de departe în timp se poate întoarce Anita. Doream să aflăm câte vieţi a trăit. Ne aşteptam să mergem mult mai departe în timp decât

am făcut-o. Prima viaţă a Anitei pare să fi fost prin anii 1300 la începutul secolului al XlV-lea, când ea a fost Gretchen în Germania.
Mai vorbisem cu ea înainte, când se afla în stare de spirit în viaţa dintre vieţi, dar de data asta a fost ceva diferit. Din clipa în care această entitate nouă a început să vorbească, ne-am dat seama că era ceva neobişnuit. Am numit-o „Spiritul Perfect”. Avea ceva care este foarte greu de descris, o calitate eterică obsedantă care părea a fi dintr-o altă lume şi în acelaşi timp îţi inspira groază şi nelinişte. Impactul deplin se simte doar dacă asculţi înregistrarea. Vocea avea o însuşire deosebită, vorbea o engleză perfectă pronunţată cu grijă şi avea un ton regal. Şi alte persoane au simţit asta. Părea a fi ceva care nu ţinea de această lume. Ne dădea sentimentul că ne adresam cuiva

atât de avansat, încât avea răspunsul la toate întrebările. Părea să deţină toată cunoaşterea.
Dacă am fi avut timp să reflectăm şi să ne consultăm cu alţii care aveau mai multă cunoaştere ca noi, ne-am fi putut gândi la întrebări mai profunde. Dar ne-a luat prin surprindere, a fost pentru noi o surpriză absolută şi am reuşit să o întrebăm numai lucrurile care ne-au venit în minte în acel moment. Orice ne-am fi putut gândi să întrebăm într-o astfel de împrejurare, va părea prin urmare lipsit de importanţă.
Aceasta este una dintre problemele cu care te confrunţi atunci când faci hipnoză regresivă. Când îi faci regresie cuiva, nu ştii niciodată în ce perioadă de timp se va duce. Abia mai târziu te poţi pregăti să îi pui întrebări mai profunde, după ce ai făcut cercetare.

Dar vai, din păcate mai târziu nu am mai reîntâlnit niciodată acest spirit minunat. Ni s-a permis oare ca doar pentru o clipă să întrezărim spiritul în starea sa primordială, atunci când a fost format? Nu ne-am dat seama atunci ce anume am întâlnit şi nu înţelegem bine nici acum. Dar ceea ce am văzut a fost frumos, a fost minunat.
Sper doar ca unele din sentimentele pe care le-a trezit în noi să poată fi transmise prin mijloacele sărăcăcioase ale cuvântului aşternut pe hârtie.
3: Okay Gretchen, voi număra până la trei şi mergem înapoi în anul 1250. (Numără.) Ne aflăm în anul 1250. Ce faci?
A: Sunt un spirit.
3: Ce vezi?
A: Văd doar ceea ce este aici. Şi este bine. Toate sunt bune. Nu am mai fost niciodată pe Pământ.

Johnny ori nu a înţeles ce a spus ea, ori nu era pregătit pentru un astfel de răspuns.
3: Abia ai ajuns pe Pământ?
A: Nu am mai fost niciodată acolo. întreabă-mă ce doreşti. Am să îţi spun tot ce ştiu. Ceea ce nu ştiu, nu a fost revelat şi nu am învăţat încă. Nu te pot ajuta, fiule, sunt un spirit şi sunt fericită aici. Vocea ei avea o autoritate specială şi vorbea într-o engleză pură şi precisă. Această personalitate părea a şti exact ce spunea şi părea a fi superioară, dar Johnny încă nu înţelegea.
3: Şi de abia ai revenit de pe Pământ?
A: Nu am mai fost pe Pământ, fiule. Tu probabil că ai fost. Mi s-a spus că atunci cînd mergi acolo, îţi pierzi cunoaşterea. Voi avea răbdare cu tine.

3: Mulţumesc.

Johnny ezita, încercând să înţeleagă ce se

întâmplă. A: Sunt bună şi plină de

bunăvoinţă. Am toate virtuţile. *3: De cât*

timp ai fost aici în spirit?
A: De când am fost creată... Nu calculez asta în ani. Eu am fost creată pur şi simplu.

3: Ştii unde ai fost creată?

A: Vrei să îţi dau un nume pentru acest

loc?

3: Cum numeşti acest loc?
A: Nu am nevoie să îl numesc în nici un fel. Pur şi simplu ştiu că sunt aici, că totul este bine. Este cum trebuie. Am ce îmi

trebuie. Ştiu ceea ce ştiu şi am să fac ceea ce mi se spune. Poţi denumi acest loc cu orice cuvânt bun. Asta este acceptabil pentru mine

3: Ok, voi număra până la trei şi vom merge în anul 1150. (Numără.) Ne aflăm în anul 1150. Ce faci?

Johnny nu îşi dăduse seama că ea se întorsese la început şi nu putea să meargă mai departe în trecut.

A: Eu am fost creată şi aştept. Eu cunosc bunătatea. Am fost creată ca să fac plăcere Creatorului. Spiritul meu este bun, este doar bunătate. Eu nu am în mine nimic rău.

3: Cu cât timp în urmă ai fost creată ? A:

Timpul nu există aici. Am fost creată la

începutul timpului. *3: Şi ai aşteptat aici*

de când ai fost creată? A: Aici am trăit

multă bucurie.
J: Nu ai fost trimisă niciodată undeva, sau să fii chemată pe Pământ sau în alt loc? Nu ai luat forma unui corp?
A: Nu, nu.
J: Dar crezi că vei face asta vreodată?
A: Cu toţii suntem creaţi ca să facem plăcere Creatorului şi mergem să ajutăm. Bietul Tată, este atât de dezamăgit de familia pe care a creat-o chiar el.

J: L-ai văzut pe Tatăl? A: Mi-am văzut

Creatorul. *J: Ai vorbit cu Creatorul tău ?*

A: EL a vorbit cu noi toţi. *J: Mi-l poţi*

descrie? A: Poţi să înţelegi un spirit? *J:*

Am să încerc.

A: Totul este uşor şi luminos. Există o aură de bunătate. Se poate materializa în orice moment şi poate face orice doreşte. Creatorul poate atinge ceva şi acel lucru există, dacă aşa spune el. Aşa am fost eu creată. El a luat un grăunte de bunătate şi eu am fost creată. Şi sunt în totalitate bună ca să îi fac plăcere Creatorului acum. într-o zi voi merge şi voi învăţa şi voi ajuta oameni pe Pământ, împreună cu familia de pe Pământ. Voi merge acolo de multe ori. El mi-a spus asta. Cu toţii trebuie să mergem. Pentru că este creat un anumit număr de spirite. Şi noi trăim iarăşi şi iarăşi. Pe Pământ înveţi lucruri rele, iar apoi înveţi să te dezici de ele şi te întorci la puritate şi la bunătate.

J: Tatăl, Creatorul, a făcut tot ce există pe Pământ?
A: El a creat însuşi Pământul.
3: Adică el a pus totul pe Pământ?
A: Tot ce există pe Pământ. El a creat Pământul şi mult mai mult.
3: Spune, el a mai creat şi alte lumi în afara Pământului?
A: Binenţeles că da. A creat soarele nostru, a creat luna, a creat toate planetele din jurul Pământului, fiecare cu propriile forme de viaţă, cu propriile spirite. Doar Pământul este atât de zbuciumat. El ne-a rugat să mergem să ajutăm oamenii de aici. El i-a creat. El ştia că atunci îi va crea, ei nu vor face ceea ce trebuie. Dar s-a simţit obligat în marea sa bunătate să dăruiască oameni celei mai frumoase din toate planetele. Omul este un animal care are cunoaştere. El ştia că oamenii nu vor folosi

cunoaşterea în mod corect. Deşi încearcă să îi ajute, oamenii resping credinţa.
3: Deci el a creat şi a pus oamenii pe planeta Pământ? Tot el a creat şi a pus oameni şi pe alte planete?
A: Nu oameni aşa cum îi ştii în corp uman, sau cum voi avea eu pe Pământ. Dar pe fiecare planetă a pus cea mai potrivită formă. Pentru planetele mai apropiate de soare a creat spirite de foc care pot trăi la căldură, iar trupurile lor sunt diferite de ale noastre. Pentru cei care se află mai departe de soare a creat corpuri care pot să trăiască fără căldură. Pământul este favoritul său.
3: Şi Tatăl a trimis vreodată un fiu pe Pământ?
A: Tatăl, aşa cum ţi-am spus, poate materializa când vrea ceea ce vrea el să se materializeze.
3: Şi el însuşi a mers pe Pământ ca Isus?

A: O parte din el. El a fost unul dar a devenit doi, pentru că a vrut să ajute. Asta a fost cu mulţi ani în urmă. Şi oamenii de atunci, ca înainte şi ca întotdeauna i-au respins ajutorul. Răbdarea Creatorului este însă infinită. Astfel încât el continuă să încerce şi va continua să încerce până la sfârşit.

3: Până la sfârşit? Când este sfârşitul?

A: Este departe, departe în viitor. Când va veni acel moment, el va veni să locuiască pe Pământ. Sau îi va lua pe toţi oamenii de pe Pământ. Nu sunt sigură. El a încercat în multe feluri să li se reveleze, dar ei nu vor să accepte asta. într-o zi totul se va sfârşi. Dar până atunci mai sunt milioane de ani. Nu se va întâmpla curând. Iar El va tot continua să încerce. Şi va reveni aşa cum a făcut-o prima dată.

3: Dar nu ştii când va reveni?

A: Nu ştiu momentul exact.

3: Dar ştii când are de gând să revină?
A: Ştiu în ce secol. Se va întâmpla în secolul XXI, dar se va trimite pe el însuşi într-o formă diferită, nu cum a fost mai înainte. El va apărea şi va spune „ Eu sunt Dumnezeu”, dar va fi respins ca înainte.

3: Vrei să spui că oamenii nu îl vor

accepta?

A: Unii îl vor accepta, aşa cum s-a

întâmplat şi prima dată.

3: Va veni în formă umană?

A: Va apărea întâi ca spirit, cred. Apoi se va materializa în faţa ochilor lor. *3: Se va materializa şi va lua formă umană din forma de spirit?* A: Corect, corect.

3: Va avea alt nume sau i se va spune Dumnezeu?

A: El va fi Dumnezeu. El se va numi astfel pentru că aşa l-au numit oamenii şi—1 vor recunoaşte în religiile lor.

3: Va arăta la fel, în formă umană, la fel ca prima dată când a venit aici?

A: Nu. El a apărut aşa cum arătau oamenii din acele timpuri. El nu va veni ca un bătrân cu barbă lungă, aşa cum şi-l imaginează oamenii pe Dumnezeu. El va arăta ca o fiinţă umană obişnuită şi de

asta vor încerca să spună că în el nu se află măreţia, aşa cum au făcut-o şi data trecută.
J: Şi va veni aici, dar nu va fi la sfârşitul lumii, nu-i aşa?
A: Nu este vorba despre acel sfârşit al lumii despre care se vorbeşte. El încearcă de multe ori. Aşa cum ţi-am spus, are o răbdare foarte mare. El nu este nerăbdător când are de a face cu spiritele. Când noi greşim, El ne lasă aşa. Dar când ne întoarcem ne vorbeşte şi ne spune unde am greşit. Apoi trebuie să revenim şi să învăţăm că nu trebuie să facem lucruri greşite. Noi am fost creaţi buni şi trebuie să manifestăm binele. Noi vom fi buni. Vom fi aşa cum este El. Vom fi aşa cum sunt eu acum.
J: înţeleg. Dumnezeu a vorbit vreodată de spre Diavol sau despre rău?
A: Ştiu că pe Pământ oamenii se tem de rău. Pe Diavol îl numesc Satan. Dar ceea

ce aud ei este doar egoismul lor. Fiecare bărbat sau femeie are egoismul în inima sa. Acesta este Diavolul, pe care fiecare om îl vede diferit. Biserica a contribuit mult la crearea acestei iluzii. Dar este o iluzie.

J: Dar biserica îl reprezintă pe Dumnezeu...

A: este nevoie să le vorbească oamenilor în termeni pe care aceştia să îi poată înţelege. Ei nu înţeleg cum ar putea să fie Dumnezeu şi Diavolul în acelaşi timp. Conflictul uman este foarte dificil de acceptat pentru minţile lor. Dacă ar fi să explicăm într-un mod simplu, există un Dumnezeu care vrea să fii bun şi te va ajuta. Dar dacă ei îţi spun că există un Diavol care te va influenţa să fii rău, asta e mult mai uşor, mult mai uşor de acceptat sau de înţeles.

J: Atunci există spirite rele?

A: Există spirite egoiste şi acest lucru este rău. Există spirite care sunt geloase şi asta este rău. Multe din aceste spirite când se întorc la Tatăl, atunci când revin la locul nostru de odihnă, dacă nu pot fi purificate El le trimite într-un loc diferit. Le ţine separat de oamenii pe care încearcă din greu să îi determine să fie buni.

J: Ştii unde trimite acele spirite?

A: Nu pot să îţi explic în termeni pe care să îi înţelegi. Undeva departe în spaţiul cosmic este un loc unde ei nu pot să facă rău nimănui. Răutatea lor se poate manifesta numai asupra celorlalţi asemenea lor. Acest loc ar putea corespunde iadului din Biblie.

3: Dar este undeva în spaţiul cosmic?

A: Este un loc diferit de sistemul nostru solar, cel pe care îl observi împreună cu mine acum.

Mă întreb din ce loc vorbea ea, din ce punct observa ea totul.

3: Sistemul nostru solar face parte din mai multe sisteme solare, nu este aşa?

A: O da, înţelegi bine lucrurile şi înveţi repede. Aşa este. *3: Dumnezeu controlează toate sistemele solare?*

A: Nu, nu, doar acest sistem solar. El are acest sistem şi mai are şi altele, dar nu le are pe toate.

3: Nu le are pe toate?

A: Nu. El controlează atât de multe lucruri, mintea omenească, chiar şi mintea mea, a spus el, cea care acum abia poate să accepte cât de extinse sunt lucrurile, cât de magnifice sunt ele.

3: Atunci în alte sisteme solare şi sub alţi Dumnezei, probabil că există şi alţi oameni, aşa cum există pe Pământ, nu?
A: Dumnezeul nostru a creat oameni. Şi sunt foarte sigură că alţi Dumnezei au creat tot oameni după chipul şi asemănarea lor, în condiţii adaptabile. Trebuie să înţelegi că Pământul este unic pentru că necesită un anumit tip de om, un anumit tip de spirit. Fiecare planetă are viaţa sa, fiecare are ceea ce îi trebuie. Numai Dumnezeu în măreţia sa ştie ce îi este necesar fiecărei planete. Ştie şi va avea grijă de tot, de toţi şi de toate. Toate aceste lucruri erau greu de înţeles şi creau confuzie în mintea noastră. Johnny şi cu mine eram bombardaţi cu informaţii la care nu am mai fost expuşi. Venise vremea să ne întoarcem la lucruri mai comode, cum ar fi

vieţile trecute. Johnny s-a hotărât să se retragă.
3: Când voi număra, ne-am întors în timp... Ce an este? 1150,1250?
A: Alege ce an doreşti. Pentru mine nu există timp. Timpul este pentru oameni.
J: Dar cândva în viitor vei fi chemată să mergi pe Pământ?
A: Sunt sigură că voi merge. Dar acum în forma mea, sunt bună. Fiecare spirit nou care vine pe Pământ este doar bunătate. Şi trebuie să înveţe despre lucrurile care există acolo. Eu sunt un spirit care a fost creat pentru Pământ.
Este uşor de înţeles că după această experienţă provocatoare şi greu de înţeles, ne-am întrebat cum va reacţiona Anita când va reveni în prezent şi se va trezi. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să caşte, să se întindă şi să ne întrebe:
- Ce aţi zice să servim o ceaşcă de cafea? îmi este sete.

Contrastul a fost atât de dramatic încât noi am izbucnit în râs. Bineînţeles că Anita nu avea de unde să ştie ce ni se părea atât de nostim. Ea nu îşi amintea nimic din ceea ce spusese şi avea impresia că trăsese doar un pui de somn. Stând la cafea la masa din bucătărie, i-am povestit ce s-a întâmplat. A fost uimită. Toate aceste lucruri nu se conformau doctrinei bisericii catolice în care fusese crescută şi era prea mult pentru ea. îi era greu să accepte ceea ce spusese. A recunoscut că este prea mult de integrat, prea mult deodată şi avea nevoie de timp ca să se obişnuiască cu aceste informaţii, puţin câte puţin. Aşa că l-a rugat pe Johnny să o pună din nou în stare de transă şi să îi şteargă amintirea celor aflate, ca să nu îşi mai facă griji în privinţa asta. I-am îndeplinit rugămintea, apoi a plecat.

Dar când Anita a sosit în săptămâna următoare pentru sesiunea obişnuită, a spus că a fost agitată toată săptămâna. Ştia că amintirile din ultima sesiune îi fuseseră şterse dintr-un motiv necunoscut şi se tot gândea că probabil este vorba de ceva rău, de ceva oribil de care ea nu dorea să îşi amintească. Toată săptămâna s-a întrebat ce anume era. Am invitat-o să revină în seara următoare să asculte înregistrarea din pricina căreia îşi făcuse atâtea griji.

Astfel va putea verifica personal că nu era nimic de care să se teamă. Erau doar informaţii care nu corespundeau doctrinei teologice în care fusese crescută, care o deranjau. A revenit în seara următoare şi i-am pus banda, să o asculte pentru ca să se relaxeze şi să

nu îşi mai facă griji. De data asta a acceptat totul şi nu a mai fost deranjată de aceste lucruri în sesiunile care au urmat

.CAPITOLUL 11 *Viaţa ca spirit*

De fiecare dată când Johnny o regresa pe Anita în diverse vieţi, dădea peste episoade când ea era un spirit din aşa-numita „stare a morţii”. în această stare din viaţa dintre vieţi, ea a spus că în anumite momente era chemată să facă diverse lucruri. Ne-a spus că vocea o chema să meargă în diferite locuri şi nu putea să o refuze. Fireşte că noi am fost curioşi şi am dorit să aflăm ce fel de lucruri i se cerea să facă. Din când în

când, o puneam să ne povestească care erau însărcinările pe care le primea. M-am gândit că relatările vor fi mai uşor de citit dacă le pun la un loc într-un singur capitol, în loc să le împrăştii de-a lungul naraţiunii.
Toată viaţa noastră am auzit poveşti despre îngerii păzitori. Eu personal am crezut întotdeauna că avem unul numit special pentru noi. Poate că aceasta este adevărul, dar din investigaţiile noastre a rezultat că orice spirit care nu este ocupat la un anumit moment dat, poate fi chemat la datorie de către „voce”. însărcinările pe care era chemată Anita să le îndeplinească seamănă mult cu îndatoririle îngerilor păzitori. Oricare ar fi răspunsul, este reconfortant să ştim că astfel de entităţi sunt în preajma noastră şi sunt gata să ne ajute.

Următorul fragment arată cum este să fii un spirit, potrivit informaţiilor provenite de la Anita. Eu personal simt că este mult mai mulţumitor să faci ceva de genul ăsta după ce ai murit, decât să zbori pe un nor şi să cânţi la harfă pentru toată eternitatea.
3: Eşti în anul 1810. Ce faci?
A: Plutesc şi fac şi eu ce pot. Am fost în diverse locuri din ţara aceasta, dar

aici îmi place cel mai mult. ***3: Unde te***

afli acum?

A: Mă aflu în zona dintre New York şi Boston, gravitez între cele două oraşe, îmi place aici.

3: Spui că ai mai fost şi în alte părţi ale

ţării?

A: Da, călătoresc peste tot şi privesc

oamenii ciudaţi care locuiesc acolo.

3: în ce parte a ţării se află aceşti oameni

ciudaţi?

A: Cred că mă aflam la mijlocul acestei ţări atunci când am trecut în lumea spiritului. Nu sunt sigură. Am călătorit mult spre vest şi nu după mult timp am traversat un fluviu. Nu ştiu dacă îl numesc la fel în ţara asta sau nu. Dacă nu o fac acum, o vor face în curând. Acolo locuiesc oameni care sunt foarte diferiţi. Ei sunt buni în esenţă, dar sunt sălbatici. Sunt multe lucruri pe care ei nu le înţeleg. I-am studiat o vreme.

3: Ai observat locul unde trăiesc?

A: Da.

3: Şi în ce fel de case locuiesc?

A: Stau în nişte clădiri care arată ciudat. Cred că se numesc pueblo. Sunt oameni foarte ciudaţi.

3: Aceste clădiri sunt făcute din lemn ?

A: Există doar nişte stâlpi de lemn care au rolul de suport, în rest pereţii sunt făcuţi dintr-un fel de chirpici, dar sunt tari şi rezistenţi, aproape cum e cărămida. Sunt neteziţi la suprafaţă.

3: Şi spui că oamenii aceştia sunt sălbatici?

A: Ei bine, unele lucruri pe care le fac ei sunt diferite de ceea ce fac oamenii care locuiesc de partea cealaltă a fluviului.

Se referea în mod evident la fluviul Mississippi. Vorbea despre fluviu ca şi cum ar fi fost o linie despărţitoare.

3: Spune-mi, ce lucruri sunt diferite?

A: Ei se îmbracă diferit, arată diferit şi vorbesc o limbă diferită. *3: Cum se îmbracă ei?* A: Cu greu ai putea spune că au ceva pe ei. *3: Vrei să spui că nu poartă haine?*

A: Se acoperă cumva, dar nu poartă haine ca acolo unde am trăit eu. Sigur că este groaznic de cald acolo unde locuiesc ei. Vânează animale şi pentru mine a fost o experienţă ciudată să-i privesc pe aceşti oameni. Nu puteam să îi înţeleg. Am fost trimisă acolo şi după ce i-am studiat o vreme, m-am speriat. Nu aş fi vrut să mă nasc acolo.

3: Dar ai fost trimisă acolo. Crezi că trebuia să te naşti acolo?
A: Am fost trimisă acolo să ajut. Am descoperit asta, dar la început m-am temut. Mi-ar fi teamă să fiu ca ei. Uneori sunt violenţi. (Observăm din nou vechea ei teamă de violenţă.) Dar trebuia să ajut pe cineva. Un bărbat care vâna a fost rănit. El a încercat să vâneze o fiară, dar ea a sărit la el. Eu l-am scos din calea fiarei şi am oprit-o. Fiara era rănită de moarte, nu mai avea mult de trăit. A mai încercat un ultim atac asupra vânătorului, dar am oprit-o. Vânătorul s-a mirat. Am remarcat ceva la aceşti oameni, anume că ei cred în spirite.
3: El şi-a dat seama ce anume a oprit animalul?
A: Cred că da, pentru că le-a spus la ai lui că „Marele Spirit" a oprit fiara. Ştiu că eu nu sunt un mare spirit, dar el le-a spus că

„Marele Spirit a întins mâna şi a oprit animalul”. Exact asta am făcut şi eu. Am întins mâna şi i-am trimis mesajul să se oprească. Iar el s-a oprit şi apoi a căzut mort, chiar atunci când a ajuns lângă mine. Eu cred că ceea ce l-a făcut pe el să creadă că a intervenit Marele Spirit a fost faptul că a trebuit să îl mut din loc, ca să îl scot
din calea fiarei. L-am făcut să sară înapoi. Vânătorul era rănit şi nu putea să meargă, dar deodată a sărit înapoi. Asta l-a speriat la început. L-am ajutat şi i- am spus ce să facă pentru picior.

3: Şi el te-a înţeles?

A: Când s-a întors la ai lui, li s-a părut ciudat modul în care se bandajase la picior, toată întâmplarea li s-a părut ciudată. El le-a spus că o voce l-a sfătuit să facă asta. M-a auzit şi a făcut exact ce i-am spus. El a povestit că Marele Spirit l-

a ajutat şi acum ceilalţi consăteni de-ai lui cred că el este binecuvântat. Ei cred că Spiritul va vorbi cu el în continuare, de acum înainte.
3: Era un om bătrân ?
A: Nu, ăsta este unul din motivele pentru care l-am ajutat. E prea tânăr ca să moară, mai are multe lucruri de făcut. Nu trebuia să moară acum.
3: Vocea ţi-a spus să îl ajuţi?
A: Da, noi facem astfel de lucruri. Uneori situaţiile devin foarte complicate, oamenii intră într-o încurcătură şi trebuiesc ajutaţi. Dacă ceilalţi muritori nu îi pot ajuta să iasă dintr-o astfel de situaţie, atunci trebuie să intervenim noi.
J:Când ajuţi oamenii şi le vorbeşti, ei te ascultă întotdeauna?
A: Nu, nu. De multe ori ei nu vor să asculte. Chiar atunci când se concentrează foarte tare asupra unei

probleme şi încearcă din greu să găsească o rezolvare. Tu încerci să le vorbeşti, dar ei pur şi simplu nu vor să creadă ce li se întâmplă. Alteori, aşa cum s-a întâmplat cu indianul american, e necesar să îi fac să se mişte. Uneori ei intră într-un bucluc şi nu cred că pot să mai iasă din acea încurcătură, nu cred că se pot descurca.
3: Dar ţi s-a spus să faci asta?
A: Da, ni se spune ce să facem. Pur şi simplu ştim ce şi cum.
3: Eşti în anul 1933. Ce ai făcut recent, 3une?

A: Am avut grijă de un băiat. L-am ajutat.

3: De ce, era bolnav?

A: Era bolnav şi a fugit de acasă. Aşa că a

trebuit să îl duc acasă, bineînţeles. *3:*

Unde locuia? La Chicago?
A: Nu, era din Tennessee, un orăşel aşezat între dealuri. Băieţelul a fugit şi a răcit, din cauză că a stat afară în frig. Iar eu l-am ajutat.
J: Nu îşi putea găsi calea către casă?
A: Nu, era foarte înspăimântat. Era un băieţel tare drăguţ. Era foarte frig. Nu ningea, dar stătea să ningă şi ar fi făcut pneumonie dacă mai rămânea acolo.
3: Avea haine groase care să îi ţină cald?
A: Nu, fugise de acasă în ziua aceea şi era destul de cald. A mers în pădure ca să nu îl găsească şi s-a rătăcit.

3: Ai reuşit să aduci băiatul cu bine

acasă?

A: O, da.

3: Familia lui s-a bucurat să îl revadă? **A:**

Da.

3: Pun pariu că nu va mai fugi niciodată

de acasă.

A: Cel puţin nu înainte să se încălzească vremea. Dar cred că va fugi din nou. Este un copil cu o voinţă puternică, e foarte încăpăţânat.

3: Care este numele băieţelului?

A: Jimmy. Nu-i ştiu numele de familie. Când am ajuns acolo mama lui plângea şi îl striga. Aşa am aflat care e numele lui.

3: Ne aflăm în anul 1930. Ce faci? A: Aştept să se întâmple ceva. *3:Ştii ce se va întâmpla?*

A: Se va întâmpla ceva în câteva minute. Trebuia să fiu aici. *3: Trebuie să faci ceva?* A: Da, trebuie să ajut aceşti copii.

3: ***Unde te afli?***

A: Stau pe malul unui fluviu. Este fluviul Missouri, cred. *3: Eşti într-un oraş?* A: Nu, sunt la ţară. *3: Eşti lângă un oraş?*

A: Da, aşa cred... Atchinson. Acesta este

numele. *3: Ce se va întâmpla la mal?*
A: Un băieţel va cădea în apă şi un alt băieţel va trebui să îl salveze. Trebuie să îl ajut, pentru că fluviul este foarte adânc aici, există un curent puternic. Băieţelul nu e foarte puternic. îl voi ajuta să îşi salveze prietenul.

3: Ce fac cei doi copii pe malul râului?

A: Pescuiesc.

3: Sunt doar doi?

A: Da. Ei nu ar trebui să fie aici. Ar trebui

să fie la şcoală. Dar le era foame şi

s-au gândit să prindă un peşte pentru

prânz. *J: Sunt fraţi?*

A: Nu, cred că sunt verişori. Sunt prieteni

buni şi sunt înrudiţi. *J: Locuiesc în*

aceeaşi casă ? A: Da, locuiesc.
J: Deci un băieţel a căzut în apă? Cum s-a întâmplat? încerca să scoată la mal peştele pe care l-a prins în undiţă, iar peştele l-a tras în apă?
A: Malul este foarte abrupt şi el alunecă. Celălalt băiat este înspăimântat. Am să îl ajut să nu se sperie.

J: Ştie să înoate?

A: Nu. De asta trebuie să îl ajut, pentru că

nu ştie cum să facă asta. *J: Cât de mari*

sunt băieţii?
A: Sunt foarte tineri. Cred că au 10 sau 12 ani. Am să îi ajut. Vezi cât de bine înoată? Nici nu ştiau ei că pot să facă aşa ceva.

J: Tot ce va şti este că a reuşit, pur şi

simplu.

A: E foarte ciudat, dar îmi place băiatul

ăsta.

J: Ştii ce va face când va creşte?
A: Nu. Cred că va fi fermier. Mi-ar place să fac ceva pentru el. Cred că am să-l

învăţ să înoate şi nu va uita niciodată cum a învăţat. Are să îi placă să îşi amintească asta.

J: Pun pariu că celălalt băieţel era înspăimântat?

A: El credea că prietenul lui nu ştie să înoate. El chiar nu ştia deloc să înoate. Vor râde toată viaţa atunci când îşi vor aminti despre întâmplarea asta. Că nu ştia să înoate, apoi pur şi simplu a sărit în apă şi a înotat. Apoi după aceea a înotat mereu foarte bine, vor spune. Sunt nişte băieţi drăguţi. E foarte greu pentru familiile lor, pentru că sunt săraci. Ei încercau să ajute. De asta pescuiau, pentru că familia lor suferă de foame.

3: Familia lor locuieşte la o fermă?

A: Da, şi vroiau să găsească ceva de

mâncare. Asta e tot ce doreau.

3: Să vedem. Deci e oraşul Atchinson,

care se află chiar lângă râu?

A: Da, acela este. Se află lângă râu.

3: în ce stat ne aflăm? Statul Missouri?

A: Nu, suntem în Kansas. Terenul este

plat aici.

3: E mult teren arabil în jur?

A: Aici este mult teren agricol.
Am căutat pe hartă să vedem dacă oraşul
Atchinson din Kansas se află lângă un

râu. Corect! Se afla pe malul fluviului Missouri.

3: Ai fost chemată vreodată să ajuţi

oameni răi? A: O, da.

3: Tu ajuţi pe toată lumea?
A: Oamenii trec prin diverse etape în viaţă . Uneori trec printr-o etapă în care sunt foarte răi, apoi se schimbă. Alteori sunt foarte buni, apoi se schimbă şi fac lucruri rele. Dar dacă e necesar noi îi ajutăm, dacă nu le-a venit sorocul. îi ajutăm când sunt bolnavi, îi ajutăm să facă ordine în anumite lucruri. Odată am ajutat un om care a fost rău.
3: Cum l-ai ajutat?
A: Ei bine, era un om rău, meschin, dar... trebuie să fi avut şi multă bunătate în el. Pentru că un cal a luat-o la fugă şi urma

să lovească o fetiţă mică, care se afla pe stradă. Dar el s-a aruncat în faţa calului să o împingă şi atunci a căzut el sub cal. Copita calului l-a lovit în cap. Oamenii credeau că va muri, şi mulţi din ei se bucurau. Dar eu am fost trimisă să îl ajut. Pentru că a făcut ceva bun, care avea să îi schimbe viaţa. După aceea toată viaţa lui s-a schimbat. El a simţit că a fost un miracol. Aşa spunea, că s-a însănătoşit în mod miraculos, iar după aceea s-a schimbat. A început să simtă că exista probabil un motiv pentru care s-a însănătoşit. Singura dată când i s-a întâmplat ceva bun a fost imediat după ce a făcut o faptă bună, prin urmare a început să se schimbe.

J: Spui că era un om rău? Ce anume a făcut atât de rău?

A: A furat bani. A omorât nişte oameni şi a scăpat basma curată. Legea nu a reuşit

să îl prindă, ca să îi dovedească vinovăţia. A înşelat o mulţime de oameni la jocul de cărţi. Cred că trişa atunci când juca cărţi. Odată i-a luat pământul unui om la jocul de cărţi, i-a luat totul. Omul a spus că jocul nu a fost corect şi atunci el l-a împuşcat. Pur şi simplu l-a împuşcat. Dar mai târziu după ce a fost ajutat, a început să se schimbe. I-a părut rău pentru tot ce făcuse. A plecat de acolo, dar înainte de a pleca a dat banii preotului din acel oraş, pentru a se construi o biserică. Pentru că orăşelul nu avea biserică. Oamenii au crezut că şi-a pierdut minţile pentru că a fost lovit la cap. Li se părea ciudat ca omul acesta care avea o reputaţie atât de rea şi care făcuse atâtea fapte rele, să se schimbe aşa deodată.
I-am vorbit când era bolnav. Uneori facem asta când un om este bolnav. îi ajutăm şi atunci ei vorbesc cu noi. Se pare că este

mai uşor să comunici cu cineva într-o astfel de stare, pentru că este mai deschis. Uneori nu îşi mai amintesc când se însănătoşesc, dar alteori îşi amintesc. Le putem spune cum să îşi îmbunătăţească situaţia. Uneori chiar dacă ei nu îşi amintesc mai târziu că au vorbit cu noi, ştiu ce le-am spus, asta e ce contează.

J: Spui că ei sunt bolnavi şi tu le spui cum pot să îşi îmbunătăţească situaţia? Cum anume? Omul acesta a fost lovit la cap. Cum putea el să îşi îmbunătăţească situaţia?

A: Capul lui era lovit şi eu doar mi-am pus mâinile pe el.

J: Atunci tu i-ai reparat capul. Adică vreau să spun că nu i-ai spus cum să şi- l repare chiar el. Tu ai făcut-o.

A: Nu. Am vorbit cu el. Nu era în toate minţile atunci când eu am ajuns acolo.

Oamenii credeau că el deliează şi după ce au ieşit din cameră, eu i-am vorbit. Am pus mâinile pe el şi i-am îndepărtat presiunea de pe creier. Osul era crăpat şi se formase un cheag micuţ de sânge acolo, pe care l-am dizolvat. Apoi i-am spus că se va odihni dormind adânc 48 de ore. Când se va trezi, va fi perfect sănătos. Iar apoi i-am vorbit despre faptele lui, iar el mă asculta.

J: L-ai pus să îşi facă o retrospectivă a lucrurilor pe care le-a făcut?

A: Da. Am stat acolo lângă el şi am trecut în revistă lucrurile pe care le-a făcut. El a plâns şi i-a părut foarte rău. Apoi am pus spiritul înapoi în trup şi i- am reparat mintea. El putea acum să trăiască mai departe, şi întâmplarea aceasta l-a schimbat. Nu este ceva ce a făcut doctorul, pentru că doctorul nu poate face nimic pentru asta. Cheagul de sânge era

în formare acolo, iar doctorul nici măcar nu ştia despre asta. Doctorii nu pot vedea asta. De multe ori, doctorii nici nu ştiu că există un cheag de sânge.

J: Dar tu ai văzut asta, sau ţi s-a spus ?

A: Mi s-a spus ca este rănit şi are nevoie

de ajutor.

J: Nu, vreau să spun despre cheagul de

sânge?

A: Când m-am uitat la el, am văzut ce se întâmpla. Ştiam că dacă îmi pun mâna pe cheagul de sânge, acesta va dispărea şi omul se va vindeca. Nu mai făcusem asta înainte, dar...

J: Ţi s-a spus că poţi să faci asta ?

A: Da, pot să fac asta. Aproape în fiecare zi descopăr lucruri noi, pe care le pot face.
J: Extraordinar, cred că sunt multe lucruri de învăţat.
A: Adevărat, sunt multe lucruri de învăţat. Ai dreptate. Ai să vezi şi tu, când ai să ajungi aici.
3: Toate spiritele pot să facă asta?
A: Dacă este necesar să o facă, eu cred că pot să o facă. Toate pot. Toate cele cu care am vorbit eu, pot să o facă. Şi toate cele cu care au vorbit ele, pot să o facă. Este în natura spiritelor să facă astfel de lucruri. Chiar trebuie să facem astfel de lucruri.
Următoarea întâmplare este neobişnuită pentru că deşi nu i s-a spus niciodată să facă asta, Anita s-a întors la această întâmplare în trei ocazii diferite. Ea a spus aceeaşi poveste de fiecare dată, dar

în cuvinte diferite. Am combinat relatările într-una singură.

3: Eşti în anul 1810. Ce vezi?

A: Un oraş, nişte clădiri...

3: Ce faci?

A: Aştept pe cineva.

3: Aştepţi de multă vreme?

A: Nu ştiu. Nu pot să măsor timpul, cum

făceam mai demult. ***3: Unde te afli?***
A: Sunt aici la New York. Aştept să se întâmple ceva. Se va întâmpla în curând ceva rău, şi atunci eu am să ajut.

3: Eşti în anul 1810. Ce lună şi ce zi este?

A: Sunt în luna martie, pe 18

martie.

3: Ştii ce se va întâmpla ?

A: Va începe să ningă. Va porni viscolul,

din ce în ce mai tare. Un copil se va speria foarte tare. O voi ajuta pe această fetiţă. Este o fetiţă. Am urmărit-o o vreme. E o fetiţă foarte drăguţă şi bună.
J: Şi ea ce face?
A: Trăieşte la o fermă. Nu este vorba atât de mult despre ce face ea acum. înainte de a muri, ea va deveni o persoană importantă. Va face nişte lucruri importante şi va ajuta mulţi oameni din acest oraş. Totul este deja plănuit. Dar acum ea va fi în pericol. Eu o să îi salvez

viaţa, ca ea să nu moară. Va fi foarte speriată, dar o voi ajuta să ajungă acasă.
J: De unde ştii că se apropie acest pericol?
A: Noi ştim ce lucruri se vor întâmpla. Uneori când ajungem într-un loc, dacă privim în jur o vreme, pur şi simplu ştim. Atunci când am zărit-o pe această fetiţă, am ştiut că ea este cea pe care trebuie să o salvez. Când m-am uitat la ea, am văzut toate lucrurile pe care trebuie să le facă în viaţa ei.

J: Ştii numele fetiţei?

A: Nu-l ştiu, dar presupun că aş putea să

îl aflu. *J: Dar nu e foarte important, nu-i*

aşa?
A: Nu, nu este atât de important. Ea va ajuta mulţi oameni în acest oraş. Cred că

se va căsători cu cineva foarte bogat şi va ajuta oamenii săraci. Acest lucru este foarte important. Cred de asemenea că are să ajute nişte oameni care au fugit, nişte negri.
Am presupus că se referea la organizaţia de abolire a sclaviei, numită „Calea Ferată Subterană", care a ajutat mulţi sclavi negri să fugă de la stăpânii lor şi să se refugieze în Canada, înaintea şi în timpul Războiului Civil, în anii 1860. Prin urmare era important ca fetiţa să trăiască.
J: Va ajuta săracii din oraş?
A: Da, este important ca ea să trăiască. I-a fost frică să iasă din oraş în dimineaţa asta. Copiii simt lucrurile altfel decât părinţii. Uneori ei au o înţelegere intuitivă a lucrurilor.
3: Ştie şi ea că se va întâmpla ceva?

A: Da, este înspăimântată.

3: Şi mama ei o trimite la şcoală?

A: Da, merge la şcoală.

J: Şi se va întâmpla ceva pe drumul spre

şcoală?

A: Da, va începe să ningă cam în momentul în care ea va ajunge la şcoală. Va ninge foarte tare. Ei nu se aşteptau la o astfel de ninsoare. Au fost câteva zile frumoase, iar ei au crezut ca a venit primăvara şi nu va mai ninge. Dar va veni ninsoarea şi îi vor lăsa să plece mai devreme de la şcoală, pe copiii care au un drum lung de străbătut. Ea va fi pe drum în toată ninsoarea aceea, şi dacă eu nu o ajut, este posibil să se rătăcească, să

îngheţe şi să moară. îi este foarte fricǎ şi este singură. Aşa încât o voi ajuta.
3: Bine, bravo! O vei îndruma către casă?
A: Am să o iau de mână şi ea va simţi asta. Va primi o descărcare de energie ca o forţă suplimentară, iar paşii îi vor fi mai uşori. O voi împinge şi o voi ajuta uşor, astfel încât să aibă puterea să ajungă acasă.
3: Are un drum lung de străbătut?
A: Da, sunt aproape două mile. Nu vreau să păţească nimic. Mai târziu oamenii o vor întreba cum a reuşit să ajungă acasă, iar ea le va spune „Nu ştiu, pur şi simplu am mers. Doar am mers.” înainte să ajungă acasă, zăpada va ajunge până la talia ei. Viscolul suflă foarte tare. Pe porţiunea din faţa casei ei, nici caii nu pot să străbată.
3: A ajuns acasă cu bine acum ?

A: Da, este în siguranţă. Familia ei credea că a murit. Le era frică să iasă să o caute, în viscolul acela. Au fost surprinşi să o vadă intrând în casă.
3: Ea ştie cum a reuşit să ajungă acasă?
A: Nu va şti niciodată. Pur şi simplu a reuşit. Asta e tot ce va spune. Mama ei simte că este ca o rugăciune căreia i s-a răspuns în mod miraculos... şi are dreptate.
Pentru că ni s-a precizat o dată, 18 martie 1810, am scris la Biroul Meteo din statul New York, să văd dacă în înregistrările lor era menţionat acel viscol neobişnuit, care a venit pe neaşteptate în luna martie. Dar am ajuns într-un impas. Angajaţii de la Biroul Meteo mi-au răspuns că nu pot să mă ajute, pentru că înregistrările lor privitoare la evenimentele meteo nu erau atât de vechi.

3: Ne aflăm în anul 1934. Ce faci acum?

A: Privesc în jur.

3: La ce anume priveşti?
A: Vreau să văd diverse lucruri. îmi place să merg la răsărit. E foarte frumos şi mi-ar plăcea să locuiesc aici într-o zi.

3: Pe malul apei?

A: Da, să privesc mult apa. *3: Ai mai fost aici şi înainte?*
A: Eu cred că am mai fost cândva aici, pentru că îmi pare cunoscut locul, mă simt apropiată de el.
Ea mai trăise în apropierea acelui loc atunci când a fost Sarah. Mai târziu s-a mutat din oraşul Beeville din Texas în

statul Mâine în anii 1970, astfel încât şi-a împlinit dorinţa de a trăi într-o zi la răsărit.
3: în ce zonă de la răsărit te afli acum?
A: Sunt în nord. îmi plac munţii, copacii, apa. E foarte frumos aici. A trebuit să vin aici... nu îmi amintesc exact când. îmi vine foarte greu să măsor
timpul. Dar am venit aici să ajut nişte oameni care au căzut şi s-au rătăcit.
3: Au căzut?
A: Da, în zăpadă. I-am ajutat să ajungă la grupul lor de turişti. Apoi m-am gândit să rămân aici cât mai mult timp posibil.

3: Să rămâi până eşti chemată din nou?

A: Da, e foarte frumos aici şi îmi place să

privesc oamenii.

3: Ce fac ei?

A: îmi place să îi privesc pe cei de aici. Ei vin şi îşi pun nişte lucruri ciudate pe picioare, apoi se lasă să alunece pe panta unui deal. Ei râd şi sunt foarte fericiţi.
3: îşi pun ceva pe picioare şi alunecă pe panta unui deal?
A: Da. îmi place să privesc asta. Cred că mi-ar plăcea să fac şi eu asta. Dar nu pot să-mi pun lucrurile alea, cum o fac ei. Am încercat, dar nu reuşesc.

3: Ai încercat să îţi pui aşa ceva pe

picioare?

A: A fost tare nostim. Oamenii s-au

speriat când s-a întâmplat asta.

3: Ce anume s-a întâmplat?
A: Am văzut cum un om a pus lucrurile astea pe jos şi m-am dus acolo. Le- am

coborât pe duşumea. Asta i-a surprins pe toţi, au crezut că lucrurile au căzut. Mi-a venit foarte greu să ies cu ele pe uşă. Nu ştiu cum fac oamenii treaba asta. Cred că şi le pun afară. Dacă nu aş fi reuşit să le scot afară, nu aş fi putut face asta. A trebuit să le scot din picioare, să deschid uşa şi să mi le pun din nou. Dar nu am reuşit să le scot pe uşă fără să atrag atenţia. Am încercat să nu fiu observată, dar toată lumea părea să mă vadă. Când au văzut cum schiurile ies singure pe uşă, ei s-au speriat foarte tare. Toţi patru au rămas stană de piatră, înspăimântaţi de moarte. Când am ieşit afară am alunecat tare a vale, iar bietul om care le avea în grijă a trebuit să caute mult ca să le găsească.
3: (Râde) Le-a căutat?
A: Unul din ele era foarte aproape. Rămăsese agăţat într-un pom. Apoi el a

râs o mulţime şi a spus că pentru o clipă s-au gândit că era vorba de o stafie. Dar o stafie nu le-ar fi pierdut aşa.
3: El nu ştie prea multe, nu-i aşa?
A: Nu cred că a mai văzut vreodată o stafie. Nu pare să ştie. A fost dificil dar distractiv. Voi mai încerca să fac asta. Dar oamenii aceia nu au să mai revină acolo.
3: Nu mai revin ?
A: Căsuţa aparţinea unui bărbat şi ei au primit cheia doar pentru un week- end. Cred că s-au speriat.
3: Ei nu se aşteptau ca schiurile să se comporte aşa?
A: A, nu. Ei nu au înţeles ce se petrece. Am crezut că sunt ocupaţi şi că am să ies cu schiurile fără să observe cineva. Dar ei le-au auzit. în final au râs mult din pricina asta. Fetele cu care au venit erau foarte înspăimântate şi au plecat imediat, deşi era întuneric. Unul din ei dorea să mai

rămână acolo, dar ceilalţi au plecat de îndată ce şi-au găsit lucrurile. Şi-au împachetat hainele şi au plecat.
3: Dar cum au ajuns până acolo? Au venit cu o maşină?
A: Au venit cu o maşină şi cu un tren. Au venit dintr-un oraş mare. După aceea am urmărit-o pe fata aceea. Ea s-a dus acasă foarte înspăimântată. Ştia că nu ar fi trebuit să fie acolo. Credea că din cauza asta s-a întâmplat totul. Pentru că a mers într-un loc bântuit. Era o fată foarte frumoasă, avea în jur de 18-19 ani.
3: Spui că ea nu ar fi trebuit să fie acolo?
A: Nu. S-a dus cu cineva alături de care nu ar fi trebuit să fie... Şi a crezut că este o pedeapsă. Aşa încât am urmărit-o. Doream să îi spun ce s-a întâmplat, dar nu am reuşit să vorbesc cu ea. Am urmărit-o o vreme şi odată am încercat

să îi vorbesc, dar nu am putut să o fac să mă audă. Era prea speriată. Totul părea să o înspăimânte. Asta s-a întâmplat cu ceva timp în urmă. Uneori mai revin în locul acela şi mă uit la oamenii care merg acolo, dar ei cred că este un loc bântuit şi că acea întâmplare de pomină a fost provocată de o stafie.
Acest episod demonstrează că şi un spirit poate avea simţul umorului şi îşi poate întrerupe uneori activităţile, pentru a se distra. Această întâmplare nu seamănă deloc cu poveştile înspăimântătoare cu stafii, care circulă în mod obişnuit.
3: Spune-mi, există un spirit pentru diferite feluri de animale?
A: Ele nu sunt ca mine. Ele nu au un spirit, sunt fiinţe complet diferite. Ele simt lucruri şi au o inteligenţă pe care oamenii nu o înţeleg deloc.
3: Dar ele nu au un spirit?

A: Nu ca oamenii. Oamenii sunt foarte proşti când este vorba despre animale Ei cred că pentru că este inteligent, animalul va face ceea ce vrea omul. Dar uneori animalele sunt mai inteligente decât omul, ele simt pericolul şi nu fac ce vrea omul.

3: Ne aflăm în anul 1930. Ce faci? A: Mă

aflu aici de ceva vreme. *3:* ***Unde te afli?***

A: Mi-au spus că numele acestui oraş este

Seattle. ***3: Este un oraş mare?***
A: Destul de mare, şi are multe flori frumoase.
3: Ce faci aici?
A: O vezi pe femeia de acolo? Va fi lovită de o maşină. Eu nu pot să opresc maşina care o va lovi. Nu pot să fac asta. Dar

când ea va fi lovită, eu voi avea grijă de ea.

3: Deci ea nu va muri? A: Ea nu va muri.

3: Dar nu poţi să împiedici maşina să o

lovească?

A: Nu, nu pot să fac asta. Tânărul care conduce maşina trebuie să facă accidentul ăsta. Face parte din viaţa lui. El va lovi această femeie şi o vreme va fi sigur că ea a murit.

3: A, înţeleg, este ceva ce i se va întâmpla lui. Şi trebuie să se întâmple asta?

A: Da, trebuie să se întâmple. Şi va fugi. El are să fugă, nu îşi va asuma responsabilitatea. Va fi teribil de speriat la gândul că această femeie a murit. Dar eu o voi ajuta să nu sufere foarte tare şi să se poată întoarce acasă la ea. Se va

simţi rău doar pentru puţin timp, apoi o voi adormi şi când se va trezi nu va mai avea nimic. Nu va apărea nimic despre asta în ziare, dar acel tânăr va fi îngrijorat multă vreme şi asta îl va face să se gândească serios la modul în care şi-a trăit viaţa.

3: Cum şi-a trăit el viaţa?

A: Nu i-a păsat ce face sau dacă face rău cuiva. Dar această întâmplare îl va speria foarte tare.

J: Femeia lovită, presupun că nu va fi rănită foarte tare, nu?

A: O, dar o va lovi puternic! Destul de tare încât să creadă că a omorât-o. El trebuie să aibă această certitudine în mintea lui. După o vreme va reveni pe acest drum, când va vedea că nu a apărut nimic în ziare. Va conduce maşina pe stradă în sus şi în jos căutând această femeie, dar ea nu va fi acolo. Ea va

pleca să îşi viziteze fiica. Are să fie plecată multă vreme şi se va bucura de vizita frumoasă la fiica ei, dar acest tânăr va fi foarte îngrijorat. El îşi va trăi tot restul vieţii încercând să repare greşeala de a o fi omorât pe sărmana femeie.
Este uimitor să vezi ce serie de evenimente minunate şi complexe se ţes în mod constant, fără ca noi să ştim asta. Se pare că totul are un sens, dacă nu în viaţa noastră, atunci în viaţa altcuiva. Este liniştitor să vezi că o inteligenţă superioară urmăreşte totul

.CAPITOLUL 12
Un spirit priveşte în viitor

într-o parte din sesiunile de la început, atunci când se afla în lumea spiritelor,

Anita a spus că avea capacitatea de a se uita la oameni şi de a vedea unele lucruri din viaţa lor. De exemplu, atunci când ea a murit la Chicago şi aştepta să moară şi iubitul ei Al, a spus că dacă se uita la el, putea să îşi dea seama de ceea ce urma să i se întâmple.
Ne-a intrigat ideea că putea să facă acest lucru, şi ne-am gândit să încercăm un experiment. Deoarece părea o abilitate asociată celor aflaţi în lumea spiritelor, trebuia să o ducem în viaţa dintre vieţi. încercând să facem asta, am regresat-o pe Anita prin vieţile lui June şi Jane, înapoi în anul 1810. Acolo ne-am oprit, iar ea ne-a povestit despre viaţa ei ca spirit. Sunt întâmplări pe care deja le-am relatat în capitolul anterior.

J: Câte spirite sunt în preajmă?

A: Sunt câteva chiar aici.

J: Vă puteţi vedea între voi?

A: O da, stăm de vorbă.

J: Despre ce vorbiţi?
A: Vorbim uneori despre lucrurile pe care le-am făcut sau despre unde mergem, sau unde am fost.
J: Poţi să îmi descrii unul din aceste spirite?
A: Alege unul din ele.

Bineînţeles că Johnny nu putea să vadă ce

vedea ea, dar a intrat în jocul ei. *J: Uite,*

cel care stă acolo!
A: Acela este un drăguţ. E un om foarte plăcut. Se află în lumea spiritului de

câţiva ani şi arată ca atunci când trăia. Eu sunt transparentă. Poţi să vezi prin mine, aşa cum şi eu pot să văd prin el. Pot să văd şi prin alte spirite. Este nostim că arătăm aşa dar avem totuşi puterea de a face multe lucruri. Noi ne putem schimba şi putem de asemenea schimba lucrurile foarte mult. Tu eşti de mult timp în lumea spiritelor?
J: (Surprins de întrebarea ei) Nu, eu nu sunt Cu siguranţă, nu.
A: Ei bine, va trebui să te obişnuieşti cu asta. Este necesar să te obişnuieşti cu asta.

J: Cu siguranţă că este necesar. Dar mie mi se pare foarte ciudat. **A: (Cu un ton liniştitor) Nu te speria.**

J: Voi încerca să nu mă sperii. Omul acela a spus pentru ce a fost chemat aici ?
A: El este aici de ceva vreme şi a ajutat câţiva oameni. Cred că acum aşteaptă să se nască din nou. Ştie unde va merge. Va mai dura un timp, apoi se va naşte din nou.
J: Şi cum ştie asta?
A: I s-a spus. El simte asta. Nu pot să îţi descriu acest sentiment. Dar te vei obişnui şi tu cu asta. Nu este ca atunci când erai în viaţă şi cineva spunea ceva, sau auzeai ceva cu urechile tale. Sau ca atunci când cineva era mai departe şi vocea i se auzea slab. Aici auzi această voce ca şi cum ar fi lângă tine. Nu numai că o auzi, dar chiar o simţi. Ea este întotdeauna foarte clară. Nu este ceva vag. Ştii pur şi simplu ce anume trebuie să faci. Uneori vorbim unii cu alţii. Putem comunica fără să spunem o vorbă. Vezi

cât de frumos vorbesc acum. Depinde de la caz la caz.
Johnny s-a hotărât că sosit momentul să facă acest experiment.
3: Spune-mi, tu poţi privi în viitor?
A: Da. Putem face asta dacă ne concentrăm, dacă avem cu adevărat nevoie să ştim ceva, sau dacă vrem să ştim ceva. Atunci ne concentrăm şi putem vedea în viitor. Uneori le spun oamenilor ce se va întâmpla, ca să îi liniştesc şi să le dau curaj.

3: Poţi să priveşti acum în viitor şi să îmi spui ceva ce mi se va întâmpla? A: Despre tine, despre ţară, sau...

La început Johnny dorise să afle câte ceva despre ţară. Dar atunci când ea l-a întrebat despre viitorul său, curiozitatea lui a devenit foarte puternică.

3: Despre mine. Poţi vedea ceva care are să mi se întâmple mie?
A: Stai să mă concentrez. (Pauză) Pot să îţi spun unele lucruri. Pot să îţi spun că nu eşti în lumea spiritelor. (Surprinsă) Nu ştiu ce este asta, dar tu nu eşti un spirit...
3: Nu sunt?
A: Nu, nu eşti. Nu eşti în timpul ăsta (anul 1810) şi vei mai trăi multe vieţi în afara celei de acum.
3: Mă aflu acum în prima mea viaţă ?
A: Nu, o nu, ai trăit mai multe vieţi înainte de aceasta. Şi vei mai trăi multe vieţi şi după aceea.
3: Poţi să îmi spui ceva ce voi face în această viaţă?
A: E foarte ciudat că îmi vorbeşti dintr-o viaţă diferită, dintr-un timp diferit. Eu cred că tu trăieşti în viitor, faţă de mine. Nu ştiu cât de departe, dar pot să te văd cum cred eu că arăţi. Şi pot să îţi spun că această viaţă va fi foarte lungă. Tu eşti un

om fundamental bun, dar unele lucruri pe care le faci nu sunt foarte corecte. Există nişte lucruri, dar în general vorbind lecţiile tale de viaţă încep să te ducă în direcţia bună. Deja ai învăţat foarte multe.

3: Vrei să spui că voi trăi mult în această viaţă?

A: Da, vei trăi până la o vârstă înaintată. Dacă mă uit la tine, văd un om foarte bătrân. Ai nepoţi. Nu, sunt chiar strănepoţi. Ai strănepoţi. Vei trăi mult mai mult decât trăiesc oamenii în vremurile acestea. Acesta este unul din motivele pentru care mi-am dat seama că tu vii din viitor.

El a întrebat-o unde va trăi şi ea a început să îi descrie locul respectiv. A spus un lucru ciudat, anume că statul în care ne aflam noi atunci nu era stat în 1810, ci teritoriu. Că în cele din urmă ne vom

stabili în Arkansas, care era doar un teritoriu în perioada în care ea a fost dusă înapoi în timp, prin regresie. Nimeni nu ştia unde vom merge noi după ce Johnny se va retrage din marină. Pe vremea aceea nu ştiam nici noi. Credeam că vor mai trece ani buni până când ne vom face griji din pricina asta. Apoi ea a continuat şi a descris perfect casa noastră de la ţară.
Pe vremea aceea Johnny avea o a doua slujbă unde repara televizoare şi aparate de radio pentru a suplimenta veniturile obţinute în slujba din armată, unde era controlor de zbor. El a întrebat-o ce fel de muncă va face în viitor.
în acel moment ea a început să se simtă incomod şi a spus că vede ceva foarte ciudat.
A: Este ceva ciudat din câte văd eu, în viitor. Este vorba de nişte tuburi, de nişte

cabluri. Este înspăimântător. Eşti o persoană complet diferită. Nu am mai văzut aşa ceva. Mi se pare derutant când văd lucruri pe care nu le înţeleg. Este ciudat şi toate astea se petrec mult prea departe în viitor faţă de locul unde mă aflu eu. Aceste lucruri vor fi descoperite, cred eu, în cu alt secol. Cred că abia prin anii 1930 vor începe să funcţioneze aceste aparate. Cu astea vei lucra atunci.
3: Şi are să îmi placă?
A: Da, are să îţi placă. Am sentimentul că eşti foarte fericit în viaţa asta. Ai unele probleme, dar nu sunt grave. Oricărei persoane care este în viaţă i se pare că are probleme foarte mari, dar în comparaţie cu problemele pe care le- ar putea avea cu adevărat, sunt de fapt foarte mici. încercările tale sunt mult mai clare şi merg mult mai lin, faţă de alte vieţi prin care ai trecut.

3: Să vedem dacă am înţeles bine. Noi trebuie să ne naştem din nou şi să învăţăm de fiecare dată lecţii noi?
A: Nu există un termen pentru asta, deşi la început credeam că există unul.
3: Dar am înţeles corect că există lecţii de învăţat?
A: De fiecare dată trebuie să înveţi ceva. De exemplu chiar acum în această viaţă înveţi lucruri care nu au fost învăţate în alte vieţi trecute. Văd că eşti înconjurat de bunătate. înveţi multedespre ea. De asta ai să trăieşti mult timp. Vei realiza multe în această viaţă. De fiecare dată după aceea, va urma o viaţă mai uşoară. în vieţile următoare vei descoperi că apar probleme, dar de fiecare dată viaţa va curge mai lin şi mai uşor şi se pare că vei realiza mai mult şi mai mult, şi vei face lucruri din ce în ce mai importante. Asta văd eu, când mă uit la tine.

Mă deranja faptul că părea atât de întoarsă pe dos atunci când se uita la lucruri din viitorul îndepărtat, pe care nu le înţelegea. De aceea Johnny nu a mai pus-o să privească în viitor dintr-un moment atât de îndepărtat înapoi în timp. Când a mai încercat acest gen de experiment, a dus-o înapoi doar până în anii 1930, care este perioada cea mai recentă a ei din viaţa dintre vieţi. Atunci când ea a privit în viitor, acest lucru nu a mai părut să o deranjeze atât de mult. în aceste ocazii, atunci când a fost dusă în viaţa dintre vieţi, ne-a vorbit despre viitorul nostru şi despre propriul său viitor. A spus că poate urmări evoluţia propriului său spirit în viitor, cu o oarecare dificultate. Că se putea observa pe sine ca şi cum ar fi privit la un străin, în mod obiectiv. Acest lucru ni s-au părut foarte interesant, dar eram de părere că

ar trebui să încercăm să aflăm şi lucruri de interes general, care ar putea să intereseze mai mulţi oameni. Ne-am gândit că ar fi bine să încercăm să aflăm ce se va întâmpla în ţara noastră. Amintiţi-vă că aceste sesiuni s-au petrecut pe la mijlocul anilor 1960.
Anita a fost regresată în 1930, când era un spirit aflat în viaţa dintre vieţi.
3: Te poţi concentra să priveşti mai mulţi ani mai departe în viitor, şi să îmi spui ce se va întâmpla?
A: Pot să încerc. Nimeni nu a mi-a mai cerut asta până acum. Uneori ştiu ce se va întâmpla. Văd asta foarte clar. Mă concentrez tare şi pot să văd lucrurile clar. Fac asta numai când încerc să ajut oamenii. Caut ceva specific. încerc să găsesc ceva care să le dea curaj, să îi motiveze şi să îi ajute. Atunci privesc în viitorul acelei persoane. Uneori când fac

asta, văd lucruri care vor afecta mulţi alţi oameni.
3: Aşa mă gândeam şi eu. Dacă poţi privi în viitor şi poţi să vezi ce se va întâmpla în această ţară. Acest lucru va afecta mulţi oameni, cărora probabil le-ar plăcea să afle aceste lucruri. Să vedem.iată – ne aflăm în anul 1930. Poţi să priveşti în viitor şi să îmi spui ce se va întâmpla în 1968? Asta ar fi cu 38 de ani în viitor.
A: Este un an foarte urât. Se întâmplă foarte multe lucruri rele. Vor fi multe războaie.
3: Această ţară va participa la multe războaie?
A: Da, mulţi oameni vor muri. Familiile lor vor fi foarte îndurerate. în anul 1968 vor fi două războaie.
Acest lucru a venit ca o surpriză. Noi încă eram implicaţi în războiul din Vietnam. Dar oare la ce alt război se referea ea?

A: Dar ei nu le numesc războaie. Nu îl vor numi război, dar de fapt este. Există două ţări cu care ne vom lupta.
3: Poţi să îmi spui care sunt cele două ţări care vom intra în război?
A: Ei bine, noi ne luptăm cu o ţară. Dar ea nu este cea cu care ne luptăm cu adevărat. Luptăm cu două ţări, dar de fapt în spatele lor este aceeaşi ţară, care a pornit ambele războaie. Este vorba de Rusia.
3: Ne luptăm cu Rusia?
A: Da. în ambele cazuri, luptăm cu ţări diferite. Nu ne luptăm în America şi nu ne luptăm nici în Rusia. Luptăm în alte ţări.
3: Şi în care ţări se poartă aceste lupte?
A: Ei bine, s-a luptat mult în această ţară... în cel de-al doilea război s-a luptat mai mult decât se ştie cu adevărat, în Indochina... Vietnam. Luptăm acolo de multă vreme. Au trecut 10 ani de la începerea luptelor.

3: în Indochina?
A: Pe vremuri se numea Indochina, dar i-au schimbat numele şi acum se numeşte Vietnam. Războiul cu cealaltă ţară va începe în acelaşi an, dar mai târziu. Va fi război în Corea.
3:(Surprins) în Corea?
A: Noi am avut probleme cu această ţară şi înainte, acum aproape 20 de ani, iar acum vom lupta din nou. Războiul începe în 1968. Văd că este în 1968, la sfârşitul lui noiembrie de Ziua Recunoştinţei, şi sunt mulţi oameni supăraţi din cauza începerii acestui război.
3: Nu sunt prea multe lucruri pentru care să mulţumeşti de Ziua Recunoştinţei, nu-i aşa?
Aşa cum ştim acum, noi nu am avut război cu Coreea. Dar în acel an s-a petrecut Incidentul Pueblo. Oare războiul a fost evitat datorită acţiunilor întreprinse

cu această ocazie? Pentru cei care nu îşi amintesc ce s-a întâmplat atunci, sunt necesare câteva explicaţii. Din Enciclopedia Collier pentru anul 1968, aflăm ca atenţia internaţională s-a concentrat pe Coreea în luna ianuarie, când forţele coreene au capturat vasul de spionaj Pueblo, care aparţinea Marinei Statelor Unite. Guvernul din Corea de Nord a comunicat că vasul a fost capturat în timp ce patrula de-a lungul coastei, unde intrase fără a avea permisiunea de acces în zonă (acuzaţie negată de Guvernul Statelor Unite.) Guvernul din Corea de Nord a sechestrat nava împreună cu cei 82 de membri ai echipajului, în ciuda eforturilor Guvernului Statelor Unite de a-i elibera. Acest episod a dus la întărirea forţei de protecţie a Statelor Unite în Coreea de

Sud. Existau rapoarte care spuneau că Coreea de Nord îşi întăreşte poziţia militară în zonă şi existau temeri că una din părţile implicate în conflict ar putea fi tentată să declanşeze la scară largă ostilităţile. Dar isteria iscată şi-a pierdut treptat din forţă şi a devenit clar că Statele Unite nu plănuiau o acţiune beligerantă pentru a-şi elibera nava şi echipajul. Coreea de Nord a eliberat echipajul vasului Pueblo în luna decembrie, după ce s-a ajuns la o înţelegere cu Statele Unite, care au semnat o mărturie falsă de spionaj, deşi oficial şi public această acuzaţie a fost respinsă. Se pare că acest compromis este fără precedent în legislaţia internaţională.

3: Anul 1968... în anul acesta Statele Unite trebuiau să îşi aleagă un nou preşedinte, nu-i aşa?

A: Este foarte posibil, foarte posibil.
3: Dacă să te uiţi la sfârşitul lui 1968 şi la începutul lui 1969, poţi să vezi cine este ales preşedinte al acestei ţări? Este ales în noiembrie, nu-i aşa? Şi intră în funcţie în ianuarie?
A: Nu ştiu. Nu m-a interesat niciodată politica. Nu îmi place.
în această viaţă, Anita este foarte interesată de politică şi de aceea dorea să aflăm cât mai multe lucruri privitoare la viitoarea alegere.
A: Dar pot să văd preşedintele din luna decembrie. Este vorba de cel care este în funcţie acum, în anul 1968. în curând va prelua atribuţiile un nou preşedinte, dar nu mai înainte de următorul an. Omul acesta nu îmi place, înainte a fost altcineva, dar acest om nou este foarte rău, este înconjurat de întuneric.
3: Mă surprinde ce spui. Care este numele său?

A: Omul despre care vorbesc şi care deja a intrat în funcţie, are un nume care începe cu J (Johnson).

3: El este cel înconjurat de întuneric?

A: Este amestecat în multe lucruri în care nu ar trebui să fie şi a făcut multe

fapte rele, care au afectat ţara.

3: El va continua să fie preşedinte şi în

anul următor?

A: Nu, atunci va fi un alt preşedinte.

3: Priveşte în viitor şi descrie acest om.

Poţi să îl vezi pe noul preşedinte?

Eram foarte tensionată şi suspansul mă

epuiza.

A: îl văd.

3: Cum arată?

A: Este înalt şi brunet.

3: Are întuneric în jurul lui?

A: Nu, nu are. Dar este slab şi confuz. A

fost o alegere proastă. *3: Cum îl cheamă?*

A: Nixon.
Asta a fost o mare surpriză, pentru că Nixon nu îşi anunţase candidatura. El nu spusese nimic despre intenţia de a candida la funcţia de preşedinte, pe vremea când am făcut această sesiune. Se presupunea că va fi ales Robert Kennedy, care nu va întâmpina o opoziţie prea mare. Succesul lui era aproape garantat.

3: Şi spui că va fi un război cu Vietnamul sau Indochina? Poţi să vezi când va fi sfârşitul acestui război ?
A: Sfârşitul se apropie. Deja în anul acela se va vorbi despre încheierea ostilităţilor, iar poporul va dori ca soldaţii să se întoarcă la casele lor. Dar luptele din Vietnam vor continua pe tot parcursul anului 1968. Vor încerca să plece de acolo, dar Statele Unite sunt foarte implicate în război, mult mai mult decât se ştie. în 1968 vor fi tratative de pace, dar va mai dura mult până vor fi retrase toate trupele, până când soldaţii se vor putea întoarce la casele lor. Celălalt conflict a început din cauza unor lucruri mărunte, aş putea spune triviale. Nu este numit război, dar de fapt asta este. Tot anul 1968 stă sub semnul războiului, este un an foarte rău.

3: Acest nou preşedinte nu poate opri războiul?
A: Este un om slab. Ei încearcă să îl împingă de la spate să facă lucrurile corecte, dar el nu are forţa să le facă. Uneori este atât de derutat încât nu mai ştie pe cine să asculte. Va încerca din greu să facă lucruri bune şi are sfătuitori buni, dar nu el trebuia să fie preşedinte. A fost o alegere greşită.
3: Cine trebuia să fie preşedinte?
A: Omul care trebuia să fie ales este total diferit faţă de el, este mai mic şi blond. Acesta ar fi trebuit să fie ales.
3: El a încercat să fie preşedinte şi acest om a câştigat în locul său ?
A: A stat prea mult pe gânduri. El ar fi trebuit să fie, dar nu era sigur dacă este pregătit să intre în cursă.
Nu eram siguri dacă vorbea despre Robert Kennedy sau despre Gerald Ford. Acest lucru nu ne era clar.

3: Mai vezi şi alte lucruri importante care se vor petrece şi vor afecta mulţi oameni? A: Da, văd oameni care fac rău altor oameni. Văd o mulţime de proteste. Vor fi foarte multe proteste în acel an.

3: E vorba de o demonstraţie stradală, de o răscoală mai mare? A: Cea mai mare răscoală va fi probabil la Chicago. *3: în ce perioadă a anului se întâmplă asta?* A: Este foarte cald... vara... o vară toridă. *3: Este vorba de o răscoală cauzată de negri?* în anii 1960 au fost multe tulburări sociale.

A: Sunt implicaţi şi alţi oameni. O parte

sunt albi, alţii sunt negrii.

3: Albii sunt cei care provoacă

demonstraţiile violente?

A: O parte din ei le cauzează.

3: De ce crezi asta? Poţi să vezi?

A: Cred că fac asta ca să slăbească ţara. Vor să arate cât de puternici pot ei să fie. Sunt oameni foarte egoişti şi îi folosesc pe negri în avantajul lor personal, ca să servească propriilor lor interese.

3: Sunt oameni care locuiesc în această ţară?

A: O parte din ei. Trăiesc aici de multă vreme şi s-au infiltrat în vieţile noastre.

3: Şi cauzează o mulţime de tulburări?

A: Da, multe tulburări. Nu îmi place anul acesta. Puţine lucruri bune se petrec în acest an. Atât de mulţi oameni sunt ucişi inutil. Anul 1968 va fi dezastruos, multe necazuri, un an foarte rău.
Noi am crezut că vorbea despre tulburările stradale şi rasiale de la Chicago, asta ni se părea a fi cea mai evidentă concluzie. în august 1968 ne-am mirat când ne-am uitat la televizor şi am văzut o demonstraţie pe străzi, în faţa Convenţiei Naţionale Democratice din Chicago. Lucrurile s-au inflamat atât de tare, încât câteva mii de gardieni naţionali şi trupele din Rezerva Federală au fost chemate ca să ajute poliţia. Mass media era de părere că unul din factorii care au contribuit la această erupţie a violenţei a fost şi faptul că Chicago trecea prin una din cele mai toride veri pe care le experimentase vreodată. Anita stătea

cu noi şi se uita la televizor, şi când a văzut poliţia luptându-se cu manifestanţii, a avut un sentiment ciudat.
A: Mă simt ca şi cum am mai văzut scenele astea înainte, a spus ea.
Apoi pe măsură ce campania de alegeri înainta şi vara trecea, când a venit toamna lucrurile au devenit foarte ciudate. Aveam un sentiment de parcă punctul culminant s-ar fi dărâmat. Toată încântarea dispăruse, nu mai exista suspans. Deja ştiam cine va câştiga alegerile! După ce votarea s-a terminat şi Nixon stătea pe podium primind felicitările, aveam un sentiment de deja-vu. Văzusem deja asta, experimentasem lucrurile astea în lunile trecute... Anul 1968 a fost un an dificil în multe privinţe. Atunci au avut loc asasinatele lui Martin Luther King şi Robert Kennedy. Am fost întrebaţi de multe ori de ce Anita nu a văzut aceste evenimente şi nu le-a

raportat. Poate că le-a văzut atunci când a spus că nu îi place anul acesta şi că foarte puţine lucruri bune se vor petrece în acest an, în care mulţi oameni urmau a fi ucişi în mod inutil – „Anul 1968 va fi un an dezastruos plin de necazuri, un an foarte rău.”

Am învăţat ulterior, când am continuat să lucrez cu hipnoza, că în general subiecţii văd mult mai multe lucruri decât relatează. Dacă nu le pui o întrebare directă, este posibil să nu precizeze ce au văzut. De multe ori scenele se derulează prea rapid. Sesiunea a continuat:

3: Spune, în anul 1968 se vorbea în această ţară despre trimiterea cuiva pe lună? Cosmonauţii vor ajunge pe lună?

A: Ei fac o navă care poate merge pe lună, dar încă nu au făcut planuri. Nu vor ajunge oameni acolo, nu încă. în următorul an.

3: în 1969?

A: Da, în următorul an oamenii vor ajunge

pe lună. *3: Şi se vor întoarce înapoi?*
A: Nu fără o tragedie. Lucrurile sunt foarte întunecate. Nu sunt bune deloc. Va fi o tragedie.
3: Această ţară este cea care va trimite oameni în spaţiul cosmic?
A: Vom merge acolo, dar nu în 1968. Va fi în 1969. Atunci vom trimite oameni pe lună.
3: Şi o parte din ei vor reveni acasă?
A: Nu ştiu câţi vor merge şi nu ştiu câţi vor reveni. Dar conducătorul navei va fi ucis. Va muri.
Aşa cum ştim acum, noi am aterizat pe lună în prima expediţie cu un echipaj uman în anul 1969. Am stat în faţa televizorului şi am privit cu mare emoţie

cum încă o predicţie se adeverea. Dar despre ce tragedie vorbea Anita? Singura tragedie cunoscută de noi se referă la nava „Apollo” care a ars la sol, iar în acest accident a pierit întregul echipaj. Apoi mai ştim despre cosmonauţii ruşi, care au murit încercând să ajungă pe lună. Oare mai sunt şi alte decese ale unor astronauţi, pe care guvernul nu le-a făcut publice niciodată?
3: Deci vor ateriza în curând pe lună. Crezi că sunt oameni care au înscris în destinul lor că vor ajunge pe lună?
A: Nu, dar nu se va întâmpla nimic rău altcuiva, ci numai lor. Ei nu trebuiau să facă asta. Şi nici nu vor reuşi să facă ceea ce credeau ei că trebuie să facă. Ei vor să instaleze nişte platforme spaţiale. Vor să controleze lumea. Dar mult timp de acum încolo nu se va întâmpla aşa ceva. într-o zi îndepărtată din viitor, vor fi instalate

astfel de lucruri în spaţiul cosmic. Ei cred acum că pot să cucerească orice doar ajungând acolo, dar mai au încă mult, foarte mult, de învăţat. Sunt multe lucruri pe care ei nu le ştiu, şi nu vor reuşi niciodată să facă ce vor.
3: Ei fac planuri să cucerească alte lumi?
A: Vor să exploreze. în spaţiul cosmic există tot felul de lucruri interesante. (Zâmbeşte ca şi cum ar cunoaşte un secret.) O da, dar nu este ce crezi tu.
3: Ce sunt aceste lucruri aflate în spaţiul cosmic? La ce te referi?
A: Sunt multe alte planete, fiecare având viaţă. Dar nu este ceea ce se aşteaptă ei să găsească.
3: Ei se aşteaptă să găsească viaţă în formă umană, aşa cum sunt ei?
A: Nu numaidecât. Dar ei se aşteaptă să poată să comunice imediat. Dar nu vor putea, cel puţin nu imediat. Poate după mult timp de acum încolo, sau niciodată.

Nu, nu îi văd făcând asta aşa cum cred ei, aşa cum gândesc ei că ar putea.
J: Ei au diverse lucruri despre care s-a raportat în ţară că au fost văzute. Se spune că s-au observat multe lucruri cum ar fi: nave spaţiale, farfurii zburătoare şi sfere de foc. Se spune că ele vin din altă lume, de pe alte planete. Vezi astfel de lucruri?

A: (Zâmbind) Sigur că da.

J: Ce sunt toate astea?

A: Vehicule spaţiale, în care călătoresc ei.

J: Adică cine este în ele?
A: Depinde la care navă te referi. Au fost văzute diverse lucruri şi s-a crezut că sunt farfurii zburătoare. Au fost denimte „obiecte zburătoare neidentificate”. Dar

ele nu sunt altceva decât spirite. Uneori mai sunt şi nave de pe alte planete. Le este foarte frică de aceste lucruri. Dacă descoperă ceva, nu spun populaţiei ce au descoperit. Sunt foarte speriaţi de ceea ce ar putea să fie, din cauza faptului că nu funcţionează comunicarea.

J: Vrei să spui că acestea sunt nave

spaţiale venite de pe alte planete?

A: Unele din ele, da.

J: Şi au în interior oameni aşa cum

suntem noi?

A: Ei ar putea să arate ca oamenii dacă ar vrea, dar cei pe care i-am văzut eu în acest an şi în ultimii ani, sunt o formă de viaţă care poate avea diferite corpuri. Au

un mod de asamblare care îi face să arate diferit. Dar pot să arate şi ca oamenii.
J: Ştii de pe ce planetă vin ei?
A: Nu îi ştiu numele. Mi s-a spus, dar nu îmi amintesc. Nu sunt din sistemul nostru solar. Sunt din cel mai apropiat sistem, faţă de al nostru.
3: Cel mai apropiat sistem solar faţă de sistemul nostru?
A: Da, şi au venit aici pentru că sunt foarte curioşi. Sunt într-o etapă de dezvoltare diferită de a noastră. Ei observă Pământul cu problemele lui, dar intervin foarte rar. Doar observă şi învaţă. Au o curiozitate foarte mare.

3: Crezi că vor veni pe Pământ şi vor

încerca să trăiască aici?

A: Nu, nu este aşa cum crezi. Ei sunt aici

de multă vreme.

3: Sunt aici de multă vreme?
A: Da, ei au venit şi au plecat. Pot să arate ca oamenii de pe Pământ. Iar oamenii nu ştiu asta şi nu îi recunosc atunci când îi văd. Nu fac rău nimănui şi nu rănesc pe nimeni, doar observă. Uneori vin şi trăiesc aici o vreme, aşa haotic şi agitat cum este traiul aici... De aceea nu le place aici. Apoi se întorc acasă.

3: Au încercat să îi ajute pe oameni? A:

Nu, intervin foarte rar.

3: Doar observă ceea ce se întâmplă?

Sunt curioşi?
A: Da. Au trecut şi ei printr-o etapă de evoluţie foarte asemănătoare cu a noastră, acum câteva mii de ani.
Toate acestea erau informaţii uimitoare, mai ales că pe vremea aceea se scrisese puţin despre fenomenul OZN şi despre extraterestri

.CAPITOLUL 13

Kennedy şi

Scorpionul

Sesiunile noastre deveniseră de acum atât de rutinate, încât am început să fim mai inventivi. Cercetasem cinci vieţi ale Anitei cât de amănunţit am putut şi căutam acum experienţe noi şi diferite. Următorul experiment face parte din ultima sesiune pe care am făcut-o. Anita îşi arătase deja abilitatea de a privi în viitor şi de a vedea evenimente specifice. Prieteni de ai noştri cu care ne-am sfătuit, ne-au dat ideea să alegem un eveniment important şi să o punem să meargă la data respectivă pentru a descrie întâmplarea aşa cum o vedea ea că se întâmplă. M-am gândit că ar merita să încercăm.

Cel mai mult ni s-a sugerat să explorăm asasinarea preşedintelui John Fitzgerald Kennedy, din cauza misterului care înconjoară acest eveniment. Sesiunea acesta s-au petrecut în 1968, la cinci ani

după asasinarea lui Kennedy în 1963. Comisia Warren îşi terminase investigaţiile şi ajunsese la concluzia că asasinul Lee Oswald acţionase de unul singur. Deşi au existat speculaţii privitoare la alte posibilităţi, descoperirile comisiei Warren au fost în general acceptate. Abia în anii care au urmat au apărut şi alte teorii care au fost luate în considerare.

Rezultatele experimentului din 1968 au fost uimitoare şi după standardele de astăzi, ele sunt credibile. Datorită naturii experimentului, mai mulţi oameni au dorit să fie prezenţi la această sesiune. Erau prieteni comuni care urmăriseră celelalte sesiuni şi puteai avea încredere în ei că vor proteja identitatea Anitei, care dorea să rămână anonimă. Deşi am discutat despre subiectul experimentului, nu i-am spus Anitei exact ce vroiam să facem. Am

sperat că astfel totul va fi mai credibil. Vom lăsa cititorii să decidă dacă ea s-a uitat la evenimentul propriu zis şi a văzut adevărul. Nimeni nu va şti asta cu certitudine.
3: 3une, ai capacitatea de a privi înainte în timp, ca să vezi lucrurile care se vor întâmpla?

A: Aş putea să îţi spun foarte multe

lucruri despre Al, doar uitându-mă la el.

3: Ai auzit de Dallas, Texas? A: înainte,

vrei să spui?

3: Da, sau acum. Ai auzit vreodată de

Dallas, Texas? A: Nu.

3: Este un oraş mare în Texas. Ai auzit de Texas, nu-i aşa? Este un stat mare, în partea de sud a Americii.
A: Am auzit de Texas, da... cowboy.
3: Vreau să te concentrezi şi să priveşti înainte în anul 1963, luna noiembrie, la Dallas, Texas. Se întâmplă ceva acolo. Poţi să vezi?
A: E un oraş mare, mai mare decât Chicago, foarte mare. Are aproape jumătate de milion sau un milion de oameni. Este cu adevărat foarte mare.
3: Ziua asta din noiembrie este... (El încerca să îşi amintească la ce dată a avut loc evenimentul.) Este o zi foarte caldă, nu-i aşa? Este în ultima parte a lunii noiembrie, cam pe 22 sau pe 23...
A: Vremea este foarte diferită faţă de o zi obişnuită de noiembrie. Este o zi foarte caldă.

3: Este un om... într-o maşină... care conduce pe o stradă... A:Da, este o paradă. *3: O paradă?*

A: Arată ca o paradă.

3: Este un om care stă într-o maşină cu un alt om şi cu două femei? A: O maşină deschisă, da. *3: El este preşedintele ţării.*

A: (Surprinsă) Da, arată bine. Este cu o femeie frumoasă. *3: Poţi să vezi dacă se va întâmpla ceva?* A: (Surprinsă) El va fi ucis. *3: Da?* ***Când?***

A: Cred că în ziua asta. Ei vorbesc despre asta. Are să fie prins într-o încrucişare de gloanţe.
La această remarcă cei din cameră s-au uitat unii la ceilalţi, uimiţi, încrucişare de gloanţe? Această idee nu mai fusese sugerată pe vremea aceea.

3: (Surprins) O încrucişare de gloanţe?

A: Da, el este lovit din faţă şi din spate.

3: Poţi să vezi cine trage? Cine este cel

care l-a împuşcat?

A: Sunt doi oameni. Este un om în

spatele acelui gard.

3: Poţi să spui cine este?

A: Nu îi ştiu numele. Arată diferit. Este din America de Sud. Are tenul închis la culoare.
3: Pare a fi un străin?
A: Da, vorbeşte spaniola. Nu vorbeşte engleza foarte bine.

3: Şi spui că este în spatele unui gard?

A: Da, stătea pe o maşină şi a tras.

3: Cu ce a tras?

A: (Indignată) A tras cu arma.

3: Vreau să spun, cu ce fel de armă a tras?

A: Are un butoiaş lung şi seamănă cu o carabină. Dar nu este.

3: Arma are un butoi mai scurt decât o carabină?

A: Da, este mai scurt decât o carabină.

3: Şi spui că stă în spatele unui gard?

A: Da, este un gard de scânduri, înalt.

3: Şi cât de departe de maşina prezidenţială se află acest gard?

A: Nu e departe. Nu văd distanţa, dar nu este departe. Celălalt bărbat care a tras este mult mai departe. Este sus, în clădirea aceea.

3: Este într-o clădire? Poţi să îmi spui numele clădirii? Poţi să citeşti numele ei? Are un nume scris?
A: Da, cred că văd un nume. Această clădire este un depozit şi îi spune... (Vorbeşte încet ca şi cum ar silabisi) Depozit de cărţi.
3: Depozit de cărţi ?
A: Clădirea este veche şi plină de cărţi şi de rechizite şcolare, dar sunt mai mult cărţi şcolare.
3: Poţi să îl vezi pe bărbatul acela?
A: îl văd, dar nu îmi place. Este slab, are mult păr, ochii sunt ciudaţi şi are o faţă rotundă. Omul acesta este nebun, bolnav mintal. Are mintea smintită. Este vrednic de milă. El a făcut multe lucruri rele, dar este convins că a avut dreptate. Chiar şi acum, crede că a făcut ceva minunat şi oamenii îl vor lăuda pentru asta.

3: Aşa crede? Poţi să-mi spui ce a mai făcut înainte?
A: Este confuz. El are multe probleme cu nevasta lui. Ea vrea să îl părăsească, iar el este supărat. A încercat să fie bun cu ea, dar ea vrea mult mai mult decât poate el să îi ofere. A înţeles asta acum.

3: Omul ăsta crede că va fi lăudat pentru

ceea ce a făcut?

A: Oamenii cu care lucrează el vor face

asta.

J: El lucrează cu nişte oameni? Poţi să îi

vezi?
A: Vag. Nu este apropiatul lor. A încercat să intre în grupul lor şi ei l-au ales de îndată, din cauză că are mintea smintită.

L-au însărcinat să facă asta, ca să devină ţap ispăşitor.
3: Dacă el este cel care apasă pe trăgaci, de ce mai este acolo şi celălalt om, care trage din maşina de după gard?
A: Nu vor să rişte. Trebuie să fie siguri. Ei îşi doresc foarte mult să îl omoare pe preşedinte, nu pot risca să scape.

3: Cine sunt ei?

A: Ce vrei să spui?

3: Poţi să îi descrii pe cei care i-au

convins pe cei doi să tragă în preşedinte?

A: Vrei să spui cum arată ei, sau să

vorbesc despre organizaţia lor?

3: Despre organizaţia lor. Şi numele, dacă poţi să le vezi?

A: Nu sunt sigură de nume, pentru că el nu a avut contacte apropiate cu ei şi este greu de spus... Dar sunt comunişti.

3: Asta este organizaţia lor?

A: Da, ei fac parte din Partidul Comunist.

3: Şi spui că bărbatul acesta, din clădirea în care se află depozitul de cărţi, este sacrificat? Ca un ţap ispăşitor?

A: Ei ştiu că el nu poate scăpa din această situaţie. Nu poate ieşi din clădire fără să fie văzut. Se va vedea deflagraţia armei din clădire. Ei ştiu că va fi prins, dar l-au convins că va scăpa. El este o persoană foarte egoistă şi i-a crezut atunci când i-au spus că poate să facă asta. Va fi prins şi ei ştiu asta, dar sunt de părere că este mai bine să îl sacrifice, decât să nu se

facă treaba. El nu înseamnă nimic pentru ei.

3: Şi nu i s-au spus multe lucruri despre organizaţie?

A: Ştie foarte puţin despre ea.

3: Spui că nu era foarte apropiat de organizaţie?

A:Nu în ţara asta. El a fost contactat şi a încercat şi el să îi contacteze.

3: A contactat această organizaţie în alt loc decât în această ţară?

A: Da, în ţara lor, adică în Rusia. El ştia

despre grupul acesta.
3: O/c. *Acum în ziua despre care vorbim, vreau să te uiţi şi să îmi spui unde sunt eu în această zi. Nu sunt la Dallas.*
Acesta era un test pe care l-a inventat Johnny după inspiraţia momentului, ca să vadă cu câtă acurateţe puteam obţine informaţii de la Anita. Ea nu avea de unde să ştie că el se afla la bordul unui portavion (USS Midway) care se apropia de Hawaii în momentul asasinatului. Portavionul a ancorat în ziua următoare la Pearl Harbor.
3: Poţi să vezi unde mă aflu?
A: încerc, dar nu pot să văd.
J: Nu mă zăreşti nicăieri?

A: Nu. Tu nu eşti în apropierea acelui loc.

J: Nu, eu sunt în altă parte. Trebuie să

scanezi peste tot.

A: (Pauză) Nu pot să văd. îmi pare rău.

J: O/c. *June, voi număra până la 5 şi*

mergem înainte până în anul 1968.

A dus-o pe Anita înainte, până la data prezentă. Când Anita s-a trezit, primul lucru pe care l-a spus a fost că se simţea confuză. Când a fost întrebată de ce se simţea astfel, ea a răspuns:

A: Pentru că mi-ai pus o întrebare la care nu am ştiut să răspund. Nu este aşa?

Johnny i-a spus că a întrebat-o unde se afla el la o anumită dată. Ea a spus că a vizualizat toată suprafaţa continentală a Statelor Unite, întinsă în faţa ei ca o hartă pentru copii, putea să vadă contururile ei

şi apa cum îi spăla malurile, şi centrul plin cu mii de oameni ca nişte furnici minuscule. A scanat în sus şi în jos coasta, s-a uitat la fiecare faţă, apoi a spus:
- Nu te-am putut găsi. Nu ştiu unde ai fost. Pun pariu cu viaţa mea că nu erai în Statele Unite. Sunt sigură de asta.
Aşa încât ceea ce a părut un eşec al testului, nu a fost de fapt un eşec. Ea nu a căutat destul de departe.
în perioada în care ţineam noi sesiunile, submarinul nuclear Scorpionul dispăruse fără urmă în oceanul Atlantic, în luna mai a anului 1968. S-au făcut multe speculaţii cu privire la ce i s-a întâmplat. Ne-am gândit că ar fi interesant de văzut dacă Anita poate descoperi ceva în legătură cu asta.
J: June, dacă tot te uiţi la anul 1968, priveşte în luna mai pe la mijlocul lunii. Priveşte spre răsărit, la oceanul cel mare.

A: Da. Văd apa.
J: Undeva pe coasta de răsărit există o navă care se poate scufunda şi poate călători sub apă. Se numeşte submarin. Acest submarin a călătorit spre altă ţară străbătând oceanul, şi se află pe drumul de întoarcere acasă, dinspre acea ţară. îl poţi vedea? Este o navă mare care intră sub apă. Trebuie să aibă aproape o sută de marinari la bord.

A: Unul din ei este nebun. Ştiai asta?

3: Unul din oamenii de pe navă?

A: Da.

3: Poţi să vezi numele navei, aşa cum este

scris pe ea ? A: Nu, văd numere. *3:* ***Ce***

numere?

A: Este greu de văzut. Nu vreau să intru în apă. Dar acel om este nebun. Face ceva care strică nava. Toată lumea de pe navă va muri. Ştiai asta?

3: Nu.

A: Se vor sufoca.

3: Din cauza omului acela?

A: Da. El este o persoană ciudată. înnebuneşte şi se duce într-o cameră unde nu ar trebui să fie. Şi când celălalt bărbat vorbeşte cu el, strică butoanele de control. Iar nava începe să se scufunde, mai adânc şi mai adânc. Nu mai poate fi scoasă din această cădere liberă.

3: Este în apă şi coboară în jos?

A: Da, ajunge până la fundul apei, iar ei

ştiu că nu se mai poate ridica. *3: Nu se*

mai pot ridica de la fundul apei?
A: Nu. A făcut ceva şi a stricat butoanele de control. Apoi când a ajuns la fundul apei, nava s-a stricat iremediabil.

3: Cum arată acest bărbat care a

înnebunit şi a făcut asta? A: Este un

bărbat înalt, cu părul roşu. *3: Poţi să îi*

vezi numele scris pe salopetă?

A: Nu are nici un nume scris pe salopetă.

Poartă doar o cămaşă kaki.

Am presupus că acest om era un ofiţer sau un ofiţer adjunct, pentru că ei sunt singurii marinari care poartă kaki. Marinarii obişnuiţi poartă tricouri şi au numele scris pe ele.
Când s-a trezit Anita, am discutat despre această viziune. încă mai putea să vizualizeze o parte din ea şi avea sentimentul clar că acel om nu era un ofiţer. Avea sentimentul puternic că acest om era un şef sau un şef adjunct, mai curând un şef.
3: Ceilalţi oameni de la bord nu ar trebui să fie capabili să repare stricăciunile?
A: Ei nu pot să facă asta pentru că s-au defectat butoanele de control, iar când submarinul s-a lovit de fundul apei, s-au stricat şi mai tare. Nu pot să o repare, nava are să rămână acolo.

3: Poţi să vezi unde se află acum ?

A: Văd doar apă în jurul ei. Este foarte

departe de ţărm.

3: Dar ei nu pot comunica cu oamenii

din exterior?

A: Nu, nu pot. Au încercat multă vreme, au tot încercat să repare nava, dar li se termină energia. Şi oricum au pierdut controlul navei. Nu se va găsi nimic din această navă, până când presiunea apei o va sfărâma în bucăţi.

3: Şi va găsi cineva bucăţi din navă?

A: Nu în anul acesta, 1968.

3: Va fi găsită mai târziu?

A: Mult mai târziu. Când se vor identifica bucăţi din ea. (Pauză) Este foarte trist.

3: Şi oamenii nu pot să iasă şi să înoate până la suprafaţa apei? A: Nu, adâncimea apei este prea mare. Din cauza asta nu au cum să iasă. *3: Trebuie să stea în navă?*
A: Dacă ies din navă, vor muri pe loc. Este un submarin ciudat. Nu am mai văzut aşa ceva înainte. Este foarte bine construit, nu-i aşa?
3: Da, presupun că da.
A: Aşa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată, dacă nu ar fi fost acel om. Este mare păcat că a fost posibil aşa ceva. Persoane mai mari în grad decât el au dorit ca el să fie eliminat de pe navă, dar nu au terminat scriptologia, aşa încât el a rămas să mai facă această ultimă călătorie.

3: Vrei să spui că cineva a dorit ca el să fie exclus din echipaj, înainte de această călătorie?
A: Da. El deja dădea semne de comportament ciudat, atunci când se afla sub stres.
3: Şi oamenii aceia mai trăiau încă, atunci când submarinul a ajuns pe fundul apei? Adică submarinul nu s-a rupt imediat, nu?
Deoarece nimeni nu ştia ce s-a întâmplat cu submarinul, Johnny se gândea că poate mai exista o şansă ca acei oamenii să mai rămână în viaţă un timp şi atunci ar fi putut fi salvaţi.
A: Ei îşi pierd oxigenul şi nu pot... Ar trebui să aibă abilitatea de a produce alt oxigen. Ei au nevoie de aer. întreaga navă pierde oxigenul şi energia care o activează, puţin câte puţin. în 48 de ore de la momentul când nava a atins fundul apei, vor fi cu toţii morţi.

3: Şi asta s-a întâmplat pentru că acel om a umblat la butoanele de control ale navei?
A: Da. El dorea să se sinucidă. Vroia asta atât de mult, încât i-a omorât pe toţi ceilalţi odată cu el.
J: De ce dorea să facă asta ? Poţi să spui ?
A: Era foarte tulburat. Cred că avea şi probleme financiare, e din cauza asta. Era foarte tulburat. Soţia lui îl îngrijora. Dorea să iasă din toate astea.
J: Poţi să vezi şi alţi oameni de pe navă? Cred că sunt ocupaţi să repare problema, nu-i aşa?
A: Da, o parte din ei încearcă să remedieze situaţia, în timp ce alţii s-au dat deja bătuţi. Au avut o cădere nervoasă şi cred că nu vor mai ieşi niciodată de acolo.
J: Unii dintre aceşti oameni au cămăşi cu numele lor scrise pe piept?

Speram să obţinem măcar un nume pe care să îl verificăm pe lista celor aflaţi la bord. Deodată Anita părea că se înfierbântă şi se simte incomod. A început să transpire.

A: E foarte cald acolo. E foarte cald

înăuntru. *J: Ai coborât în navă?* **A: M-am**

uitat în interiorul ei.

J: Poţi să vezi numele de pe cămăşile oamenilor? Poţi să îmi spui numele celor de acolo?

A: Oamenii au doar nişte pantaloni scurţi, o parte din ei. Nu văd nume. E foarte cald acolo. Nu ştiu nici un nume.

Eram dezamăgiţi că nu reuşea să vadă numele, ca să le putem verifica. în acel moment nimeni nu ştia care a fost soarta submarinului. Trebuia să aşteptăm şi noi

ca toată lumea, până când va fi localizat submarinul şi vom putea afla ce s-a întâmplat. Misterul a durat câteva luni. Au existat chiar speculaţii că submarinul a fost scufundat de o navă rusească. în final, marina a localizat cu ajutorul sonarului un obiect care ar fi putut să fie submarinul dispărut. Pentru
că se afla la o adâncime atât de mare încât nu puteau să coboare oameni, au trimis acolo camere video operate de la suprafaţă, pentru a încerca să identifice epava. Următorul articol a apărut în revista Corpus Cristi din Texas, într-o zi de vineri, 3 ianuarie 1969:

Cauza pierderii submarinului Scorpionul a fost probabil una internă

Fotografiile submarine făcute de experţi de la Washington cu submarinul nuclear american Scorpionul, care s-a scufundat

lângă insulele Azore în luna mai cu 99 de oameni la bord, au convins experţii din marină că problema care a dus la tragicul accident a fost una internă. Pentagonul şi surse din Congres au arătat joi că, citez: Dacă Scorpionul ar fi fost lovit de o torpilă sau dacă şi-ar fi lovit cala de o altă navă la suprafaţă, acest lucru ar fi lăsat urme vizibile. Dar cercetările demonstrează că problemele au apărut în interiorul navei şi acest lucru a făcut-o să se scufunde la o adâncime atât de mare". A fost convocat un tribunal special care să facă cercetări, să adune mărturii şi probe în Norfolk, în luna iunie, tribunal care acum şi-a încetat activitatea. Recomandările acestui tribunal sunt acum trecute în revistă la Cartierul General al Flotei Marinei din Atlantic cu sediul la Norfolk, şi vor fi înaintate către administratorul Thomas H. Moorer, şeful

operaţiunilor navale, în următoarele zile. Se aşteaptă un anunţ public la sfârşitul lunii. Surse la curent cu descoperirile tribunalului spun că nu a fost identificată cauza exactă a pierderii submarinului, dar cauzele posibile ale accidentului au fost reduse la patru, care sunt:
(1) Funcţionarea eronată a butoanelor de control – Dacă submarinul, care se întorcea în Statele Unite după o călătorie în Mediterana, mergea cu viteză mare şi la adâncime, atunci mecanismul de scufundare s-a putut bloca brusc în poziţia de scufundare, ceea ce a condus la faptul că nu s-au mai putut face corecţii de natură mecanică a rutei. Experţii spun că dacă nava s-ar fi aflat la o adâncime mai mică de 200 de picioare, o astfel de defecţiune ar fi putut fi corectată. „Echipajul submarinelor este antrenat şi ştie ce are de făcut într-o

astfel de împrejurare", a spus un ofiţer, dar dacă nava coboară foarte repede, submarinul este construit pentru a se scufunda, la urma urmei.
(2) O altă cauză se referă la inundarea calei prin scurgeri mici. Experţi de la Norfolk au spus că Scorpionul avea crăpături mărunte în cală şi în locaşul elicilor. Cu cât submarinul a coborât mai în adâncime, cu atât a crescut presiunea apei pe aceste crăpături, ceea ce a putut cauza o spărtură bruscă şi pătrunderea apei în interiorul navei. Nava urma să intre într-o revizie, dar s-a considerat că putea călători în siguranţă până la o anumită adâncime clasificată (adică permisă).
(3) O altă cauză poate fi o torpilă care a funcţionat greşit în interiorul submarinului. Uneori torpilele se pot activa accidental. într-un astfel de caz

submarinele ori scot torpila din tubul de lansare şi o dezarmează, ori pur şi simplu o proiectează în afară şi o lasă să explodeze în exterior. Dacă a fost o torpilă construită să se ataşeze la cala altei nave, există o procedură clasificată care are o măsură de siguranţă, astfel încât torpila să nu se poată întoarce împotriva navei care a lansat-o. Fotografiile luate de către nava de cercetare Mizar nu arată că ar fi avut loc o explozie în exteriorul Scorpionului. Acest lucru tinde să elimine teoria conform căreia nava a fost lovită de propria ei torpilă, dar nu este eliminată posibilitatea ca o torpilă care a funcţionat greşit să fi explodat totuşi în interiorul navei.
(4) O altă cauză ar fi panica. „în cazul în care au apărut oricare din problemele menţionate mai sus, este posibil ca unul

sau mai mulţi membri ai echipajului să se fi panicat şi să înceapă să apese greşit pe butoane. Dar este cunoscut faptul că acest echipaj era foarte bine antrenat şi stabil psihic", spune una din surse.
în concluzie, nu mai avem multe de adăugat. Dacă Marina Statelor Unite nu a putut ajunge la o concluzie definitivă, cine ar putea? Ne întrebăm doar dacă Anita a văzut cu adevărat ceea ce s-a petrecut la bordul submarinului...

CAPITOLUL 14

Cortina coboară

Iată că experimentul care a început ca o joacă s-a extins pe parcursul a mai multe luni, deschizând multe orizonturi noi. Am făcut cunoştinţă cu cinci personalităţi

fascinante ale Anitei, pe care altfel nu le-am fi întâlnit şi am intrat într-o aventură pe care nu am fi crezut-o posibilă. în doar câteva luni care au trecut repede, atitudinile şi modul de a gândi al mai multor oameni s- au schimbat pentru totdeauna. Credem în mod sincer că a fost o schimbare în bine.
Deşi Anita încă mai dorea să rămână anonimă, în lunile acelea au venit în casa noastră mulţi prieteni, pentru a asculta cel mai recent episod din povestea care continua. Mulţi din aceşti oameni nu o cunoşteau şi ea a dorit ca lucrurile să rămână astfel. Ei s-au mirat când au ascultat înregistrarea de pe ultima bandă şi nu le venea să creadă ce aud, iar mai târziu au comentat. Eram expuşi cu toţii pentru prima dată, la un mod complet nou de a gândi. Eram bombardaţi de idei noi şi concepte care nu se asemănau cu

lucrurile pe care le cunoscusem înainte. Unii au fost uimiţi şi aruncaţi în confuzie atunci când structurile lor de credinţă au fost atacate şi lărgite, iar în sesiunile care au urmat ei nu au mai găsit explicaţii pentru lucrurile pe care le auzeau.
Cu toţii ne-au oferit sugestii privind experimentele noi pe care le-am putea încerca şi căile noi pe care le-am putea explora. Posibilităţile păreau nesfârşite. Ne-am gândit să privim în viitor şi să vedem evoluţia evenimentelor. Anita se descurcase atât de bine privind înapoi şi cercetând dispariţia submarinului Scorpion sau asasinarea preşedintelui Kennedy, încât ne-am gândit că ar fi posibil să se uite şi la alte evenimente istorice şi să vadă ce s-a întâmplat cu adevărat. De exemplu moartea lui Adolf Hitler în

buncărul de la Berlin era una din posibilităţi. Ne-au fost sugerate şi alte posibilităţi antrenante şi provocatoare. Ne aflam în pragul întregii cunoaşteri şi imaginaţia noastră era singurul lucru care ne limita. Atunci ce s-a întâmplat? De ce s-a terminat brusc acest experiment? De ce au rămas benzile cu înregistrări pe un raft, unde au adunat praf timp de 11 ani?

Totul s-a terminat deodată într-o noapte întunecată din septembrie 1968. Multe coincidenţe (dacă există aşa ceva) au conlucrat în acea noapte ca să aducă totul la un punct culminant exploziv, care ne-a schimbat cursul vieţii pentru totdeauna. Johnny fusese la un joc de bowling cu echipa sa în oraş şi se întorcea la muncă, la baza militară. Maşinăriile de la bowling se comportaseră ciudat în seara aceea şi el a plecat mai târziu decât de obicei.

(Coincidenţă?) Tot atunci, un ofiţer din marină care consumase toată ziua alcool la „O” (aşa se numea clubul ofiţerilor de la baza militară), s-a hotărât să plece spre casă. în multe alte ocazii, acest om mai avusese necazuri din cauza băuturii. Mai târziu a spus că nici măcar nu îşi amintea ce s-a întâmplat în acea noapte. Traficul era aglomerat şi se formase o coadă lungă de maşini care plecau de la baza militară spre oraş. Ofiţerul s-a hotărât să treacă pe lângă tot şirul de maşini şi să le depăşească, şi astfel Johnny s-a trezit în plină curbă, faţă în faţă cu o pereche de faruri orbitoare, fără nici o posibilitate de a scăpa. A urmat un impact teribil în urma căruia Johnny a fost strivit, iar trupul său a fost amestecat cu resturile de metal ale dubiţei sale Volkswagen.

întreaga forţă a izbiturii a fost direcţionată către picioarele sale şi artera principală de la gleznă i-a fost retezată. De asemenea a suferit trei lovituri zdravene la cap. Printr-o coincidenţă (?!) în spatele lui se afla într-o maşină un medic militar, care a ajuns imediat la locul accidentului. Intervenţia sa rapidă l-a împiedicat pe Johnny să sângereze până la moarte. Au urmat 45 de minute de agonie de nedescris, în timp ce echipele de salvare încercau cu disperare să îl scoată din maşină. Doctorul aflat la locul accidentului s-a gândit că trebuia să îi amputeze picioarele chiar acolo, pentru a-l putea scoate din maşina distrusă. Dar a ezitat pentru că îi era teamă că şocul l-ar putea ucide. Johnny a rămas conştient în ciuda medicamentelor administrate, iar morfina nu părea să aibă efect.

Apoi echipajul de pompieri voluntari s-a hotărât să încerce o altă metodă. Dacă nici aceasta nu funcţiona, amputarea rămânea singura alternativă. Au prins unul din camioanele lor de partea din faţă a dubiţei şi au ataşat o a doua maşină la partea din spate a ei, încercând să desfacă metalul strâns ca un acordeon. Operaţiunea a avut succes şi Johnny a fost extras dintre fiare şi pus imediat într-un elicopter care aştepta alături, pornind spre spitalul maritim Corpus-Cristi, aflat la 70 mile depărtare

Zburau cu o viteză nebunească pentru a ajunge cât mai repede la spital, dar în timpul zborului el şi-a pierdut aproape tot sângele din corp şi inima i s-a oprit de trei ori. Sângele lui avea o grupă foarte rară – A negativ, iar singurul sânge disponibil era O, adică donator universal. Echipa de salvare a presupus că în acel moment oricum nu mai conta acest lucru, era absolut necesar să-i pună sânge în corp. Dar doctorul a ajuns la disperare pentru că nu reuşea să introducă acul în venele lui Johnny. Atunci încă o dată (coincidenţă?) s-a întâmplat ca la bordul elicopterului să se afle un medic militar, care tocmai revenise din Vietnam. Acesta a întrebat dacă poate încerca o procedură pe care o folosise în război. A făcut o incizie directă în artera femurală şi a introdus acolo acul. Mai târziu a fost

lăudat pentru intervenţia sa salvatoare din acea noapte.
Elicopterul a aterizat pe peluza de la spital, iar Johnny a fost transportat de urgenţă în sala de operaţie, unde cinci doctori au început să lucreze asupra sa. Faţa îi era sfâşiată, suferise trei lovituri la cap şi pierduse tot sângele din corp. Picioarele îi erau strivite precum sticla de la un geam spart. Doctorii au făcut doar o intervenţie de urgenţă. Erau siguri că nu va supravieţui până dimineaţa.
Doctorul de la baza militară se întorsese cu elicopterul înainte ca eu să fiu anunţată, aşa că mi s-a trimis o ambulanţă care să mă ducă la spitalul Corpus- Cristi. Doctorul a fost sincer şi de asemenea blând, şi m-a avertizat că s-ar putea să ajung prea târziu la spital. M-a avertizat că este posibil ca Johnny să fie deja mort, atunci când eu voi ajunge

acolo. Şi chiar dacă va trăi, pierduse atât de mult sânge atât de multă vreme şi avea şi trei lovituri la cap, încât suferise cu siguranţă un traumatism cranio-cerebral, astfel încât exista pericolul ca el să devină o legumă. Ambele picioare vor trebui cu siguranţă amputate. Existau deja prea mulţi factori împotriva sa. Doar cineva care a trecut printr-o astfel de experienţă ar putea să înţeleagă emoţiile pe care le simţeam. Este vorba despre un om pe care eu l-am iubit timp de douăzeci de ani. El suferea teribil, iar eu nu puteam face nimic pentru a-l ajuta. Totul îmi părea un vis ireal în timp ce goneam cu ambulanţa spre spitalul situat la 70 de mile depărtare. Şoferul şi medicul militar au fost buni
şi plini de înţelegere cu mine, dar nu aveau cum să ştie ce se petrecea în mintea mea. în adâncul meu, ştiam că

Johnny nu va muri. Nu mi-am permis nici o clipă să mă gândesc că el ar fi putut muri. Presupun că acest lucru poate fi interpretat ca o tipică negare a realităţii atunci când te confrunţi cu o tragedie, dar eu ştiam ceva ce ei nu ştiau, şi am îmbrăţişat această credinţă cu toată forţa mea.
într-una din înregistrări, o rugasem pe Anita să privească în viitor şi să ne spună ce vom face într-un viitor îndepărtat:
A: Vă văd într-un stat din Sud. Se schimbă anotimpurile, dar iernile nu sunt atât de aspre ca în nord. Este un loc foarte frumos. Nu este o fermă, dar aveţi teren agricol în jur. (îi vorbea lui Johnny) Te văd având o viaţă foarte lungă. Te văd foarte bătrân. Ai în jurul tău strănepoţi. (Fiica noastră cea mai mare avea doar 15 ani în momentul accidentului.) Te văd înconjurat de bunătate, înveţi lecţiile vieţii tale. Din

acest motiv vei trăi multă vreme. Vei realiza multe lucruri în această viaţă. Vei ajuta foarte mulţi oameni.
Ceea ce am înţeles noi în timpul lunilor cât am lucrat la experimentul hipnotic, a lăsat o amprentă de durată. Ştiam în inimile noastre că ceea ce a povestit Anita în transă era adevărat. Credeam în asta. Iar dacă noi credeam că asta este adevărat, trebuia să credem totul. Aşa încât eu eram sigură că el nu va muri, pentru că Anita l-a vizualizat viu într-un viitor îndepărtat. M-am prins cu toate puterile de secretul meu şi am căpătat puteri de care nu fusesem conştientă până atunci, care îmi dădeau speranţă.
Când am ajuns la spital, am fost condusă în sala de aşteptare. Nu voi uita imaginea celor cinci doctori, atunci când am intrat în cameră. Fiecare îmi vorbea despre lucruri diferite care l-ar fi putut ucide pe

Johnny în timpul nopţii. Rănile erau prea mari, se pierduse prea mult sânge, şocul fusese prea mare, numeroasele fracturi ale picioarelor eliberaseră fragmente de os, de măduvă, cheaguri de sânge şi grăsime în sistemul lui circulator. Nimeni nu mai supravieţuise într-o astfel de stare. Ştiu că doctorii încercau să mă pregătească pentru deznodământul cel mai rău, şi probabil li s-a părut ciudată lipsa mea de emoţie. Dar eu îmi îmbrăţişam adânc în mine secretul numai de mine ştiut. Eu ştiam lucruri pe care ei nu aveau de unde să le ştie, aşa încât le-am spus:

- îmi pare rău dar greşiţi, el nu va muri. Voi nu îl cunoaşteţi. Dacă există o modalitate de a supravieţui, el o va găsi.

Doctorii au tăcut câteva clipe, apoi unul dintre ei a spus:

- Dacă el are acest fel de personalitate, cu siguranţă are şanse de supravieţuire. Când l-am văzut pe Johnny la secţia de reanimare, era aproape de nerecunoscut. Faţa şi capul îi fuseseră cusute în grabă şi doi medici solizi îl ţineau ţintuit pe pat. Rănile de la cap îl făceau să delireze şi era violent. Avea ochii sălbatici şi era evident într-o stare de şoc. Nu m-a recunoscut. Cred că nici nu m-a văzut. Ştiam că nu pot să fac nimic pentru a-l ajuta. Aşa încât m- am dus în camera pe care mi-au dat-o şi m-am rugat. Nimeni nu putea face altceva: „Se află în mâinile tale, Doamne. Facă-se voia ta”. Apoi am căzut într-un somn adânc, încredinţată că el va fi mai bine dimineaţa.
A doua zi în zori, ziua era gri şi ploioasă, o zi potrivită pentru ceea ce urma să se întâmple. Când am intrat la terapie intensivă, am văzut că deja se petrecuse

primul miracol. El supravieţuise acelei nopţi, nu mai era legat şi dormea liniştit. Dar doctorii au spus că pericolul nu a trecut şi că este posibil să moară oricând. Un alt miracol s-a petrecut ceva mai târziu, când el şi-a recăpătat cunoştinţa pentru un moment. Doctorii se adunaseră în jurul patului şi îi puneau întrebări: dacă ştie cine este, unde se află, cine sunt eu. Apoi au început să zâmbească şi feţele lor s-au luminat, pline de încredere:

- Vorbeşte coerent. înseamnă că nu i-a fost afectat creierul!

în timp ce stăteam lângă patul lui în zilele şi nopţile care au urmat, el dormea apoi deodată deschidea ochii înspăimântat, iar când mă vedea lângă el adormea din nou liniştit. Doctorii au spus că de fiecare dată când un fragment de măduvă sau de os îi va ajunge la creier, el va avea o pierdere

de memorie, aşa încât săptămânile care au urmat au fost foarte confuze pentru el. Un al treilea miracol a început să se petreacă încă din primă săptămână, când faţa lui a început să se vindece cu o rapiditate uluitoare. Au fost scoase cusăturile şi semnele distrugerii faciale au început să dispară cu o viteză uimitoare, lăsând doar urme vagi de cicatrici. Asistentele medicale şi doctorii se opreau lângă patul lui să îl privească, aşa încât o dată el a cerut să i se aducă o oglindă. Privindu-se în oglindă, el a spus:

- La ce vă uitaţi cu toţii? Nu este nimic în neregulă cu faţa mea. Iar eu am răspuns:

- Tocmai de aceea se uită ei la tine atât de miraţi.

Am vorbit cu doctorul care îi cususe în grabă faţa în acea noapte şi i-am spus:

- Ai făcut o treabă minunată, în condiţii atât de dificile.

- Ascultă, a răspuns el cu o privire confuză, de fapt nu înţeleg nimic. Mă aşteptam să trebuiască să fac cel puţin cinci operaţii de chirurgie plastică reparatorie. Dar acum nu este nevoie să mai fac nimic!

Toată lumea părea să împărtăşească acelaşi sentiment, că în acest caz intervenise o forţă stranie, care depăşea naturalul. Asistenta mi-a spus că a văzut oameni murind din cauza unor răni care nu erau nici pe jumătate atât de grave ca ale lui. Meargea vorba prin spital despre

„Omul Miracol de la Reanimare”. Nu mă puteam opri să mă amuz în interiorul meu, pentru că eu ştiusem tot timpul că vom primi ajutor dintr-o sursă superioară. Poate că mă amuzam, dar în acelaşi timp eram extraordinar de recunoscătoare că exista o sursă superioară care avea grijă de tot ce se petrece.
Atunci când a devenit evident că el va supravieţui, au încercat să îi salveze picioarele. S-au hotărât ca momentan să nu le amputeze. L-au pus într-un ghips care pornea de la vârful degetelor de la picioare şi îi ajungea până la subţiori. Acest ghips urma să fie închisoarea lui timp de opt luni lungi. După prima lună petrecută la reanimare, a fost transferat într-un alt salon al spitalului. Din cauză că îi fusese retezată artera femurală de la gleznă, nu i-a revenit circulaţia sângelui la laba piciorului şi a făcut cangrenă.

Astfel că în cele din urmă a pierdut laba piciorului. Dar asta era mult mai bine decât să îşi piardă ambele picioare!
Un doctor m-a complimentat şi m-a făcut să mă simt mândră când mi-a spus:
- Meriţi să fii lăudată. Cred că a fost un om foarte fericit. Cu siguranţă, el nu a dorit să moară.
Johnny a petrecut un an în acel spital şi în cele din urmă a fost eliberat din Marina Statelor Unite ca veteran cu handicap, după ce servise în armată timp de 21 de ani. I-au spus că va rămâne probabil într-un căruţ cu rotile, pentru tot restul vieţii. Picioarele îi fuseseră zdrobite prea mult ca să îi poată susţine greutatea. Dar au greşit din nou. I-au subestimat curajul. în prezent el poate să umble cu ajutorul unui baston şi a unui cadru metalic.
în anii care au urmat, a trebuit să facem multe schimbări. Ne-am retras ca să

trăim la o pensiune în Arkansas, într-un loc care semăna foarte mult cu cel descris de Anita în prezicerile sale. Unii oameni au spus, cu destulă cruzime, că ceea ce a păţit Johnny a fost o pedeapsă pentru că am scormonit lucruri interzise din locuri ascunse, unde nu aveam voie să ne uităm. „Reîncarnarea este lucrarea diavolului!” Eu nu pot să accept şi nu voi accepta aşa ceva. Dumnezeul care ni s-a revelat în timpul sesiunilor de hipnoză era bun, iubitor şi foarte răbdător. Acest Dumnezeu nu era capabil de astfel de lucruri. Nu mă îndoiesc că accidentul a avut un motiv pentru care s-a întâmplat. Dar că a fost o pedeapsă, asta nu o voi crede niciodată. O astfel de explicaţie mi se pare de neconceput!
Când am reflectat mai târziu la cele întâmplate, m-am întrebat cum aş fi avut puterea să trec peste aceste evenimente

îngrozitoare, dacă nu aş fi beneficiat de acea privire în viitorul nostru pe care ne-o oferise Anita. Fără această cunoaştere a viitorului şi fără a şti că totul va fi bine, probabil că m-aş fi prăbuşit din cauza stresului şi a încordării mentale de a avea grijă de un soţ pe moarte şi de familia mea, în acelaşi timp. Sesiunile noastre au avut mai multe beneficii şi au urmărit mai multe scopuri. Ele au oferit informaţii necunoscute şi uimitoare multor oameni care nu se mai gândiseră vreodată la aceste lucruri. De asemenea ne-au pregătit pentru evenimentele care altfel ne-ar fi distrus. Din ambele motive, sesiunile de hipnoză care s-au petrecut în acele câteva luni din anul 1968 ne-au schimbat viaţa pentru totdeauna.
în aceste zile de îngrijorare privind viitorul, nu mai este considerat un sacrilegiu să pui întrebări privitoare la

motivul pentru care trăieşti. Se renunţă deja la ultimele tabuuri care învăluie misterul morţii şi al vieţii de apoi. Poate că şi alţi oameni au fost la început sceptici ca noi, dar sperăm că această povestire a aventurii noastre în necunoscut va ajunge la ei şi îi va ajuta. Pentru că Anita a spus, atunci când vorbea cu Spiritul Perfect: Eu voi aduce învăţătură şi îi voi ajuta pe oamenii de pe Pământ, voi ajuta familia. Pământul este atât de tulburat, iar Tatăl m-a rugat să mă întorc şi să îi ajut pe cei de acolo. El i-a creat şi a ştiut atunci când i-a creat, că nu vor face ceea ce le va cere. Dar s-a simţit obligat, în bunătatea sa, să ofere un dar acestei planete, cea mai frumoasă din toate, s-a gândit să îi ofere omul, un animal înzestrat cu cunoaştere. Deşi a ştiut că oamenii nu vor folosi cunoaşterea cum se cuvine.”

Aşa că atunci când am scris această carte, am îndeplinit în felul meu modest o parte din această obligaţie. Ascultând înregistrările, te întrebi de unde au apărut toate aceste informaţii? Cea mai evidentă posibilitate ar fi că au venit din subconştient. Dar continui să te întrebi de unde au apărut la început? Nu pretindem că am şti răspunsul, nimeni nu îl cunoaşte. Putem doar să facem speculaţii şi să ne minunăm de complexitatea minţii umane. Astfel coboară cortina asupra aventurii noastre şi multe, multe întrebări rămân în continuare fără răspuns

.EPILOG

Mulţi oameni m-au întrebat ce s-a mai întâmplat în continuare cu personajele principale din povestea noastră. Au vrut în mod deosebit să ştie ce s-a mai întâmplat cu Anita. Ea încă mai locuia în Texas atunci când noi ne-am mutat în Arkansas, pentru a începe să ne reconstruim viaţa. în timpul regresiilor ea a privit în viitor, ca să vadă ce va întâmpla în anul 1970. S-a văzut într-un stat din nord-estul Statelor Unite, unde iernile sunt mai grele. A descris locul şi a adăugat: „Soţul meu m-a ajutat să mă mut, dar lucrurile încă nu au fost despachetate şi el pleacă. Călătoreşte undeva cu un avion. Este trimis acolo de către Armată, mai repede decât credea el că va trebui să plece.”
După ce ne-am aşezat în noua noastră casă i-am scris Anitei, în anul 1970. Eu credeam atît de mult în prezicerile ei,

încât eram sigură că ea nu mai locuia la Beeville. Am scris cu încredere pe plic: „Vă rog trimiteţi mai departe.” în câteva luni am primit un răspuns din statul Mâine. Soţul ei fusese transferat într-un loc care corespundea prezicerii sale, iar ei i s-a părut ciudat că şi cealaltă parte a prezicerii se adeverise. Lucrurile lor abia fuseseră aduse la noua locaţie şi era încă înconjurată de pachete şi cutii, când soţul ei a anunţat- o că este trimis pentru câteva luni la pregătire, într-o şcoală militară. A trebuit să se ocupe de una singură de organizarea casei. Era foarte bucuroasă că ajunsese în Estul Statelor Unite. Se simţea acolo ca acasă. Am păstrat legătura până la mijlocul anilor 1970, dar după acea nu am mai auzit de ea.

După ani de recuperare şi reabilitare, Johnny a reuşit să iasă din depresia

severă care însoţeşte de obicei acest gen de tragedie. El este acum foarte activ şi lucrează cu diverse grupuri de socializare. Participă la cluburi de radio-amatori, de veterani, şi ceea ce este mai important, ajută cu adevărat foarte mulţi oameni. Viaţa lui a mers într-o direcţie complet diferită decât ne aşteptam. El încă mai crede în reîncarnare şi ştie că am scos la iveală multe informaţii valoroase, dar viaţa lui s-a schimbat atât de mult încât nu mai doreşte să facă experimente hipnotice.
Scânteia aprinsă de această experienţă a hibernat timp de 11 ani, apoi a fost reaprinsă atunci când am început să lucrez la această carte. Copiii mei au început să plece de acasă, se căsătoreau sau plecau la universitate urmându-şi propriul drum în viaţă, astfel încât a devenit evident că trebuia să-mi găsesc

ceva de făcut ca să-mi umplu zilele lipsite de activitate. Ceea ce am ales eu să fac nu este ceea ce ar alege o soţie normală sau o mamă obişnuită. Interesul meu se îndrepta către lucruri bizare. Când am pus la un loc informaţiile din această carte în anul 1979, mi-am dat seama că îmi place să scriu. Urmarea a fost că am scris foarte multe articole pentru magazine şi ziare, în timp ce încercam să găsesc o editură care să vrea să îmi publice cartea.
Interesul meu pentru reîncarnare nu a dispărut niciodată, a fost doar pus în aşteptare timp de 11 ani. Cred că întotdeauna a stat în umbră şi a aşteptat. Când am transcris benzile cu înregistrări, am retrăit această experienţă. Iar apoi când am scris despre ea, m-a făcut să îmi doresc să explorez acest domeniu şi mai departe. Faptul că pe Johnny nu îl mai

interesa acest gen de cercetare, m-a determinat să fac eu studii de hipnoză şi să lucrez singură.
în anul 1960, tehnica utilizată pe scară largă în hipnoză folosea metode de inducţie şi teste pentru a determina cât de adâncă este transa. Nu mi-a plăcut această procedură greoaie şi am căutat metode mai simple. Am descoperit că se putea obţine o inducţie mai rapidă, prin utilizarea unor tehnici de vizualizare. Am devenit specialistă în regresii. Acesta este termenul folosit pentru un hipnotizator care se specializează în terapia vieţilor trecute şi în studiul reîncarnării. Am început să fac experimente cu adevărat în anul 1979 şi am lucrat împreună cu psihologi folosind această metodă a terapiei vieţilor trecute. în ultimii 30 de ani am regresat şi am catalogat mii de cazuri. în anul 1986 am devenit un

ivestigator hipnotic pentru M.U.F.O.N. (Reţeaua mutuală de ufologi) şi am lucrat la cazuri de presupusă răpire de către extraterestri. Am scris 15 cărţi despre cazurile cele mai interesante şi neobişnuite. Am acumulat un material informaţional foarte bogat şi mi-am dat seama că mai sunt încă foarte multe de scris. în anul 1991 am înfiinţat Editura Ozark Mountain, pentru a răspândi această cunoaştere şi informaţii metafizice, către oamenii din întreaga lume.

Această carte este povestea începuturilor mele în acest domeniu fascinant.

Totul a început prin munca şi curiozitatea soţului meu. Eu eram doar un observator care ţinea microfonul pentru pacientul aflat în transă şi luam notiţe, numeroase notiţe. Dar dacă nu ar fi existat acest început nevinovat şi naiv, nu aş fi fost

atrasă să explorez această cale, care a dus spre multe călătorii în necunoscut. Fără acest eveniment straniu şi neobişnuit care s-a petrecut în viaţa mea în anul 1968, probabil că aş fi fost o gospodină şi o bunicuţă normală şi nici una dintre aceste aventuri nu ar fi fost înregistrată. Să fie oare întâmplarea sau o coincidenţă?

Cred că nu ni se dă niciodată mai mult decât putem duce. Informaţiile pe care le-am descoperit în anul 1968 m-au mirat foarte tare. Dar ceea ce am descoperit în munca mea din anii care au urmat, a fost şi mai complex. Nu aş fi putut să fac faţă acestor informaţii la începutul carierei mele. Cunoaşterea trebuie transmisă încet şi subtil, ca să poată fi acceptată fără să te copleşească.

S-a mai spus că odată ce mintea s-a extins printr-o idee nouă sau un concept nou, nu mai poate reveni la modul de a gândi de la început. Fiecare etapă a muncii mele mi-a extins mintea şi mai mult. Ceea ce am descoperit în anul 1968 mi se pare acum simplu şi rudimentar, dar a făcut parte dintr-un întreg care m-a adus la etapa în care mă aflu acum. Din această perspectivă, fiecare fragment de cunoaştere este necesar şi important. Sper că aşa va fi întotdeauna, că voi continua să cresc şi să sondez necunoscutul şi îmi voi lua cu mine cititorii

Johnny Cannon a petrecut 25 de ani într-un cărucior cu rotile, dar reuşea să iasă din casă şi să umble puţin cu ajutorul unor cârje şi a unui cadru metalic. Conducea o maşină specială care putea fi controlată şi frânată cu mâna, şi a mers să ajute oameni în toată ţara, ca ofiţer în serviciul veteranilor. A murit în anul 1994, după ce a trăit să îşi vadă strănepoţii. Cartea de faţă este dedicată acestui om remarcabil şi moştenirii extraordinare pe care a lăsat-o în urma sa.

PAGINA AUTORULUI

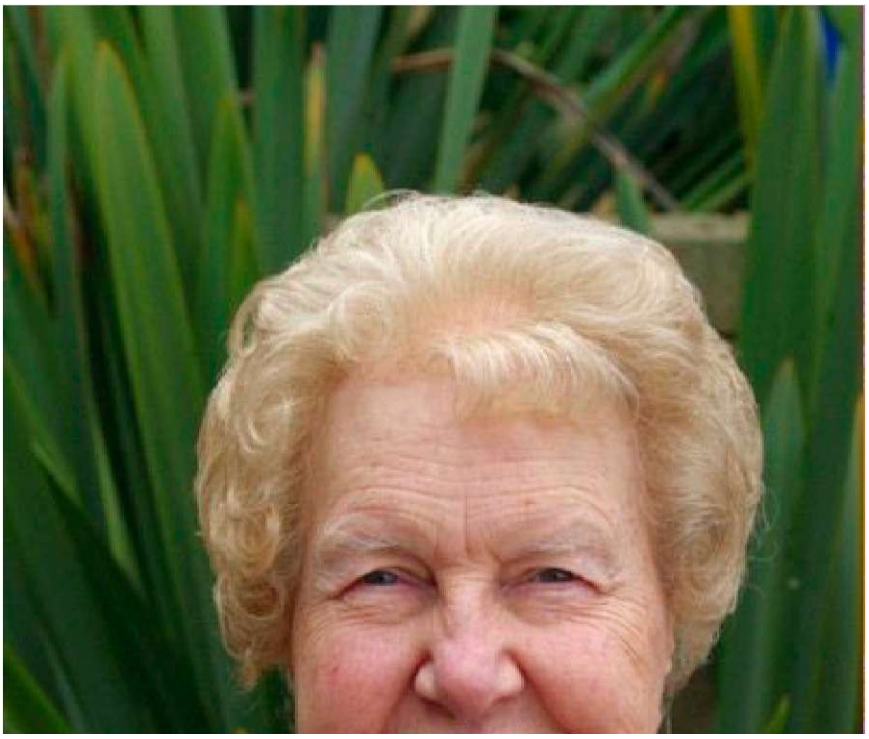

Dolores Cannon este o hipnoterapeută prin regresie şi o cercetătoare în domeniul paranormalului, care înregistrează cunoaşterea pierdută. Ea s-a născut în anul 1931 la Saint Louis în Missouri. A fost educată şi a trăit la Saint Louis până s-a căsătorit în 1951, cu un militar de carieră din Marina Statelor Unite. Ea a petrecut următorii 20 de ani călătorind prin lume ca o soţie tipică de ofiţer de marină, crescându-şi copiii. în anul 1970 soţul ei a fost eliberat din armată ca veteran cu dizabilităţi şi s-au retras împreună pe dealurile din statul Arkansas. A început cariera de scriitoare vânzându-şi articolele la diverse publicaţii, reviste şi ziare. S-a implicat în domeniul hipnozei începând din anul 1968, apoi s-a ocupat în mod exclusiv de terapia vieţilor trecute, făcând şi muncă de regresie începând din anul 1979. A

studiat diverse metode de hipnoză şi şi-a dezvoltat propria sa tehnică unică, care i-a permis să acceseze în modul cel mai eficient anumite informaţii de la clienţii săi. Dolores predă acum această tehnică unică de hipnoză în toată lumea. în anul 1986 şi-a extins investigaţiile în domeniul ufologiei. A făcut cercetări la faţa locului acolo unde se presupunea că au avut loc aterizări de OZN-uri, şi a investigat cercurile din lanurile de grâu din Anglia. Cea mai mare parte a muncii sale în acest domeniu a constat în adunarea mărturiilor prin hipnoză, de la persoanele care se presupunea că au fost răpite de extraterestri.

Dolores ţine conferinţe şi prelegeri pe toate continentele. Cele 15 cărţi ale sale au fost traduse în 20 de limbi. Ea a vorbit la radio, televiziune, pe You Tube şi pe internet, adresându-se oamenilor de pe

întreaga planetă. Articole scrise de Dolores şi despre ea au apărut în numeroase reviste şi magazine din Statele Unite şi din întreaga lume. Ea a fost şi primul străin care a primit premiul Orfeu în Bulgaria, pentru cele mai avansate cercetări efectuate în domeniul psihicului. A mai primit şi premiul pentru contribuţia extraordinară a unei vieţi dedicate cunoaşterii, de la mai multe organizaţii care studiază hipnoza. Dolores are o familie mare, care o păstrează puternic ancorată în lumea reală, dar este ancorată şi în lumea nevăzută a muncii sale.